ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

ΤΟΥ

Κ^ΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΑΒΡΑΑΜ

Ο
ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΜΟΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΜΟΥ

ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 1948

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ
ΤΟΥ
Κ^ΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΑΒΡΑΑΜ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΝΗΣΩΝ
ΤΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΜΟΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΜΟΥ

ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΑΝΤΕΘΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΚΑΠΗΛΕΙΑ

(Ἐθνικὴ ὁμιλία δοθεῖσα τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1947
ἐν Βοστώνῃ Ἀμερικῆς).

ΑΘΗΝΑΙ, 1948

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

[Ἡ παροῦσα πολιτικὴ διάλεξις, ἐκδιδομένη, μετὰ σχετικὴν συμπλήρωσιν, ἐδόθη παρὰ τοῦ κ. Νικ. Ἀβραὰμ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Βοστώνης τῶν κ. κ. Κακριδᾶ καὶ Κοκκίνου, τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1947. Κατὰ τὴν τρίμηνον ἐν Ἀμερικῇ παραμονήν του, ἐκτὸς τῆς ἐντόνου προσωπικῆς προσπαθείας του διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκπλήρωσιν τῆς εἰδικῆς ἀποστολῆς του ὡς ὑπουργοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, διεξήγαγεν ἀγῶνας διαφωτίσεως τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας ζητημάτων καὶ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς μας καταστάσεως. Μὲ τὴν χαρακτηριστικήν του παρρησίαν καὶ ὑπὸ πνεῦμα ἀπολύτου ἀντικειμενικότητος καὶ πατριωτικῆς ἐξάρσεως ὡμίλησεν εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς εἰς ἐπισήμους συγκεντρώσεις ὁμογενῶν. Δύο ἀπὸ τὰς ὁμιλίας του αὐτὰς ἐξεδόθησαν εἰς φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησεν εἰς Ἀμερικήν. Ἡ πρώτη εἶναι ὁ πανηγυρικός, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Νέας Ὑόρκης, κατὰ τὸ τελεσθὲν ὑπὸ τῆς ὁμοσπονδίας τῶν Ἑλληνικῶν σωματείων μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἡρώων τοῦ λήξαντος πολέμου κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς 28 Ὀκτωβρίου καὶ ἡ δευτέρα ἡ δοθεῖσα εἰς τὸ Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον Βοστώνης τῆς 5 Νοεμβρίου 1946. Ἡ περικοπὴ τῆς πρώτης ἡ ἀφορῶσα τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, τὸν ἄκρατον ἐθνικισμὸν τοῦ ἀκριτικοῦ λαοῦ της καὶ τὴν μεγαλειώδη εἰς δύναμιν μαρτυρίου καὶ πατριωτικῆς θυσίας σκηνὴν τῆς ἐκτελέσεως παρὰ τῶν Βουλγάρων τῶν 300 τοῦ Δοξάτου, ἔχει ἀποτυπωθῇ εἰς πλάκα γραμμοφώνου, ἡ ὁποία κυκλοφορεῖ εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Δι᾽ ἄρθρων του ἐπίσης καὶ ἐπιστολῶν εἰς Ἑλληνικάς, Ἀγγλικὰς καὶ Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας διέψευσε καὶ ἀντέκρουσε τοὺς συκοφαντικοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἑαμικῶν προπαγανδιστῶν καὶ τῶν Σοφιανοπούλων καὶ Μιχαλοπούλων(εἰς τὸ τέλος δημοσιεύονται τρεῖς τοιαῦται ἀπαντήσεις εἰς τοὺς συκοφάντας αὐτοὺς καὶ ψευδομάρτυρας) εἰς βάρος τῆς πατρίδος μας διὰ τὴν ἐσωτερικήν μας κατάστασιν. Εἰς τὸ Λονδῖνον τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ὁμιλήσῃ εἰς κύκλους πολιτικῶν καὶ δικαστικῶν καὶ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης. Ἡ «Καθημερινὴ» εἰς τὸ φύλλον τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1946 ἔγραφεν εἰς σχετικὴν ἐκ Λονδίνου ἀνταπόκρισιν ὅτι «ὁ κ. Ἀβραὰμ ἐπεσκέφθη τὰ δικαστήρια τοῦ Λον-
» δίνου συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δικηγόρον ποινικολόγον καὶ βουλευτὴν κ.
» Μώντ, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε σχετισθῇ ὡς πρῴην ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύ-
» νης καὶ ποινικολόγος ὅταν εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Αὔγουστον 1946
» ὡς μέλος τῆς Ἀγγλικῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς. Κατὰ τὸ γεῦμα
» τὸ ὁποῖον παρετέθη πρὸς τιμήν του ἐντὸς τοῦ δικαστικοῦ Μεγάρου
» καὶ εἰς τὸ ὁποῖον πλεῖστοι δικαστικοὶ καὶ δικηγόροι παρεκάθησαν ἐκαυ-
» τηρίασε τὰς συκοφαντίας τῶν ἑαμοκομμουνιστῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων
» δικαστῶν. «Ἡμεῖς ἔχομεν, εἶπε, δικαιοσύνην ἀνεξάρτητον. Οἱ δικασταί
» μας δ᾽ ἔχουν ἰδιαιτέρας παραδόσεις ἀμεροληψίας καὶ ἀκεραιότητος,
» καίτοι δὲν μισθοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ πτωχόν μας Κράτος ὡς οἱ Ἄγγλοι
» δικασταί»!! Ἀπεκάλυψεν ἐν συνεχείᾳ ὅτι αὐτὸς ὡς δικηγόρος ὑπερήσπισε
» τῷ 1936 τὸν Ζαχαριάδην, ἀρχηγὸν τοῦ ΚΚΕ, ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδι-

» κείου Πειραιῶς ὅτε κατεδικάσθη οὗτος ἐπὶ φόνῳ εἰς 9 ἐτῶν εἱρκτήν,
» τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ἐκτίσει ἐν συνόλῳ καὶ μένει, ἐν τούτοις, ἐλεύθε-
» ρος, διότι θεωρεῖται πολιτικὸς ἡγέτης, διωρισμένος ὡς γνωστὸν ἔξω-
» θεν!! Ἐν τούτοις διὰ τὰς διαψεύσεις αὐτὰς τῶν συκοφαντιῶν τῶν Σο-
« φιανοπούλων, τῶν Πελτέκηδων κλπ. τὸ «Βῆμα» (πρώην «Ἐλεύθερον Βῆμα»
» ἐπὶ κατοχῆς) ἔγραφεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 9-10-46 ὅτι «ὁ κ. Ὑπουργὸς
» τῆς Ἐμπορικῆς ναυτιλίας... ἀπέδειξε προδότην ἕνα ἄλλον Ἕλληνα
» πολιτικόν! (τὸν Σοφιανόπουλον) παρευρισκόμενον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν
» πρωτεύουσαν. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ μὲ αὐτὴν τὴν συμβολήν του
» ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς Ἄγγλους τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι μία
» εὐτυχισμένη χώρα, τῆς ὁποίας οἱ πολιτικοί! καὶ μακρὰν τοῦ ἐδάφους
» της εὑρισκόμενοι δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ συκο-
» φαντοῦνται καὶ νὰ ὑβρίζωνται ἀμοιβαίως... ἐν ὀνόματι... τῶν ἐθνικῶν
» συμφερόντων, τὸ ὁποῖα ἔτυχε νὰ ἀντιλαμβάνωνται διαφορετικά!!».

Ἡ «Ἑστία» ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν, εἰς τὸ φύλλον τῆς 10-10-46, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πατριωτικὴ εὐθιξία». «Ἀπαντῶν εἰς τὰς προδοτικὰς κακοηθείας, τὰς
» ὁποίας ὁ κ. Σοφιανόπουλος ἐξετόξευσε κατὰ τῆς πατρίδος του ὁ εὑρι-
» σκόμενος τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐν Λονδίνῳ ὑπουργὸς κ. Ἀβραὰμ ἐθεώ-
» ρησε καθῆκόν του νὰ διαφωτίσῃ τὴν Ἀγγλικὴν κοινὴν γνώμην τονίζων
» ὅτι πρόκειται περὶ προσώπου, τὸ ὁποῖον ναὶ μὲν αὐτοαποκαλεῖται
» ἀρχηγὸς κόμματος, ἀλλὰ δὲν εἶχε ποτὲ τὴν ἐλαχίστην ὑπόληψιν ἐν
» Ἑλλάδι καταψηφιζόμενος συνεχῶς εἰς τὰς κάλπας μέχρι σημείου κωμι-
» κοῦ. Χθὲς λοιπὸν μιὰ Σοφουλικὴ ἐφημερὶς ἐκάκισε χλευαστικῶς τὸν
» Ἕλληνα ὑπουργὸν διότι ἐν τῇ ξένῃ εὑρισκόμενος ὕβρισε τὸν ἐν πολι-
» τικῇ συνάδελφόν του «ἐν ὀνόματι τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, τὰ ὁποῖα
» ἔτυχε ν' ἀντιλαμβάνωνται διαφορετικά». Ὡς γνωστὸν καὶ ὁ Ἐφιάλτης
» καὶ ὁ Θανάσης Βάγιας... ἀντελαμβάνοντο διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους
» Ἕλληνας τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι ὅτι οἱ Σοφου-
» λικοὶ ποὺ διαμαρτύρονται τώρα διότι ὑβρίσθη ὁ κ. Σοφιανόπουλος δὲν
» διεμαρτυρήθησαν καθόλου ὅταν ὁ κ. Σοφιανόπουλος παρέστησε τὴν
» Ἑλλάδα ὡς κίνδυνον διὰ τὴν Εὐρώπην. Προφανῶς κατ' αὐτοὺς ἡ Ἑλλὰς
» ἐπιτρέπεται νὰ ὑβρίζεται, ὁ κ. Σοφιανόπουλος ὄχι!».

Τὸ «Ἑλληνικὸν Αἷμα», ἐξ ἄλλου τῆς 8-10-46 ἔγραφε «Περίφημος ὁ ὑπουρ-
» γὸς τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Ν. Ἀβραάμ. Ὡσὰν γνήσιος καὶ τίμιος
» Ἕλλην δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιάσῃ ἐπὶ
» τέλους εἰς τοὺς Ἄγγλους τοὺς ὀργιάζοντας εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος,
» ἀπὸ τὴν πραγματικήν των πλευράν. Παρουσίασε, καλέσας τοὺς ἀντι-
» προσώπους τοῦ Τύπου εἰς τὸ Λονδῖνον, τὸν ἀνεκδιήγητον Σοφιανόπου-
» λον Προδότην τὸν ἴδιον, συνεργαζόμενον μὲ τοὺς Γερμανοϊταλοὺς κατὰ
» τὴν κατοχὴν καὶ συνεργασθέντα ἐπίσης μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλά-
» δος, ὅταν τὴν ἀντεπροσώπευσεν κατὰ τὴν ὑπουργίαν του εἰς Λονδῖνον.
» Παρουσίασεν ἐπίσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐαμικῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος
» ἐκστρατείας καὶ ἀρχηγὸν τοῦ ΚΚΕ Ζαχαριάδην κοινὸν φονέα, κατάδι-
» κον διὰ φόνον συντρόφου του κακῶς εὑρισκόμενον ἤδη ἔξω τῶν φυλα-
» κῶν. Καὶ οἱ Ἄγγλοι ποὺ ἔμαθαν ἐπὶ τέλους ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ
» ὑβρίζουν καὶ συκοφαντοῦν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τὴν Μεγάλην Βρετ-
» τανίαν ἐπίσης. ἔμειναν κυριολεκτικῶς κατάπληκτοι. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ
» ἀποδεικνύει ὅτι ἂν εἶχαν σταλῆ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄλλοι πέντε ἄνθρω-
» ποι ὡσὰν τὸν κ. Ν. Ἀβραάμ, ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ ὑφίστατο ὅσα ὑφίστα-
» ται ἀπὸ τὴν βρωμερὰν ἐαμικὴν προπαγάνδαν».

Διὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ τοιαύτην διαφωτιστικὴν προπαγανδιστικὴν δρᾶσίν του εἶναι χαρακτηριστικὰ ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὰς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας ὡς καὶ ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ ἐπίσημα χείλη, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομεν τὰ κάτωθι:

Ἡ ἡμερησία Ἑλληνικὴ Ἐφημερὶς «Ἀτλαντὶς» ἡ ἐκδιδομένη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἔγραφεν εἰς τὸ φύλλον της τῆς 21ης Ἰανουαρίου 1947:

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ κ. ΑΒΡΑΑΜ

«Ἡ ὑπὸ τὸν κ. Τσαλδάρην Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις συνέδεσε τὴν πολι-
» τείαν της καὶ μὲ σημαντικὰς ἐπιτυχίας. Αἱ δύο κυριώτεραι εἶναι ἡ
» Ἕνωσις τῶν Δωδεκανήσων μὲ τὴν Μητέρα Πατρίδα καὶ ἡ ἐπιτέλεσις
» ἑνὸς πρώτου μεγάλου βήματος πρὸς τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς Ἑλληνι-
» κῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

»Ὅσον ἀφορᾷ τὸ τελευταῖον πολλὰ ὀφείλονται εἰς τὸν ἐπὶ εἰδικῇ ἀπο-
» στολῇ πρὸ τριμήνου ἐλθόντα εἰς Ἀμερικὴν καὶ χθὲς ἀναχωρήσαντα δι'
» Ἑλλάδα Ὑπουργὸν τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Νικόλαον Ἀβραάμ.
» Ἡ ἐξ Ἀμερικῆς ἀγορὰ —τῇ ἐγγυήσει τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως—
» ἑκατὸν καὶ πλέον φορτηγῶν πλοίων τύπου «Λίμπερτυ» εἶνε τὸ ἐπιστέ-
» γασμα τῆς λίαν καρποφόρου ἀποδόσεως τῶν προσπαθειῶν τοῦ παλαι-
» μάχου αὐτοῦ Ἕλληνος πολιτευτοῦ καὶ πατριώτου. Δύναται νὰ λεχθῇ
» ὅτι μὲ τὴν προσθήκην ἑκατὸν νεοτεύκτων ἀμερικανικῆς προελεύσεως
» πλοίων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἐμπορικὸν στόλον δὲν ἐνισχύθη ἁπλῶς ἀλλ'
» ἀνέστη ἡ ἐμπορικὴ ναυτιλία τῆς Ἑλλάδος. Ἠμπορεῖ νὰ σεμνύνεται ἐπὶ
» τούτῳ ὁ κ. Ἀβραάμ, ὅστις φεύγων ἀφήνει λαμπρὰς ἀναμνήσεις εἰς τὴν
» ἐδῶ ὁμογένειαν καὶ τὴν εὐοίωνον ἐντύπωσιν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἐν
» Ἑλλάδι ἱκανοὶ πολιτικοὶ ἀκολουθοῦντες τὰς παλαιὰς εὐγενεῖς ἐθνικὰς
» παραδόσεις καὶ κηρύσσοντες τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ἐργα-
» σίας. Οἱ ἐδῶ ὁμογενεῖς θὰ ἐνθυμοῦνται οὐχὶ ἐπὶ βραχύ, τὴν σεμνότητα,
» τὴν δημοκρατικότητα, τὸν ἔνθεον ὑπὲρ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ζῆλον,
» ἀλλὰ καὶ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν εὐθυκρισίαν τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτοῦ
» νομομαθοῦς, μεγάλου ρήτορος, λογίου, πολιτευτοῦ καὶ αὐτοδημιουργή-
» του Ἕλληνος».

Ἐκ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐκδιδομένης ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς 20-12-1946.

ΣΑΝ ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

«Ὁ παρεπιδημῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὑπουργὸς τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ.
» Ἀβραὰμ πρὸς διευθέτησιν τῆς ἀγορᾶς ἑκατὸν καραβιῶν Λίμπερτυ προ-
» ξενεῖ παντοῦ ὅπου ἐμφανίζεται καὶ ὁμιλεῖ εἰς Ἑλληνικὰς ἑορτὰς καὶ
« συγκεντρώσεις τὴν ἐντύπωσιν ἀληθοῦς ἐθναποστόλου, κήρυκος τῶν ἰδεω-
« δῶν τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδος, τῆς Ἑλλην. οἰκογενείας. Οἱ Ἕλλη-
» νες ἀπολαμβάνουν τὴν συγκινοῦσαν, τὴν ἐμπνευσμένην λαλιὰν τοῦ θερ-
» μοῦ καὶ συναρπάζοντος ρήτορος, τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός, ὅστις ὑπῆρξεν
» ὡς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τὸ δεξὶ χέρι τοῦ μεγάλου, τοῦ ἀειμνή-
» στου πολιτικοῦ, τοῦ ἐλευθερωτοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, Ἐλευθ. Βενι-
» ζέλου.

»Ἔχομεν ἐνώπιόν μας ἕνα ἄρτι τυπωθὲν ἐνταῦθα φυλλάδιον περιέχον
» δύο λόγους, τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ἀβραὰμ ἐνώπιον Ἑλληνι-
» κῶν συγκεντρώσεων. Ἀριστουργηματικοὶ καὶ οἱ δύο αὐτοὶ λόγοι φέρουν
» τὴν σφραγίδα πολιτικοῦ εὐρυτάτων ὁριζόντων εὑρισκομένου εἰς στε-

» νὴν σχέσιν μὲ τὴν ποίησιν, τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἐν γένει δημιουργι-
» κὴν φιλολογίαν. Ἐὰν ὁ κ. Ἀβραὰμ ἕνας τῶν δημοφιλεστέρων πολιτικῶν
» δὲν ἀκολουθοῦσε τὴν γραμμήν, εἰς τὴν ὁποίαν καθιέρωσε τὴν ζωήν του
» θὰ ἦτο ὑποδειγματικὸς τύπος καὶ ὡς ἄριστος λειτουργὸς τῆς Ἑλλη-
» νικῆς ἐκκλησίας».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ

Φεβρουαρίου 25)1947

Ἐντιμότατον κ. Νικόλαον Ἀβραὰμ

ΑΘΗΝΑΣ

Ἀγαπητέ,

«Ἀνακοινοῦμεν τῇ Ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ καὶ Περισπουδάστῳ ἡμῖν Ἐντιμό-
» τητι ἀπόφασιν τῆς Ἐννάτης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τῆς καθ' ἡμᾶς
» Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐν Βοστώνῃ, ὅπως ἐκφρασθῶσιν Ὑμῖν αἱ ὁλόθερμοι
» αὐτῆς εὐχαριστίαι καὶ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια. Διότι εἴχετε τὴν
» καλωσύνην ὄχι μόνον νὰ τιμήσητε αὐτὴν διὰ τῆς παρουσίας Ὑμῶν, ἀλλὰ
» καὶ νὰ ὁμιλήσητε κατ' ἐπανάληψιν ἐν αὐτῇ, συντελέσαντες οὕτω κατὰ
» πολὺ εἰς τὴν τόσην ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου. Ἐπὶ πλέον οἱ
» νευρώδεις λόγοι Ὑμῶν ἡ εὐγενικὴ μορφή, ἡ προσωπικότης Ὑμῶν, καὶ
» ἡ ἀδελφικότης μετὰ τῆς ὁποίας προσηνέχθητε πρὸς τοὺς Συνέδρους,
» ἔκαμαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς πάντας.

«Εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκο-
» πὴν ἀντιτύπων τῶν ἐμπνευσμένων λόγων, τοὺς ὁποίους ἐξεφωνήσατε
» ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ Βοστώνῃ μὲ τόσην ἀνωτερότητα, δύναμιν, καὶ ἐνθου-
» σιασμόν, εἰς τόνωσιν τοῦ Θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος τῆς
» Ὁμογενείας. Διενείμαμεν ὅλα τὰ ἀντίτυπα εἰς τοὺς ἐπισκεφθέντας τὴν
» Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Κοινοτάρχας ἡμῶν.

«Καὶ ἐπὶ τούτοις εὐχόμενοι ἡμῖν ὑγείαν μακρότητα ἡμερῶν καὶ πᾶν
» ἀγαθόν, διατελοῦμεν,

μετ' ἀγάπης πολλῆς

(Τ. Σ.) Ὁ Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργυροκάστρου Κος Παντελεήμων εὑρισκόμενος ἐν Ἀμερικῇ ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Βορειοηπειρωτικοῦ Ἀγῶνος καὶ παρακολουθήσας τὰς διαφωτιστικὰς Ἐθνικὰς ὁμιλίας καὶ τὴν ἐν γένει δρᾶσιν τοῦ κ. Ἀβραὰμ κατὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ τρίμηνον παραμονήν του εἰς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἀπέστειλεν ἐκ Νέας Ὑόρκης τὴν 19 Φεβρουαρίου 1947 μετὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα ἐπάνοδόν του τοῦ-γράφει :

«Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς ὡραίας στιγμὰς τὰς
» ὁποίας διήλθομεν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπιτελοῦντες τὴν ἥν ἕκαστος εἶχεν
» ἐθνικὴν ἀποστολήν.

«Αἱ ἀριστοτεχνικαὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὁμιλίαι σας καὶ ἐν τῷ Καθε-
» δρικῷ Ναῷ καὶ ἀλλαχοῦ βροντόφωνα κηρύγματα ἀφθάστου πατριωτι-
» σμοῦ, παραμένουσιν εἰσέτι ἔναυλα εἰς τὰ ὦτα μου, ὡς πρότυπα ρητο-
» ρικὰ πρὸς μίμησιν διὰ πάντα φιλοδοξοῦντα νὰ ὑπηρετήσῃ διὰ τοῦ
» λόγου καὶ τῶν πατριωτικῶν παλμῶν του τὴν αἰωνίαν καὶ ταλαιπωρου-
» μένην δυστυχῶς ἀκόμη πατρίδα μας. Ὁμολογῶ ὅτι ᾐσθάνθην βαθυτά-
» την λύπην διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ Σᾶς συναντήσω τὴν ἡμέραν τῆς ἀνα-

» χωρήσεώς Σας ἐξ Ἀμερικῆς καὶ διὰ νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ πάλιν ἐγκαρ-
» δίως διὰ τὸ μέγα ὄντως Ἐθνικὸν ἔργον, ὅπερ ἐπετελέσατε ἐν Ἀμερικῇ
» παρὰ τὰ παρεμβαλλόμενα πάντοθεν ἐμπόδια!!».

Ἐσυνέχισεν, οὕτω, ὁ κ. Ν. Ἀβραὰμ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου δυστυχῶς εἶχον προηγηθῆ οἱ διαφωτισταὶ τῆς ἐαμοκομμουνιστικῆς προπαγάνδας μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν, τοὺς ἀγῶνας διαφωτίσεως, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς γνωστόν, εἶχεν ἀποδυθῆ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1945 εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Πρῶτος αὐτὸς μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως Παπανδρέου, τῆς ὁποίας μετεῖχεν ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἐκήρυξεν, ἄνευ οὐδεμιᾶς προσωπικῆς ἢ κομματικῆς ἐπιφυλάξεως καὶ ὑστεροβουλίας, τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸ ἐθνικὸν καὶ ἐσωτερικόν μας ζήτημα. Διαρκοῦντος τοῦ κινήματος τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1944 κατῆλθεν, ὡς Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, μὲ τεθωρακισμένον αὐτοκίνητον εἰς Πειραιᾶ καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸ Πασσαλιμάνι εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι εἶχον συρρεύσει ἐκεῖ ἀπὸ τὰς συνοικίας, εἰς τὰς ὁποίας ἀκόμη ἐσυνεχίζοντο αἱ συμπλοκαὶ καὶ ἔπιπτον ὅλμοι. Εἰς τὸν λόγον του ἐχαρακτήρισεν ὡς προδοτικὸν κὸ κίνημα καὶ κατήγγειλεν οὐ μόνον τοὺς κομμουνιστὰς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐαμικοὺς ἡγέτας, οἱ ὁποῖοι εἶχον μετάσχει τῆς Κεβερνήσεως Παπανδρέου, ὡς ὑπαιτίους ἐσχάτης προδοσίας. Ὅταν ἐγεννήθη μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ κινήματος αὐτοῦ τὸ ζήτημα τῆς ἀντιβασιλείας ὁ κ. Ἀβραάμ, ὡς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Βασιλέα εἰς τὸ Λονδῖνον μακρὸν τηλεγράφημα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζων ὅτι οἱ ἐαμοκομμουνισταὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς στάσεως προέβαλον ὡς πρώτην πρόφασιν τῆς αἱμοσταγοῦς ἀποπείρας των τὴν μὴ λύσιν τάχα τοῦ ζητήματος τῆς ἀντιβασιλείας προσέθετεν: «Ἀνακίνησις,
» συνεπῶς, ζητήματος αὐτοῦ, διαρκούσης στάσεως, θέλει ὁπωσδήποτε
» θεωρηθῆ γενικῶς ὡς υἱοθετοῦσα αὐθάδη καὶ προσχηματικὴν ἀξίωσιν
» ὑπαιτίων αὐτῆς, προσβλητικὴ δι' αἱματηρῶς ἀνθιστάμενον λαὸν καὶ
» ἐνισχυτικὴ ἐκδήλων ἀντιδημοκρατικῶν ὑστεροβουλιῶν! Ὡς συνταγμα-
» τικὸς σύμβουλος Ὑ. Μεγαλειότητος θεωρῶ συνταγματικῶς ἀμφισβητή-
» σιμον τὴν τοιαύτην πλήρη ἐκχώρησιν Βασιλικῆς ἐξουσίας, ἀφισταμένην
» δὲ συμφωνίας περὶ ἐλευθέρου δημοψηφίσματος καὶ τῶν ἐπανειλημ-
» μένων ἐπισήμων δηλώσεων Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως περὶ τῆς συνταγμα-
» τικῆς καὶ διεθνοῦς θέσεως Ὑμῶν. Προσθέτως νομίζω ὅτι ἡ ἀποδοχὴ ἀντι-
» βασιλείας κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς ἀνηκούστου προδοτικῆς στά-
» σεως ἐλαττώνουσα τὰς ἐγγυήσεις γνησίας ἐκδηλώσεως τῆς λαϊκῆς κυ-
» ριαρχίας, δημιουργεῖ κίνδυνον παραχαράξεως ἐκ προκαταβολῆς τῆς
» ὑγιοῦς δημοκρατικῆς ἰδεολογίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ συγχύσεως
» αὐτῆς πρὸς τὰς γνωστὰς δῆθεν δημοκρατικὰς ἐπιδιώξεις τῶν κομ-
» μουνιστῶν».

Ἐν συνεχείᾳ τὴν 11ην Φεβρουαρίου 1945 ἔδωκεν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς πολιτικὴν διάλεξιν ἐνώπιον πυκνοῦ ἀκροατηρίου μὲ θέμα «τὸ Ἐθνικὸν πιστεύω τῶν Ἑλλήνων» εἰς τὴν ὁποίαν ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς δημιουργίας ἑνιαίου ἐθνικοῦ μετώπου ἔναντι τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου, τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος καὶ τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ἐννοίας τοῦ Κράτους.

Τὴν 18ην Μαρτίου 1945 εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐννεαετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του, τὸ ὁποῖον ὠργανώθη ἐν Πειραιεῖ παρ' ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεπροσωποῦντο ἀμφότεραι αἱ παρατάξεις, παρακληθεὶς ἐξεφώνησεν ὑπέροχον ἐπιμνημόσυνον λόγον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπέμνησε τὰς γνώμας τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου ἐπὶ τοῦ πολιτειακοῦ

ζητήματος καὶ εἰς τὸν ἐπίλογον εἶπεν «ὅτι τὸ μνῆμα τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου ἠχολογάει χρησμοὺς πίστεως εἰς τὴν μίαν, τὴν ἑνιαίαν, τὴν ἡνωμένην Μεγάλην Ἑλλάδα, τοὺς ὁποίους κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς πρέπει νὰ ἐνωτίζεται σύμπαν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων».

Ἐν συνεχείᾳ εἰς ἄρθρα καὶ εἰς λόγους ὑπεστήριξε καὶ διεκήρυξε τὰς ἀντιλήψεις του αὐτάς, λόγῳ τῶν ὁποίων διεφώνησε καὶ πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἀπὸ τοῦ 1910 μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1945.

Εἰς κηδείας καὶ μνημόσυνα τῶν θυμάτων τῶν Δεκεμβριανῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαμπον διὰ τῆς ἀπουσίας των, ὀφειλομένης εἰς ταπεινοὺς μικροκομματικοὺς ὑπολογισμοὺς ἀποφυγῆς . . δυσαρεστήσεως τοῦ . . Δημοκρατικοῦ ΕΑΜ οἱ πλεῖστοι πολιτικοὶ τῆς λεγομένης Δημοκρατικῆς καὶ Ἐθνικόφρονος παρατάξεως! διερμήνευε τὸν πόνον καὶ τὴν ψυχὴν τῶν πράγματι Ἐθνικοφρόνων καὶ νομοταγῶν «καθαροαίμων» Ἑλλήνων μὲ τὴν ἀσύγκριτον ρητορείαν του καὶ προσέδιδεν εἰς τὰ φρικώδη αὐτὰ καὶ πρωτοφανῆ ἐγκλήματα τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμόν. Ὑπέροχος ὑπῆρξε καὶ ὁ λόγος τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὴν Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ δολοφονηθέντος ἀπὸ τὸ ΕΛΑΣ ἥρωος τῆς ἁγνῆς Ρουμελιώτικης ἀντιστάσεως Δημ. Ψαρροῦ καὶ τῶν 300 παλληκαριῶν τοῦ 5|42 Εὐζώνων.

Τὸ θέρος τοῦ 1945 προέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου «Γνῶμαι τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου περὶ πολιτευμάτων, περὶ κομμάτων, περὶ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ δικτατορίας, περὶ κομμουνισμοῦ, περὶ δημοσιοϋπαλληλικοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ ἐλευθεροτυπίας», εἰς τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε μετὰ σχετικῶν σχολίων ἀποσπάσματα ἀγορεύσεων καὶ ἄρθρων ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου. Εἰς ὁμιλίας του ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰς τὰς νήσους Πόρον, Αἴγιναν ἐκηρύχθη ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τῆς διὰ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ ἀποκαταστάσεως τοῦ πολιτεύματος τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας καὶ τῆς ταχείας ἐπανόδου τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Εἰς τὰς ἀρχὰς Σ|βρίου 1945 ἐνώπιον ὀγκωδεστάτης συγκεντρώσεως ἐν Πειραιεῖ ἔδωκε μίαν ὁμιλίαν. μὲ θέμα «τὸ ἐθνικὸν καὶ ἐσωτερικὸν ζήτημα». Περὶ τὸ τέλος Σ|βρίου μετέβη μετὰ τοῦ κ. Γονατᾶ εἰς Θ)νίκην. Κατὰ τὴν πρωτοφανῆ συγκέντρωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Γονατᾶς ἀνέπτυξε τὸ πρόγραμμα τοῦ κόμματος τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων ὡμίλησε μετ' αὐτὸν καὶ ὁ κ. Ἀβραὰμ καὶ προὐκάλεσε μὲ τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους, διὰ τῶν ὁποίων ἐχαιρέτισε τὸν ἀκριτικὸν λαὸν τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ποῦ ἀποδεικνύει, ὅπως εἶπεν, ὅτι ζῆ τὴν πατριωτικὴν ψυχολογίαν τῆς Πίνδου καὶ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940 ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ μὲ τὰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς μεγάλης Ἑλλάδος καὶ τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας.

Τὴν ἑπομένην μετέβη εἰς τὴν Χαλκιδικήν, εἰς τὸν Βάβδον καὶ τὴν Ἀρναίαν (Λιαρίγκοβη), ἀφ' ὅπου κατήγοντο οἱ πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς πάπποι του Μακεδόνες ὁπλαρχηγοὶ τοῦ 1821! Ἐπανελθὼν εἰς Θεσσαλονίκην ἐξεφώνησε πολιτικὸν λόγον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὴν ὅλην θέσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος! Ἀκολούθως ἔκαμεν ἰδίαις δαπάναις περιοδείαν εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην, τὴν Κεντρικὴν καὶ Δυτικὴν Μακεδονίαν. Ὡμίλησεν εἰς τὰς Σέρρας, εἰς τὴν Δράμαν, εἰς τὸ Δοξᾶτον, εἰς τὴν Καβάλλαν, εἰς τὴν Ἀλεξανδρούπολιν, εἰς τὴν Κομοτινήν, εἰς τὴν Ξάνθην, εἰς τὸ Κιλκίς, εἰς τὰ Γιαννιτσά, εἰς τὴν Βέρροιαν, εἰς τὴν Ἔδεσσαν, εἰς τὴν Φλώριναν, εἰς τὰ Καϊλάρια, εἰς τὴν Κοζάνην καὶ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ χωρία. Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας αἱ Ἑνώσεις ἐθνικοφρόνων δικηγόρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὠργάνωσαν μίαν καταπληκτικὴν συγκέντρω-

σιν εἰς τὸ Θέατρον «Κεντρικόν», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Ἀβραὰμ ἐξέθεσε τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἑλλάδα καὶ ἐξῇρε τὸν ἀκμαῖον ἐθνικισμὸν τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Μετέβη κατόπιν κληθεὶς καὶ ὡμίλησε εἰς Πάτρας, Χαλκίδα, Κόρινθον, Αἴγιον, Ξυλόκαστρον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος.

Βραδύτερον εἰς τὴν κηδείαν τοῦ μεγάλου Ἕλληνος καὶ ἀγωνιστοῦ Λαζ. Πηνιάτογλου, ἐκ τῶν διευθυντῶν τοῦ «Ἑλλ. Αἵματος» εἰς τὴν Μητρόπολιν ἐξεφώνησεν ἕνα μνημειώδη ἐπικήδειον, ὕμνον πρὸς τὰ ἰδανικὰ ὑπὲρ τῶν ὁποίων μὲ τόσην παρρησίαν καὶ μὲ ἀσύγκριτον δύναμιν εἶχε παλαίσει ὁ ἀληθινὰ ἰδεώδης ἐκεῖνος λειτουργὸς τῆς ἐθνικῆς Ἑλλ. δημοσιογραφίας.

Εἰς ἄρθρα καὶ λόγους του μέχρι τῶν ἐκλογῶν ἐσυνέχισε τοὺς ἀγῶνας του πρὸς τὴν αὐτὴν σταθερῶς πολιτικὴν γραμμὴν καὶ ἐθνικὴν κατεύθυνσιν. Μετὰ τὰς ἐκλογάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐξελέγη πρῶτος βουλευτὴς τῆς περιφερείας Πειραιῶς κατὰ τρόπον χαρακτηριστικῶς διακριτικόν, διότι ὑπερέβη τὸν δεύτερον ἐπιτυχόντα κατὰ 3000 σταυρούς, ὡς ὑπουργὸς τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας εἰς τὴν Βουλὴν ἠγόρευσε διὰ μακρῶν ἐπὶ τοῦ ψηφίσματος περὶ διενεργείας τοῦ δημοψηφίσματος. Εἰς τὴν ἀγόρευσίν του αὐτὴν ἀντέκρουσε δι' ἀκλονήτων πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐπιχειρημάτων τὰς ἐνστάσεις καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς ὅλων τῶν ἀρχηγῶν τῆς τότε ἀντιπολιτεύσεως κ. κ. Σοφούλη, Βενιζέλου, Παπανδρέου, Κανελλοπούλου, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριζον ἐντόνως ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναβληθῇ διὰ τὸ 1948 ἡ ἐνέργεια τοῦ δημοψηφίσματος καὶ νὰ διατηρηθῇ ἀκόμη ἡ ἐκκρεμότης τοῦ θεμελιώδους αὐτοῦ ἐθνικοῦ καὶ πολιτικοῦ ζητήματος. Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ ἐπίλογος τῆς ἀγορεύσεώς του ἐκείνης. «Διὰ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ἔλεγε, θὰ ἐπέλθῃ ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς νομιμότητος. Ἀλλὰ συγχρόνως θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς καθόλου ἠθικῆς τάξεως εἰς τὸν τόπον μας, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην τιμίων καὶ εὐθέων χαρακτήρων ἰδίᾳ μεταξὺ τῆς λεγομένης πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ἡγεσίας. Ἡ πολιτικὴ εἶναι ὑπερτάτη ἱερὰ λειτουργία, ὑπηρετοῦσα πρωταρχικῶς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Δὲν εἶναι πανουργική, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς φιλοδοξίας καὶ τὰ πάθη τῶν προσώπων. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ χρῆσις τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης εἰς αὐτὴν ἐθεωρεῖτο δημόσιον ἀδίκημα, ἐπαγόμενον βαρείας κυρώσεις. Ὁ Σόλων εἰς τὴν Νομοθεσίαν του εἶχε χαρακτηρίσει τὴν ἀπάτην τοῦ Δήμου δι' ἀποκρύψεως τῆς ἀληθείας καὶ διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων, ὡς ἔγκλημα καθοσιώσεως. Δὲν ἀποτελεῖ ἐνίσχυσιν τοῦ ἠθικοῦ κύρους καὶ γοήτρου τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ κόσμου εἴτε τοῦ παλαιοτέρου εἴτε τοῦ νεωτέρου, τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονὸς ὅτι πολλοὶ τῶν ἐμφανιζομένων ὡς ἀδιαλλάκτων δημοκρατικῶν παρεπλάνησαν τοὺς ψηφίσαντας αὐτοὺς ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως. Δι' αὐτὸ ὑποστηρίζω ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἐξαρθῇ καὶ ἡ λεγομένη πολιτικὴ ἡγεσία εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ἤδη ἐξαρθῇ ἡ μεγίστη πλειοψηφία τοῦ λαοῦ».

Εἰς τὰς δύο, ἐξ ἄλλου, ἀγορεύσεις του ἐν τῇ Βουλῇ, τὴν μίαν ἐπὶ τοῦ ψηφίσματος «περὶ ἐκτάκτων μέτρων πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς δημοσίας τάξεως τῆς 17ης Ἰουλίου 1946 καὶ τὴν ἄλλην τῆς συνεδριάσεως τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1947, μετὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπάνοδόν του ὁ κ. Ἀβραάμ, ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸ ὅλον ἐσωτερικὸν ζήτημα, τὸ λεγόμενον τῆς δημοσίας τάξεως τονίσας ἔκτοτε ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ ὡς ἐμφυλίου πολέμου ἀποτελεῖ ἀσυγχώρητον καὶ ἐθνικῶς ἐπιζημίαν υἱοθέτησιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν βορείων γειτόνων, οἱ ὁποῖοι ἐνισχύουν τὴν κατὰ τῆς ἀκεραιότητος τῆς πατρίδος ἐπιβουλὴν καὶ ὀργανώνουν τὸν συμμοριτισμόν. Εἰς τὸν ἐπίλογον τῆς πρώτης ἀγορεύσεώς του εἶπε: «Δὲν νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξάρω κι' ἐγὼ περισ-

σότερον τὴν ἀνάγκην ὅπως ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεία ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ ἐνισχύσῃ τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν καθαρῶς ἐθνικὴν καὶ ἱστορικήν της προσπάθειαν ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν τοσοῦτον ἐπικινδύνως διασαλευθεῖσαν δημοσίαν τάξιν ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπερτάτου νόμου τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀμύνης τοῦ Κράτους καὶ τῆς πατρίδος ἡ ὁποία εἶναι ὑπεράνω ὅλων».

Εἰς τὴν δευτέραν ἀγόρευσίν του ἀντέκρουσε τὴν θεωρίαν, τὴν διατυπωθεῖσαν εἰς μίαν ἔγγραφον δήλωσιν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ πολῖται ὀφείλουν νὰ ὑποτάσσωνται μόνον εἰς τὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν καθολικὴν περὶ δικαίου συνείδησιν τοῦ ἔθνους καὶ ὄχι τοὺς νόμους ποὺ ὑπαγορεύουν τὰ κομματικὰ πάθη καὶ προσβάλλουν τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν. Καὶ ἐτόνισε σχετικῶς: «Ἂν ἀποδεχθῶμεν τὴν θεωρίαν αὐτὴν συναντώμεθα ἀμέσως μὲ τὴν κομμουνιστικὴν θεωρίαν τῆς ἔναντι τῶν νόμων τοῦ ἀστικοῦ κράτους ἐπιτρεπτῆς ἐπαναστατικῆς παρανομίας». Εἰς τὸν ἐπίλογον τῆς ἀγορεύσεως αὐτῆς ἔκαμεν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς παλαιοὺς συστρατιώτας του καὶ συνεργάτας του κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγαλουργίας τοῦ ἱστορικοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων «ὅπως καταλίπουν τὴν συνοδοιπορίαν καὶ συμπαραταχθοῦν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Κράτους ὡς νομοταγεῖς πολῖται καὶ τῆς πατρίδος ὡς Ἕλληνες πατριῶται ἵνα ὁριστικῶς ἀναστηλώσωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ Κράτους καὶ φρουρήσωμεν τὰ σύνορα τῆς πατρίδος κατὰ τῆς νέας ἐπιδρομῆς τῶν βαρβάρων, διότι καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν πρόκειται ἀγὼν ὑπὲρ πάντων».

Πρὸ τοῦ δημοψηφίσματος ὁ κ. Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἀπὸ ραδιοφώνου δύο ὁμιλίας μὲ θέματα «Ἡ ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ σημασία τοῦ δημοψηφίσματος» καὶ «Ὁ Ἐλ. Βενιζέλος περὶ Βασιλευομένης καὶ Ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας». Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Δημοψηφίσματος κληθεὶς μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ὡμίλησεν εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν. Εἰς τὴν ὁμιλίαν του αὐτὴν κατεκεραύνωσε τὸν ὁμιλήσαντα εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν τὴν προηγουμένην στρατηγὸν Πλαστήραν ἰδίᾳ διὰ τὸ μέρος τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον μετ' ἀσυγνώστου, τὸ ὀλιγώτερον, ἁπλότητος, ἐδήλωσεν ὅτι «κρατεῖ σημείωσιν τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως τὰ ὁποῖα τρομοκρατοῦν τοὺς δημοκρατικοὺς πολίτας . . (τοὺς τότε καὶ σήμερον συμμορίτας), διὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ὅταν φεῦ! μὲ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Δημοψηφίσματος θὰ ἐγίνετο αὐτὸς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας!. «Ἀπορῶ, εἶπεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, πῶς δὲν μετεκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ Λευκὸς Πύργος, διὰ νὰ καταπλακώσῃ τὸν . . ἀπροσδόκητον, ἀλλὰ Ἐμβὲρ Χότζα, αὐτὸν δημοκρατικὸν καὶ πρῴην στρατηγὸν ὅταν τὸν ἤκουσε χθὲς νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ ἀπειλῇ τὸ ἐθνικὸν στράτευμα καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας διὰ τοὺς ἀγῶνας των κατὰ τοῦ προδοτικοῦ συμμοριτισμοῦ», ὡς ἔγραφον αἱ Ἐφημερίδες τῆς Θ)νίκης.

Διὰ τοὺς τοιούτους ἀγῶνας πρὸ τῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κ. Ἀβραὰμ ὁμιλεῖ εὐγλώττως καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β. ἣν τῷ ἀπηύθυνεν ἐκ μέρους του ὁ πρεσβευτὴς κ. Ρωσσέτης τὴν 15)12)45. «Ὁ Βασιλεύς, γράφει, εἰς αὐτὴν ὁ κ. Ρωσσέτης, ἔχει παρακολουθήσει καὶ ἔχει λάβει γνῶσιν ἐξ ὑποβληθείσης αὐτῷ ἐξ Ἀθηνῶν μακρᾶς ἐκθέσεως τῆς περιοδείας τὴν ὁποίαν ἐκάματε εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα ὅπου ἡ παρουσία σας ἐσημείωσε μεγίστην ἐπιτυχίαν καὶ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ κῦρος Σας παρώτρυνε πάντας νὰ ἐργάζωνται ἐντὸς πατριωτικῶν πλαισίων. Ὁ Ἄναξ σᾶς ἀπευθύνει τὰς θερμάς του εὐχαριστίας καὶ τοὺς φιλικούς του χαιρετισμοὺς ἐκτιμῶν ὅλως ἰδιαιτέρως τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους καταβάλλετε διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ἐθνικῆς ὑποθέσεως. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας σας ταύτης εἶναι ἐξόχως ἱκανοποιητικὰ καὶ τονώνουν

τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα. Ὁ Βασιλεὺς σᾶς εὐχαριστεῖ ἐπίσης θερμῶς διὰ τὸ βιβλίον Σας «αἱ Γνῶμαι τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου» τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ πολύτιμον συμβολὴν εἰς τὸν διεξαγόμενον ἀγῶνα. Θὰ σᾶς ἤμην εὐγνώμων ἐὰν σᾶς ἦτο δυνατὸν νὰ μοὶ ἀποστείλητε καὶ ἄλλα ἀντίτυπα πρὸς ἐπωφελῆ ἐνταῦθα χρησιμοποίησιν. Δὲν φαντάζεσθε πόσην ἐντύπωσιν προξενοῦν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὰ γραφόμενά σας. Εἶναι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας προπαγάνδας διότι τὰ λεχθέντα τότε πείθουν πολὺν κόσμον».

Ὡς καὶ ἐν τῇ βασιλικῇ ταύτῃ ἐπιστολῇ λέγεται, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης διαφωτιστικῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀγώνων τοῦ κ. Ἀβραὰμ ὑπῆρξαν ἐξόχως ἱκανοποιητικά, προκύπτει καὶ ἀπὸ ὅ,τι ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη καὶ διὰ τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἐθνικόν του ἔργον καὶ ἀπὸ τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα πραγματικὰ πορτραῖτα τοῦ κ. Ἀβραὰμ ὡς δικανικοῦ καὶ πολιτικοῦ ῥήτορος. τὰ ὁποῖα ἔχουν συνθέσει ἐκλεκτοὶ δημοσιογράφοι.

Ο κ. ΑΒΡΑΑΜ ΩΣ ΔΙΚΑΝΙΚΟΣ ΡΗΤΩΡ

Τὸ πορτραῖτο τοῦ κ. Ἀβραὰμ ὡς δικανικοῦ ῥήτορος τὸ εἶχε συνθέσει ὁ δημοσιογράφος κ. Ψαθᾶς εἰς τὸ φύλλον τῆς 15 Μαρτίου 1938 τῶν «Ἀθηναϊκῶν Νέων». Ἔκαμνεν τότε ὁ κ. Ψαθᾶς ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἔχει συγγράψει τὰ δύο πνευματώδη ἔργα «ἡ Θέμις ἔχει κέφια» καὶ «ἡ Θέμις ἔχει νεῦρα» μία καμπάνια διὰ τὰς πλέον περιέργους δίκας ποὺ ἔγιναν τὰ τελευταῖα χρόνια εἰς τὰ ἰδικά μας ποινικά, ἰδίᾳ, δικαστήρια, καὶ εἶχε δημοσιεύσει συνεντεύξεις μὲ τοὺς γνωστοὺς μεγάλους ποινικολόγους, τοὺς ζῶντας τότε Κωνσταντῖνον Τσουκαλᾶν, Ἀρ. Ρωμανόν, Δ. Δαμασκηνόν, Μιχ. Παυλόπουλον καὶ ἄλλους. Εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ κ. Ἀβραὰμ εἶχε προτάξει τὸν ἑξῆς πρόλογον:

«Ἡ μακρὰ δικηγορική του πεῖρα, ἡ ὀξεῖα παρατήρησίς του, ἡ φιλοσοφημένη ἀντίληψις τῶν ὑποθέσεων ποὺ φθάνουν ἕως τὰς δικαστικὰς ἕδρας ἀποτελοῦν γιὰ τὸν ἐπίλεκτον νομομαθῆ καὶ δικηγόρον ἄφθονον ὑλικὸν μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναπηδᾷ ἡ ὥριμος σκέψις του. Ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις μέσου ἀστοῦ. Ἀνάστημα μέτριον, βλέμμα ὀξύ, ὕφος ποὺ ἐκφράζει ψυχικὴν ἀγαθότητα ἐγγίζουσαν τὰ ὅρια τῆς γλυκύτητος. Τίποτε δὲν προδίδει ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν παράστημά του τὸν μαχητικὸν δικηγόρον ποὺ συγκλονίζει μὲ τὸ ρητορικόν του τάλαντον τὰς αἰθούσας τῶν δικαστηρίων. Ἡ εὐγλωττία τοῦ κ. Ἀβραὰμ εἶναι θὰ ἠμποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ἰδιότυπος. Συγκερασμένη μὲ μίαν ἱκανότητα μοναδικὴν εἰς τὴν ἀναπαραστατικὴν περιγραφὴν σκηνῶν μετουσιώνεται εἰς ἕνα μοναδικὸν ὄργανον πειθοῦς, ἡ δύναμις τοῦ ὁποίου κλονίζει καὶ παρασύρει πάντοτε. Εἰς τὰς στιγμὰς τῶν ρητορικῶν ἐξάρσεων ὁ κ. Ἀβραὰμ μεταμορφώνεται εἰς καλλιτέχνην, μιμεῖται πρόσωπα, ὑποδύεται ρόλους, κατορθώνει νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἀκροατάς του εἰς ζωντανὰς σκηνὰς γιὰ νὰ ἐξαπολύσῃ κατόπιν τὰ συμπεράσματά του ὡς ἐπιχειρήματα ἀδιάσειστα. Ἡ φωνή του διαυγής. Ἡ εὐγλωττία του ὁρμητική».

Ο κ. ΑΒΡΑΑΜ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΡΗΤΩΡ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀνατολή» τῆς Ἀλεξανδρείας — φύλλον 7 Ἀπριλίου 1946 — κατεχωρήθη ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀπὸ 26 Μαρτίου 1946 ἀνταπόκρισις τοῦ κ. Πύρ. Μπαμίχα ὑπὸ τὸν τίτλον «προσοχή· προσοχὴ θὰ ὁμιλήσῃ ὁ ὑποψήφιος βουλευτὴς Πειραιῶς κ. Ν. Ἀβραάμ»

Εἰς τὴν ἀνταπόκρισιν αὐτὴν ζωγραφίζει ὁ κ. Μπαμίχας τὸν κ. Ἀβραὰμ ὡς πολιτικὸν καὶ... ἐκλογικὸν ρήτορα μὲ τοὺς ἑξῆς ἐπιτυχεῖς χαρακτηρισμούς:

«Ὁ κ. Ἀβραὰμ εἶναι ὁ ὑποψήφιος ποὺ κατέχει περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς σημερινοὺς ἀγωνιστὰς τὴν ψυχολογικὴ κατάσταση ποὺ συνέχει τὸν κοσμάκη. Γι' αὐτὸ εἶναι ὁ φαβορὶ τῶν ψηφοφόρων. Χαλασμὸς κόσμου ὅταν πρόκειται νὰ ὁμιλήση. Ἀνεβαίνει στὸ βῆμα καὶ βλέπει κανεὶς ὅτι εἶναι σίγουρος στὴ «δουλειά» του. Δὲν εἶναι βέβαια καὶ πρωτάρης. Κατέχει ὅλες τὶς «νυάνς» τοῦ λόγου. Καὶ ἀλλοίμονον σὲ ὅποιον πέσει στὰ δοντάκια του. Ἀρχίζει ἁπλᾶ σιγανὰ γίνεται ἄκακος, φαίνεται ἀκίνδυνος, οἰκεῖος μὲ τὸ ἀκροατήριον καί... ἔξαφνα ἡ φωνή του γίνεται ἀγνώριστη εἰς ἕνα καλὰ διαλεγμένο σημεῖον ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ τὴν ἀφίση νὰ πέση σὰν ἀσήκωτος πέλεκυς κατὰ κεφαλῆς ἐκείνου ἢ ἐκείνων ποὺ ἔχει ἀναλάβει νὰ συντρίψη. Ὕστερα ἡ ὑπόθεσις εἶναι πλέον εὔκολη. Σιγά, σιγά ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς πλέον ἀποτελειώνει τὸ θῦμα του μὲ τὶς περίφημες εἰρωνίες του ὅπως ἀκριβῶς τὸ λεοντάρι ποὺ ἔχει βάλει ἐμπρός του τὴ λεία του καὶ τὴν σιγοκαταπίνει...

» Θὰ γελάση ὁ κ. Ἀβραὰμ ἂν καμμιὰ φορὰ πέσουν στὰ μάτια του οἱ γραμμὲς αὐτές. Θὰ ἀναγνωρίση ὅμως τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ προκαλεῖ εἰς τὸ κοινόν.

» Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ὁμιλῶντας γιὰ τὸν Μιραμπὼ συνήθιζε νὰ λέγη «ὁ Μιραμπὼ ὅταν ὁμιλῇ εἶναι ὁ Μιραμπώ». Εἰς τὴν Ἑλλάδα βέβαια Μιραμπὼ δὲν ἔχουμε, ἠμποροῦμεν ὅμως ἄφοβα νὰ εἰποῦμε ὁ κ. Ἀβραὰμ ὅταν ὁμιλῇ εἶναι μία πραγματικὴ ἀπόλαυσις... Αὐτὰ ὅμως τὰ προσόντα τοῦ κ. Ἀβραὰμ ποὺ εἶναι τόσον εὐχάριστα γιὰ... τοὺς ἄλλους εἶναι εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν πολὺ ὀλιγώτερο γιὰ τόν... ἴδιο. Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ἐφορτώθηκε τὸ μεγαλύτερο βάρος τοῦ ἀγῶνος ποὺ τὸν ἤρχισε πρῶτος τρέχοντας ἀπὸ πόλι σὲ χωριὸ καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριουδάκι σ' ὅλη τὴ Βόρειο Ἑλλάδα, βάρδος πραγματικὸς δίνοντας παντοῦ θάρρος μὲ τὸ «παρών», ξυπνῶντας συνειδήσεις, τονίζοντας μὲ τὸ κελάϊδημά του ἕνα ἐθνικὸ σάλπισμα. Ἄτλας τοῦ ἀγῶνος. Δὲν τὸν κολακεύω. Εἶναι ἀλήθεια ποὺ τὴν ἀναγνωρίζουν ὅλοι ἐδῶ».

Καὶ εἶναι πράγματι δικαιολογημένος ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ κ. Ἀβραὰμ ὡς «ἐθνικοῦ βάρδου καὶ ἄτλαντος τοῦ ἀγῶνος». Διότι δὲν εἶναι τὰ προσόντα του αὐτὰ ὡς δικανικοῦ καὶ πολιτικοῦ ῥήτορος ὁ μόνος λόγος τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἀποτελεσματικότητος τῆς μεγάλης ἐθνικῆς διαφωτιστικῆς καὶ προπαγανδιστικῆς προσπαθείας, τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κ. Ἀβραάμ. Ἐμπνεόμενος ὁ ἴδιος ἀπὸ βαθεῖαν καὶ φανατικὴν πίστιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν ὑποστηρίζει, ἐξωτερικεύει μὲ πάθος καὶ μεταδίδει τὴν πίστιν του ταύτην εἰς τοὺς ἀκροατάς. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς ὅταν κακῶς καὶ ἀστόχως ἀνεκινήθη παρα τῆς μεγαλυτέρας, δυστυχῶς, μερίδος τοῦ πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐνεργοῦ πολιτικοῦ κόσμου τὸ ζήτημα τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ πολιτειακόν, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἐλαχίστων μελῶν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, τὰ ὁποῖα διετύπωσαν σταθερῶς καὶ πεισμόνως τὴν πολιτικὴν αὐτῶν διαφωνίαν ἐπ' αὐτοῦ χαρακτηρίσαντες ἀπὸ τοῦ 1942 τὴν τοιαύτην ἀνακίνησίν του ὡς ἐθνικῶς ἀσύμφορον. Διότι, ἐν' ᾧ ἐστάθη ἀνεπιφυλάκτως μακρὰν τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου, πρὸς τὸ ὁποῖον εἰς οὐδεμίαν, ὡς ἄλλοι ἀδιάλλακτοι δῆθεν δημοκρατικοὶ καὶ

ἀντιφασίσται ἐκ τῶν ὑστέρων, προῆλθεν ἐπαφήν, ἀμέσως μετὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς εἰς τὸν τότε Κυβερνήτην ὑποβολῆς δηλώσεως, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ 70 πρώην ὑπουργῶν καὶ βουλευτῶν ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων, διὰ τῆς ὁποίας ὤμνυον πίστιν εἰς τὴν ἐθνικὴν Ἡγεσίαν, τὸν Βασιλέα Γεώργιον καὶ τὸν τότε Κυβερνήτην» εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς ἔλεγον εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐκείνην, «ἔλαχεν ὁ ἱστορικὸς κλῆρος νὰ ἡγηθοῦν τοῦ μεγάλου ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνος τῆς πατρίδος, ἡ ὁποία εἰς τὰς κρισίμους καμπὰς τῆς ἱστορίας της ηὐμοίρησεν ἀνταξίων αὐτῆς ἡγετῶν». Εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐκείνην ἐτονίζετο ἀπὸ τοὺς ὑπογράψαντας ὅτι ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου «δὲν ὑπάρχει, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰς νοῦν ἢ ψυχὴν Ἕλληνος οὔτε σκέψις οὔτε ἰδέα οὔτε πόθος ποῦ θὰ ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἀπόλυτον ἐθνικὴν ἑνότητα καὶ πρωτοφανῆ ὁμοφωνίαν καθ᾽ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος καὶ μέχρι τοῦ νικηφόρου πέρατος αὐτοῦ». Ἐκ τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς δηλώσεως ἐθεώρει ἑαυτὸν ἠθικῶς δεσμευμένον, ὡς ἐξήγει εἰς σχετικὴν ἐπιστολήν του δημοσιευθεῖσαν τὴν 15 Μαρτίου 1945 εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν Αἷμα», καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συνειδήσεως τῆς δεσμεύσεως αὐτῆς ἐπολιτεύθη καθ᾽ ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς καὶ ὅταν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐκδηλώσας εὐθεῖαν καὶ ἄκαμπτον τὴν ἀντίθεσίν του πρὸς ὅλας τὰς ἑαμοδημοκρατικὰς προσπαθείας διὰ τῶν ὁποίων ἐκλονίσθη ἡ ἐθνικὴ ἑνότης ἐπὶ μεγίστῃ ἐθνικῇ μας ζημίᾳ καὶ ἐνοθεύθη ἡ ὀρθὴ καὶ ὑγιὴς ἔννοια τῆς Δημοκρατίας.

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ καὶ τὴν πίστιν ὅτι ὁ ἐθνικὸς ἀγὼν ἐσυνεχίζετο, ὅπως, δυστυχῶς, μέχρι σήμερον συνεχίζεται, μετὰ τὸν Δεκέμβριον ἰδίᾳ τοῦ 1944, ἀντετάχθη ἐπιμόνως κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἀνεπιφυλάκτου υἱοθετήσεως τῶν ὑπὲρ τῆς ἀβασιλεύτου δημοκρατίας νόθων ἑαμοκομμουνιστικῶν κατευθύνσεων, ἡ ὁποία θὰ ἦγεν ἀναποτρέπτως εἰς μοιραίαν συνοδοιπορίαν καὶ συμμαχίαν μετὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, τὴν τόσῳ ἐθνικῶς καταστρεπτικήν, ὡς ἀπεδείχθη πλήρως ἐκ τῶν ὑστέρων. Διότι μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου 1947, δυστυχῶς, ἐπεκράτησεν ἡ ἐκ τῆς μοιραίας αὐτῆς συνοδοιπορίας τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων δημιουργηθεῖσα σύγχυσις περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ζητήματος ὡς δῆθεν ἐμφυλίου πολέμου καὶ ἐβράδυνεν ἡ σύμπηξις ἑνιαίου ἐθνικοῦ μετώπου τοῦ ἐθνικόφρονος πολιτικοῦ κόσμου ἔναντι τοῦ ἀνατρεπτικοῦ καὶ προδοτικοῦ ἀναρχισμοῦ καὶ συμμοριτισμοῦ. Αἱ ἐπὶ τοῦ κεφαλαιώδους αὐτοῦ ἐθνικοῦ μας ζητήματος ὁμιλίαι, ἀγορεύσεις καὶ ἄρθρα τοῦ κ. Ἀβραὰμ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἀκλόνητον αὐτὴν πίστιν καὶ τὴν αὐτόχρημα προφητικὴν πολιτικὴν διάγνωσιν καὶ πρόβλεψιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1945 «Τὸ πανδημοκρατικὸν μέτωπον» ἐκήρυσσεν ἔκτοτε, «εἶναι τὸ ψευδὲς προκάλυμμα τῆς διεισδύσεως καὶ ἐπεκτατικῆς τοῦ σλαυϊκοῦ ψευδοδημοκρατισμοῦ τάσεως, ὅπως τὸ ΕΑΜ ὑπῆρξε τὸ καμουφλάρισμα τοῦ κομμουνιστικοῦ ταξικοῦ πολέμου». Καὶ ἐβροντοφώνησε τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὑπεράνω προσωπικῶν καὶ κομματικῶν ὑπολογισμῶν, πικραίνων καὶ πλήττων καὶ πρόσωπα, μεθ᾽ ὧν εἰς τὸ παρελθὸν εἶχε πολιτικῶς συνεργασθῆ τὰ ὁποῖα ἐτύφλωττον καὶ ἐπλανῶντο καὶ παρεπλάνων ἀσκοῦντα τὴν πολιτικὴν ὡς προσωπικὴν ἐπιχείρησιν καὶ ὡς πανουργικὴν καὶ οὐχὶ ὡς δημοσίαν λειτουργίαν ὑπηρετοῦσαν τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου. Ὑπῆρξε δι᾽ αὐτὸ δικαιολογημένη ἡ διαδηλωθεῖσα δι᾽ ἄρθρων καὶ διὰ τηλεγραφικῶν διαμαρτυριῶν ἀγανάκτησις καὶ τῶν ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς ὅταν πέρυσιν ἐρρίφθησαν συκοφαντικὰ βέλη κατὰ τοῦ κ. Ἀβραὰμ τὰ ὁποῖα

προσκρούσαντα εἰς τὸν ἄτρωτον θώρακα τοῦ ἀσπίλου δημοσίου βίου τοῦ ἀνδρὸς ἀπωστρακίσθησαν πρὸς τοὺς ρίψαντας αὐτά, ὡς ἀπεδείχθη ἀποστομωτικῶς ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Δικαιοσύνης ὡς καὶ διὰ τῆς παμψηφεὶ ἀποφάσεως τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς, τὴν σύστασιν τῆς ὁποίας ἐζήτησεν ὁ ἴδιος κατόπιν τοῦ ἀτόπου ἀπό τε κοινοβουλευτικῆς καὶ ἠθικοπολιτικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπολύτως ἀδικαιολογήτου ἐκ τῶν πραγμάτων, σχετικοῦ θορύβου.

Εἰς τὰς τηλεγραφικὰς διαμαρτυρίας τῶν ὁμογενῶν ἐτονίζετο ὅτι ὁ κ. Ἀβραὰμ «ὑπηρέτησεν ἀνιδιοτελῶς μὲ τοὺς ἀγῶνας του τὸ κράτος καὶ τὸ ἔθνος, ἀνύψωσε τὸ πατριωτικὸν φρόνημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἐτίμησε τὴν Ἑλλάδα ὡς ὑπέροχος Ἕλλην, καὶ ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς ποντοπόρου ἐθνικῆς μας ναυτιλίας καὶ τῆς ἀνεργίας τοῦ ναυτεργατικοῦ κόσμου». Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν του πρὸς τὴν πατρίδα διηρμήνευσεν εὐγλώττως καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας, ὅταν ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω γράμματος. κατὰ τὸ παρατεθὲν πρὸς τιμήν του γεῦμα παρὰ τῶν Ἑνώσεων τῶν Ἑλλ, Ἐφοπλιστῶν, τῶν ναυτεργατῶν καὶ Ἑλληνο - Ἀμερικανικῶν ὀργανώσεων ἐν Ν. Ὑόρκῃ τὴν 10 Ἰανουαρίου 1947 τὸν προσεφώνησεν, ἀφ' οὗ τὸν ἠσπάσθη ἐκ μέρους ὅλης τῆς ὁμογενείας καὶ τοῦ εἶπεν «ὅτι ὁλόκληρος ἡ ὁμογένεια χρεωστεῖ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ἐμπνευσμένον κήρυκα ἐθνικῶν ἀληθειῶν μὲ τὰς ὁποίας τὴν συνήρπασε, τὴν συνεκίνησεν ἕως τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς της τὴν ἐθέρμανε, τὴν διεφώτισεν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ζητήματος καὶ τὴν ἐνίσχυσεν ἠθικῶς εἰς τὴν πίστιν της καὶ τὴν στοργήν της πρὸς τὴν μητέρα πατρίδα μας»].

ΕΥΑΓ. ΑΝΕΡΟΥΣΗΣ

ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΔΟΘΕΙΣΑ ΤΗΝ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947

Ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τῆς κοινῆς γνώμης τῶν ὁμογενῶν Ἀμερικῆς.—Διατί εἶμαι οὐσιώδης μάρτυς.

Ἀφ᾽ ἧς εὑρίσκομαι εἰς τὴν Ἀμερικὴν — καὶ συμπληροῦνται ἤδη 3 μῆνες — ἐπὶ τῇ εἰδικῇ ἀποστολῇ τῆς διεκπεραιώσεως τῆς ὑποθέσεως τῆς ἀγορᾶς τῶν παρὰ τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως πωληθέντων εἰς Ἕλληνας ἐφοπλιστάς, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, 100 πλοίων Λίμπερτυ, παραλλήλως πρὸς τὰς σχετικὰς ἀσχολίας καὶ ἐνεργείας μου, τὰς εὐοδωθείσας, εὐτυχῶς, πλήρως, μοὶ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς δι᾽ ὁμιλιῶν μου εἰς πολλὰς συγκεντρώσεις ὁμογενῶν εἰς διαφόρους πόλεις.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν εἰς τὴν γενέτειράν μας, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ δὴ μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 31ης Μαρτίου καὶ τὸ πολιτειακὸν δημοψήφισμα τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, ἐτόνισα ὑπευθύνως εἰς τὰς ὁμιλίας μου αὐτάς, ὡς μέλος τῆς πράγματι λαοπροβλήτου Κυβερνήσεως καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἔθνους ἐκλεγεὶς καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ὅτι αἱ ταράσσουσαι τὴν ἔννομον τάξιν ἀνωμαλίαι ἀπὸ πολλοῦ καὶ δὴ μετὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ τὸ δημοψήφισμα, ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ᾽ ἃς κρίνονται εἰς τὰ διεθνῆ συνέδρια τῆς εἰρήνης καὶ τὰ Ἐθνικά μας ζητήματα, δὲν ὀφείλονται εἰς αἴτια γηγενῆ καὶ καθαρῶς ἐσωτερικά.

Ἐπειδή, δυστυχῶς, ὁ περὶ αὐτῶν θόρυβος συνεχίζεται καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, στηρίζεται δὲ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς πληροφορίας μεταδιδομένας ἐξ Ἑλλάδος παρὰ ξένων καὶ παρά τινων ἡμετέρων ὑπόπτων πληροφοριοδοτῶν καὶ ψευδομαρτύρων ὡς καὶ εἰς καθαρὰ συκοφαντικὰ καὶ μυσαρὰ μυθεύματα, χαλκευόμενα καὶ υἱοθετούμενα παρὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀντιδίκων μας ἐπὶ τῷ προφανεῖ σκοπῷ τῆς ἐξουδετερώσεως καὶ ἐξασθενήσεως τῶν εἰς τὰ συνέδρια τῆς Εἰρήνης

καταβαλλομένων διπλωματικῶν προσπαθειῶν τῆς Πατρίδος μας διὰ τῶν ἐπισήμων αὐτῆς ἐκπροσώπων, πρὸς ἀνάλογον ἱκανοποίησιν τῶν Ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων, αἰσθάνομαι τὸ Ἐθνικὸν ἐπιτακτικὸν καθῆκον ὅπως μαρτυρήσω καὶ ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τῆς κοινῆς γνώμης τῶν ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ νομίμως καὶ κοινοβουλευτικῶς ἐγκυρώτερος ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεώς μας κ. Κ. Τσαλδάρης ἀνέπτυξεν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τῶν Ἡν. Ἐθνῶν τὴν προσφυγὴν τῆς Ἑλλάδος θέσας ὑπ' ὄψει αὐτοῦ ὅλα τὰ αὐθεντικὰ στοιχεῖα τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ἔξωθεν ὀργανουμένην ἀπὸ πολλοῦ ἔνοπλον ἐπιδρομὴν κατὰ τῆς ἐσωτερικῆς μας ἀσφαλείας καὶ τήν, τὸ ὀλιγώτερον, μεταπολεμικῶς ἀπροσδόκητον ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος ἀπὸ μέρους φίλων καὶ ἐχθρῶν τῆς προσφάτου πολεμικῆς περιόδου. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι παρὰ τοῦ Συμβουλίου τούτου ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ διεθνοῦς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐνεργήσῃ σχετικὴν ἔρευναν πρὸς τὰ βόρεια σύνορά μας. Περὶ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας εἶχε δώσει καὶ εἰς ἐμὲ κατηγορηματικὴν ἐκ τῶν προτέρων βεβαίωσιν ὁ μεγάλος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν κ. Τροῦμαν διὰ τῆς ἀπὸ 10 παρελθόντος μηνὸς Δεκεμβρίου ἐπιστολῆς, ἣν μοὶ ἀπέστειλεν ἐκ μέρους Του ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἄτκισον εἰς ἀπάντησιν τῆς τηλεγραφικῆς μου ἐκκλήσεως, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον ἀπευθύνει μετὰ τὴν ἐκ Βουλγαρίας ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Σκρᾶ.

Εἰς τὸ τηλεγράφημά μου ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ ἐξέφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Κυβερνήσεώς μας διὰ τὴν ἀρωγὴν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἰς τὴν λύσιν τοῦ τόσον σημαντικοῦ διὰ τὴν Πατρίδα μας ζητήματος τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἐμπορικῆς μας ναυτιλίας, προσέθετον:

«Περαιτέρω, ἐν τῇ ἰδιότητίμου ὡς μέλους τῆς Ἑλλην. Κυβερνή
» σεως καὶ προσφάτως ἐκλεγέντος ἀντιπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ
» λαοῦ, νομίζω ὅτι θὰ παρέλειπον στοιχειῶδες καθῆκόν μου ἐὰν δὲν
» ἐξέφραζον τὰ αἰσθήματα πικρίας καὶ πόνου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ
» διὰ τὰς ἀδοκήτους καὶ ἀδίκους ἐπιθέσεις, τὰς ὁποίας ὑφίσταται
» ἡ Πατρίς μας ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἀπὸ τὰς συνεπείας τῶν ὁποίων τόσον
» ὑποφέρει. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀπευθύνω ἔκκλησιν πρὸς Ὑμᾶς προσωπι-
» κῶς κ. Πρόεδρε καὶ πρὸς τὴν Κυβέρνησίν Σας ὅπως ἀσκήσητε τὴν
» ἰσχυρὰν ἐπίδρασίν Σας ἵνα τεθῇ τέρμα εἰς τὰς ἀδικαιολογήτους
» αὐτὰς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς χώρας μας, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς τόσα
» ἐθυσίασεν εἰς αἷμα, πόνον καὶ ἀγαθὰ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ κοινὴ
» συμμαχικὴ νίκη».

Εἰς δὲ τὴν ἀπάντησίν του ἔγραφεν ὁ κ. Ἄτκισον:

«Ὁ Πρόεδρος μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ὅτι
» ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά σας σχετικῶς μὲ τὰς ἀναφερομένας
» ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Δύναμαι νὰ σᾶς διαβε-
» βαιώσω ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἔχει πλήρη
» γνῶσιν τῶν τελευταίων ἐπεισοδίων εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα
» καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν παρηκολούθησε τὴν
» ἐξέλιξιν μὲ τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν προσοχήν. Ἠμπο-
» ρεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐπιθυ-
» μοῦν εἰλικρινῶς νὰ κάμουν πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ συντελέ-
» σουν εἰς τὴν ἱκανοποιητικὴν διευθέτησιν τῆς καταστάσεως
» αὐτῆς. Θὰ ἐνθυμῆσθε ἴσως ὅτι ὅταν συνεζητεῖτο ἐνώπιον
» τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἡ Οὐκρανικὴ Προσφυγὴ τὸν
» παρελθόντα Σεπτέμβριον ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν
» ἐπρότεινε τὴν συγκρότησιν Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία νὰ ἐρευνήσῃ
» τὴν κατάστασιν κατὰ μῆκος τῶν βορείων συνόρων τῆς Ἑλ-
» λάδος. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ οἰκονομικά σας ζητήματα ἡ Κυβέρ-
» νησις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἠσχολήθη σοβαρῶς ἀπὸ πολλοῦ
» ἤδη καιροῦ διὰ νὰ εὕρῃ τὰ πλέον ἀποτελεσματικὰ μέτρα
» ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάρρωσιν τῆς Ἑλλά-
» δος. Μετὰ τὴν εὐόδωσιν τῆς ἰδικῆς σας ἀποστολῆς διὰ τὴν
» λύσιν ἑνὸς ζητήματος τῆς Ἐθνικῆς Σας οἰκονομίας τὸ Ὑ-
» πουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν θὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι δύναται διὰ
» νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν πλήρη ἐπίτευξιν τοῦ ἀντι-
» κειμενικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ τῆς οἰκονομικῆς της ἀναρρώ-
» σεως».

Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ συζήτησιν οἱ ἀντίδικοι γείτονές μας καὶ οἱ ἀπροκάλυπτοι προστάται των ἐχρησιμοποίουν ὅπλα, τὰ ὁποῖα, ἴσως ἀνεπιγνώτως, τοῖς ἐδίδοντο καὶ παρ᾽ ἡμετέρων ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν τῶν ἀπὸ πολλοῦ ζώντων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐκ τοῦ μακρόθεν πληροφορουμένων ἐκ πηγῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον θολῶν, τὰ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνοντα, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ καὶ τῶν ἐκ πνεύματος ἀξιοθρηνήτως καὶ στενώτατα ἀντιπολιτευτικοῦ πρὸς τὴν σημερινὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγεῖσαν καὶ διορισθεῖσαν Κυβέρνησιν καὶ ἀσυγγνώστου ἐπιπολαιότητος ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκπεμπόντων ἀνακριβεῖς δηλώσεις καὶ περιγραφάς.

Γεγονὸς ὁπωσδήποτε εἶναι ὅτι ἐκρίθησαν παρὰ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐχθρικῶν πρὸς τὴν Πατρίδα μας γειτονικῶν κρατῶν τὰ ἄρθρα καὶ αἱ δηλώσεις αὐταὶ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἐξυπηρετικαὶ τῶν ὄχι βεβαίως εὐμενῶν πρὸς αὐτὴν ἰδικῶν των ἀπόψεων.

Θὰ ἦτο, δι᾽ αὐτό, νομίζω, ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ βροντοφωνηθοῦν ὡρισμέναι ἀλήθειαι ἁπλαῖ, ἄλλως, καὶ γνωσταὶ εἰς τοὺς

διατηροῦντας ἀκεραίαν τὴν μνήμην καὶ καλόπιστον τὴν ἀντίληψιν, ἀνταποκρινόμεναι εὐθέως καὶ σαφῶς πρὸς τὴν σημερινὴν καὶ τὴν χθεσινὴν ἐσωτερικήν μας πολιτικὴν πραγματικότητα. Καὶ ὅταν τολμοῦν νὰ ἐμφανίζωνται καὶ νά διασπείρουν ψευδεῖς καὶ συκοφαντικοὺς περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς ἰσχυρισμοὺς οἱ αὐτοχειροτόνητοι καὶ ἀνεύθυνοι καὶ οἱονεὶ ἐρασιτεχνικῶς καὶ φιλολογικῶς δημοσιολογοῦντες Ἕλληνες καὶ δίδοντες ἐπὶ πληρωμῇ* διαλέξεις περὶ τῶν ἐσωτερικῶν μας πραγμάτων, νομίζω ὅτι θά ἐδικαιούμην, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, καὶ ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶ ὡς μάρτυς οὐσιωδέστερος, τὸ ὀλιγώτερον, καὶ ἀξιοπιστώτερος αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἠκούσατε αὐτοὺς τοὺς θλιβεροὺς ψευδομάρτυρας καὶ ἀσυνειδήτους συκοφάντας τῆς ἰδίας των Πατρίδος λέγοντας καὶ κηρύσσοντας ἐδῶ ὅτι τάχα ὁ μετὰ τὰς ἐκλογὰς κατ᾽ ἐντολὴν τοῦ λαοῦ κυβερνῶν πολιτικὸς κόσμος εἶναι μοναρχοφασιστικὸς καὶ ἀντιδημοκρατικός, θὰ ἦτο χρήσιμον καὶ ἐπιβεβλημένον, ἐκ λόγων στοιχειώδους ἐθνικοῦ συμφέροντος, ν᾽ ἀκουσθῇ καὶ ἡ φωνὴ ἑνὸς γνησίου καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἐκπροσώπου τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἀπηχήσῃ τὴν καθαρὰν καὶ ἀνόθευτον πραγματικότητα. Ἡ ἑλληνικότης μου εἶναι ἀκεραία ἀπὸ καταβολῆς τῆς οἰκογενείας μου. Οἱ γονεῖς μου ὑπῆρξαν Ἕλληνες γεννηθέντες ἐν Παλαιᾷ Ἑλλάδι ἐξ Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν τῆς Μακεδονίας μας καὶ ὑπῆρξαν ὁπλαρχηγοὶ τοῦ 1821. Ὡς πολίτης Ἕλλην ἔχω ἐκπληρώσει καὶ ἐγὼ καὶ ὅλα τά ἄρρενα μέλη τῆς οἰκογενείας μου ὅλας τὰς νομίμους καὶ συνταγματικὰς πρὸς τὸ Κράτος καὶ τὴν Πατρίδα ὑποχρεώσεις. Ὡς ἐπιστήμων ἔχω καταλάβει διὰ τῆς προσωπικῆς μου ἐργασίας, οὐδὲν ὑλικῶς κληρονομήσας ἀπὸ τοὺς πτωχούς μου γονεῖς, θέσιν προέχουσαν εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς χώρας, ὑπηρέτησα δὲ καὶ ὡς πρωτοδίκης καὶ Εἰσαγγελεὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.

Πολιτευόμενος ἐνεργῶς ἀπὸ τοῦ 1923 καὶ ἐκλεγόμενος συνεχῶς ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἤσκησα τὴν πολιτικὴν ὡς ὑπερτάτην δημοσίαν λειτουργίαν ὑπηρετοῦσαν τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου. Ὑπῆρξα συνεργάτης τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου κατὰ τὴν περίοδον 1928—1932 ὡς Ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ λεγομένου καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνασταλῆ ἡ λειτουργία τοῦ ἐλευθέρου πολιτικοῦ βίου, ἐστάθην μακρὰν αὐτοῦ, μέχρι τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὅτε ἔσχον τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὑποβολῆς δηλώσεως ὑπογεγραμμένης παρὰ 70 πρώην Ὑπουργῶν καὶ βουλευτῶν ἀμ-

(*) Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐννοεῖ τὸν κ. Μιχαλόπουλον ὅστις ὡς μισθωτὸς μιᾶς μεγάλης ἑταιρίας διαλέξεων ἔδιδεν ἐκεῖ διαλέξεις περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος.

φοτέρων τῶν παρατάξεων, δι' ἧς ὡμολογεῖτο πίστις εἰς τὴν Ἐθνικὴν ἡγεσίαν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν ἱστορικὴν εὐθύνην τῆς κηρύξεως καὶ διεξαγωγῆς τοῦ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἐκείνου πολέμου τῆς πατρίδος. Ἐν ᾧ ἄλλοι ἐμφανιζόμενοι σήμερον ὡς δῆθεν δημοκρατικοὶ καὶ ἀρχηγοὶ μάλιστα τοῦ δημοκρατικοῦ ἀγῶνος ἀνεπιφυλάκτως ὑπεβοήθησαν καὶ εἰγηγήθησαν τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ, ὡς ἄλλοι, καὶ τυφλῶς ὑπηρέτησαν αὐτό. Κατὰ τὴν περίοδον ἐπίσης τῆς κατοχῆς παρέμεινα ἐν Ἑλλάδι καὶ συνεδοκιμάσθην μεθ' ὅλων τῶν συμπατριωτῶν καὶ συμπολιτῶν μου, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ συνόλῳ των ἐστάθησαν ὄρθιοι, ἐλεύθεροι πολιορκημένοι τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἔγραψαν τὸ ἐξ ἴσου ἠθικῶς μεγαλειῶδες πρὸς τὸ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, ἔπος τῆς καθολικῆς ἀντιστάσεως.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν μετέσχον τῆς ὑπὸ τὸν κ. Παπανδρέου Κυβερνήσεως ἐκ μέρους τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ὡς Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης. Ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον αὐτὴν ἰδιότητά μου ἔζησα τὰ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944 λαβόντα χώραν ἐσωτερικὰ γεγονότα. Σημειωτέον ὅτι ζήσας ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς εἶχον παρακολουθήσει προσωπικῶς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1941 ἐνάρξεώς της, τὴν ὀνομασθεῖσαν ἐαμικὴν κίνησιν καὶ εἶχον ἀπὸ τοῦ 1942 διαπιστώσει τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ Κ. Κ. καθοδήγησιν καὶ διεύθυνσιν αὐτῆς ἐπὶ τῷ σκοπῷ κομματικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1945 παρακολουθήσας ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως, ἐξεδηλώθην ἀνεπιφυλάκτως δι' ὁμιλιῶν καὶ ἄρθρων μου ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τῆς δημιουργίας ἑνιαίου Ἐθνικοῦ μετώπου ἀνεξαρτήτως πολιτειακῶν ἀντιγνωμιῶν. πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου στρεφομένου εὐθέως κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος. Διαφωνήσας, δι' αὐτό, πρὸς τὴν τότε διοίκησιν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὁποίου ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ἐστρατεύθην καὶ ἐπολιτεύθην, ἔσπευσα νὰ συνεργασθῶ μετὰ τοῦ νέου ὑπὸ τὸν κ. Γονατᾶν κόμματος τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1945 ἐπεχείρησα ἐπὶ 2 μῆνας περιοδείαν εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην ὡς καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκήρυξα μὲ ὅσην εἶχον δύναμιν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως τοῦ λεγομένου πολιτικοῦ κόσμου καὶ τῆς δημιουργίας ἑνιαίου Ἐθνικοῦ Μετώπου πρὸς ὁλοκληρωτικὴν ἀναστήλωσιν τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος.

Εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογὰς ἐξελέγην πρῶτος, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, βουλευτὴς εἰς τὴν περιφέρειαν Πειραιῶς καὶ νήσων ὡς μέλος τοῦ συνδυασμοῦ τῆς Ἐθνικόφρονος παρατάξεως τοῦ Λαϊκοῦ κόμμα-

τος καὶ τοῦ κόμματος τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων. Ἀπὸ δὲ τῆς 20 Ἀπριλίου π. ἔ. ἔχω ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας εἰς τὴν ἐκ τῆς ἐκλογικῆς πλειοψηφίας προελθοῦσαν Κυβέρνησιν.

Νομίζω, λοιπόν, ὅτι δυνάμει τῶν γνησίων αὐτῶν τίτλων μου δικαιοῦμαι ν' ἀξιώσω ὅπως θεωρηθῶ ὡς οὐσιώδης μάρτυς, αὐτήκοος καὶ αὐτόπτης, γνώστης πραγμάτων καὶ προσώπων, καὶ ἐγκυρότερος ὅλων τῶν ὅσων ἔχετε μέχρι τοῦδε ἀκούσει πληροφοριοδότης καὶ ν' ἀκουσθῶ λέγων τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν καὶ ὁλόκληρον τὴν ἀλήθειαν. Διότι, ὅπως ἔχω ὁρκισθῆ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἔθνους καὶ ὡς Ὑπουργός, ἐκ τοῦ λαοῦ ἀρυσθεὶς πάντοτε τὴν ἐξουσίαν νὰ φυλάττω πίστιν εἰς τὴν πατρίδα, τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους οὕτω καὶ ἔναντι τοῦ λαοῦ ἔχω δεσμευθῆ ὡς ὑπευθύνως πράττων τὰ κοινὰ νά λέγω τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἀποτελεῖ τοῦτο στοιχειώδη ὑποχρέωσιν ἰδίᾳ εἰς τὰς κρισίμους ἐθνικὰς περιστάσεις τῶν δημοσίων ἀνδρῶν. Ὑπῆρξα, ἄλλως, ὡς εἶπον, μαθητὴς τῆς πολιτικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου ἀπὸ τοῦ 1910 καὶ ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς δημοσιογράφος καὶ ὡς πολιτευτής. Καὶ δὲν ἐλησμόνησα ποτὲ τὴν ὑποθήκην Ἐκείνου καθ' ἣν «ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ » πάντοτε, καὶ ὅταν ἀναλαμβάνῃ ἐντολῇ τοῦ λαοῦ τὴν ἐξουσίαν, » ὡς γνώμονα ὅλων τῶν πράξεων αὐτοῦ τὸ κοινὸν συμφέρον καὶ νὰ » μὴ ἀποβλέπῃ νὰ γίνεται ἀρεστὸς οὔτε πρὸς τὰ ἄνω οὔτε πρὸς τὰ » κάτω, ἀλλὰ νὰ λέγῃ πάντοτε πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὴν ἀλή- » θειαν».

Δὲν ὑπάρχει φασισμὸς τῆς δεξιᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα οὔτε ἐμφύλιος πόλεμος.

Καὶ ἀσκεῖται ἀσύστολος ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα ἐνισχυομένη δυστυχῶς παρά τινων γραικυλίσκων ἐλευθέρως κυκλοφορούντων καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν δῆθεν πολιτευομένων καὶ δῆθεν ἡγετῶν ἀνυπάρκτων κομμάτων, τὰ ὁποῖα, ἐν τούτοις, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐμφανισθοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς. Καὶ υἱοθετοῦνται ἀσμένως αἱ συκοφαντίαι καὶ τὰ ψεύδη αὐτὰ καὶ χρησιμοποιοῦνται παρὰ τῶν ἀντιδίκων καὶ ἐχθρῶν τῆς πατρίδος πρὸς καταπολέμησιν τῶν δικαίων Ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων. Καὶ ἠκούσθησαν μόλις χθὲς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἐκ στόματος ἀκόμη καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν χθεσινῶν δορυφόρων τοῦ ἄξονος εἰς τὴν Βαλκανικήν, μετὰ κυνικῆς αὐτόχρημα θρασύτητος. διατυπούμεναι αἱ κατηγορίαι κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὡς χώρας μοναρχοφασιστικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τάχα ἔχουν στραγγαλισθῆ, ἰδίᾳ φεῦ !! μετὰ τὰς ἐκλογάς, ὅλαι αἱ δημοκρατικαὶ ἐλευθερίαι.

Παρακολουθήσας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου συζήτησιν ἐπὶ τῆς προσφυγῆς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγε καὶ ἀνέπτυξεν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς πατρίδος μας κ. Τσαλδάρης, ἤκουσα τὸν Γιουγκοσλαῦον ἐκπρόσωπον συνεπικουρούμενον δυστυχῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς κατὰ τὸν πόλεμον συμμάχου μας Ρωσσίας, ὑβρίζοντα κατὰ τρόπον καταπληκτικὸν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, κεκραγότα καὶ λέγοντα ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἡ προελθοῦσα ἐκ τῶν ἐκλογῶν εἶναι μοναρχοφασιστικὴ καὶ δὲν ἐκπροσωπεῖ τὴν μεγάλην δημοκρατικὴν πλειοψηφίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἡ ὁποία... δὲν μετέσχε τῶν ἐκλογῶν τούτων, λόγῳ τῆς ἀσκηθείσης κατὰ τὴν διενέργειαν αὐτῶν, βίας!!».

Καὶ οἱ μὲν ἐξωτερικοί μας ἐχθροὶ καὶ οἱ ἀπροσδόκητοι προστάται των ἐξεπίτηδες καὶ ἐν γνώσει πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ ἀνθελληνικῶν ἐπιδιώξεων δημιουργοῦν τὴν νοθείαν αὐτὴν καὶ σύγχυσιν περὶ τὴν ἔννοιαν τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν καὶ πλάσσουν τὸν μῦθον περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μοναρχοφασισμοῦ καὶ περὶ ἐσωτερικοῦ ἐμφυλίου πολέμου μεταξὺ τοῦ δῆθεν βίᾳ ἐπικρατήσαντος . . . διὰ τῶν ἐκλογῶν! μοναρχοφασισμοῦ καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ καταπιεζομένων καὶ ἀμυνομένων δῆθεν δημοκρατικῶν πολιτῶν! τῶν γνωστῶν ἀναρχοκομμουνιστῶν καὶ κοινῶν ἐγκληματιῶν.

Ὅταν τὴν 5ην Νοεμβρίου ὡμίλησα ἐδῶ εἰς τὸ Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον ἔλεγον μεταξὺ τῶν ἄλλων:

« Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην καὶ τὸ καθῆκον νὰ παράσχω ὑπεύ-
» θυνον βεβαίωσιν διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν καὶ νὰ συμβου-
» λεύσω καὶ τονίσω «Μὴ ταρασσέσθω Ὑμῶν ἡ καρδία!» διὰ τὸ λεγό-
» μενον ἐσωτερικόν μας ζήτημα. Δὲν ὑπάρχει ἐμφύλιος πόλεμος εἰς
» τὴν Ἑλλάδα. Δὲν μισοῦνται ἀνάμεσό τους οἱ Ἕλληνες. Ὅπως καὶ
» ἐδῶ εἰς τὴν μεγάλην μάζαν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐκεῖ
» κάτω εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μεγίστης πλειοψηφίας, ἄν μὴ τοῦ συνόλου,
» τοῦ λαοῦ μας δεσπόζει καὶ κυριαρχεῖ ἡ ψυχολογία τῆς Πίνδου, τῆς
» ἀπολύτου ἑνότητος εἰς τὰ ἐθνικά μας ζητήματα. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔν-
» νοια τοῦ Κράτους, τῆς νομιμότητος καὶ τῆς τάξεως ἔχει ἐμπεδωθῆ
» εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν νομοταγῶν καὶ συνταγματικῶν Ἑλ-
» λήνων πολιτῶν. Αἱ ἀνωμαλίαι αἱ ταράσσουσαι τὴν ἔννομον τάξιν,
» δὲν ὀφείλονται εἰς αἴτια καθαρῶς ἐσωτερικά. Τὸ διεπίστωσαν καὶ
» μετὰ τὰς λαϊκὰς ἐτυμηγορίας τῆς 31 Μαρτίου καὶ τῆς 1 Σεπτεμ-
» βρίου 1946 ξένοι ἐπίσημοι ἀπεσταλμένοι καὶ παρατηρηταί. Ἦλθον
» εἶδον μόνοι, ἐξήτασαν. περιώδευσαν τὴν Ἑλλάδα, ἠρεύνησαν, ἔθη-
» καν τὸν δάκτυλόν των ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ὕλων καὶ διεκήρυξαν τι-
» μίως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ἀλήθειαν. Ἐπεχείρησαν νὰ προχωρή-
» σουν καὶ πρὸς βορρᾶν καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς πρὸς τὰ ἐκεῖ γειτο-
» νικὰς δῆθεν δημοκρατικὰς χώρας ἀλλὰ τοῖς ἐδηλώθη ἀπροσχημα-

» τίστως ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος, διότι δὲν δύνανται οἱ ξένοι νὰ
» μάθουν τὰ μυστικὰ τοῦ νέου δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ ποῦ δὲν
» ἐπιτρέπει εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν ὄχι νὰ ἔχῃ καὶ νὰ ἐξωτερικεύῃ
» γνώμην ἀλλ᾿ οὔτε νὰ ἀναπνέῃ καὶ νὰ ζῇ!».

Αἱ ἐκλογαὶ τῆς 31 Μαρτίου 1946

Εἰς τὸ Λονδῖνον ὁ Ἄγγλος βουλευτὴς κ. Μώντ ἐκ τῶν μελῶν τῆς κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα, μοὶ διηγεῖτο πῶς διεπίστωσαν εἰς συγκεκριμένας περιπτώσεις, δι᾿ αὐτοπροσώπου ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως, εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὴν Θεσ)νίκην, τὰ κομμουνιστικὰ ψεύδη περὶ φασιστικῆς τρομοκρατίας καὶ περὶ συλλήψεων δῆθεν καὶ φυλακίσεων δημοκρατικῶν πολιτῶν·

Ἀλλὰ καὶ οἱ παρατηρηταὶ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐκλογῶν μας εἶναι γνωστὸν τί διεκήρυξαν ὑπευθύνως εἰς τὰς σχετικὰς ἐκθέσεις των περὶ τοῦ τρόπου διεξαγωγῆς αὐτῶν καὶ τοῦ ποσοστοῦ τῆς ἀποχῆς τῶν κομμουνιστῶν, τὸ ὁποῖον καθώρισαν εἰς 9,3.

Εἰς τὴν Οὐάσιγκτων συνηντήθην καὶ συνωμίλησα μὲ δύο ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς παρατηρηταί! καὶ μοῦ διηγοῦντο ὅτι τοῖς ἐπροξένησεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἡ ἀπόλυτος τάξις καὶ ἡσυχία, ἡ ὁποία ἐπεκράτησε κατὰ τὰς παραμονὰς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν εἰς ὅλα τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθησαν.

Εἶναι, ἐξ ἄλλου, γνωστὸν ὅτι ὁ πρώην πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρεττανίας κ. Τσῶρτσιλ εἰς μίαν ἀγόρευσίν του εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ἑλλην. ἐκλογῶν ἔλεγεν :

«Οὐδεμία, ἀπολύτως, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβο-
» λία ὅτι αἱ ἐκλογαὶ αὗται ὑπῆρξαν αἱ εἰλικρινέστεραι τῶν
» ὅσων διεξήχθησαν ποτε ἐν Ἑλλάδι ἢ εἰς οἱονδήποτε βαλκα-
» νικὸν κράτος. Αἱ ἐκλογαὶ αὗται ἀποδεικνύουν πλήρως ὅτι
» ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα δι-
» κτατορικὴν ἐξουσίαν καταλαμβανομένην ὑπὸ μιᾶς κομμου-
» νιστικῆς μειονότητος διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐπαναστάσεως,
» τῆς ἀπάτης, τῆς τρομοκρατίας καὶ τῶν δολοφονιῶν».

Ἡ ἐθνικὴ ἕνωσις καὶ ὁ... κατευνασμός.

Ἀκούεται ὅμως, ἐν συνεχείᾳ, ἐκεῖ κάτω ἡ κραυγή, τῆς ὁποίας ἡ ἀπήχησις φθάνει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἀνταποδίδεται καὶ ἐντεῦθεν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐθνικῆς μας ἑνότητος

περὶ συμφιλιώσεως καὶ περὶ κατευνασμοῦ τῶν παθῶν. Προστίθεται μάλιστα ὅτι τελευταῖον καὶ νέοι ἐν τῇ βουλῇ πολιτικοὶ ἡγέται ἀνεκάλυψαν ὅτι ὑφίσταται τοιαύτη κατεπείγουσα ἀνάγκη καὶ ὅτι εἷς τούτων ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων ἐδήλωσεν «ὅτι οἱ μεγάλοι φίλοι τῆς Ἑλλάδος συνέστησαν σαφῶς τὴν ἐθνικὴν ἕνωσιν διὰ νὰ δυνηθοῦν οἱ Ἕλληνες νὰ ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἐθνικοὺς κινδύνους».

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὑπάρχει καταφανὴς σύγχυσις ἰδεῶν καὶ ἐννοιῶν. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῆς πατρίδος μας εἰς τὸν λήξαντα παγκόσμιον πόλεμον ἐγένετο ἐν ἀπολύτῳ καὶ πρωτοφανεῖ ὅλου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ λαοῦ ὁμοφωνίᾳ καὶ ἐθνικῇ ἑνότητι. Καὶ τοῦτο, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς μετέσχε τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τὰς ὁποίας ἐνθυμούμεθα ὅλοι. Ἡ ἐσωτερικὴ κρίσις καὶ διαίρεσις ἡ φθάσασα μέχρι διχασμοῦ τοῦ Κράτους κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἐκείνου, ἐπῆλθε τότε ὡς βαρεῖα καὶ θλιβερὰ συνέπεια τῆς διαφωνίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς συμμετοχῆς ἢ μὴ εἰς αὐτόν. Ἐν ᾧ τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ Ἔθνος συγκεντρωμένον εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μέχρι τοῦ Ἕβρου Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀπεδύθη διὰ τῶν τέκνων του εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα ἀπολύτως ἡνωμένον καὶ ὁμονοοῦν. Δὲν ὑπῆρξε κανεὶς Ἕλλην, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐστοιχήθη ἀμέσως μὲ τὸ σάλπισμα τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940, εἰς μίαν ἑνιαίαν καὶ ἄρραγῆ ἐθνικὴν παράταξιν, ἀνεξαρτήτως ἐσωτερικῶν πολιτικῶν ἢ καθεστωτικῶν ἀντιθέσεων.

Ἡ διάσπασις τῆς ἑνότητος αὐτῆς ἐπῆλθεν, ὡς γνωστόν, μετὰ τὴν κατοχήν. Ὑπαίτιοι αὐτῆς καὶ ἱστορικῶς ὑπεύθυνοι εἶναι ἐκεῖνοι ἐκ τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν, οἱ ὁποῖοι ἀστόχως, τὸ ὀλιγώτερον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κατοχῆς, ἀνεκίνησαν ἐσωτερικὸν καθεστωτικὸν ζήτημα καὶ οἱ ἐσκεμμένως καὶ ἐκ προμελέτης ὀργανώσαντες τὸν κάθετον καὶ ταξικὸν πόλεμον πρὸς ἐξυπηρέτησιν κομματικῶν καὶ ἀντεθνικῶν σκοπῶν. Αἱ συνέπειαι τοῦ ταξικοῦ αὐτοῦ πολέμου τοῦ συνδεθέντος ἐξεπίτηδες, πρὸς κομματικὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ μεταπολεμικὴν ἐπικράτησιν, μὲ τὴν μεγάλην καὶ ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς καθολικῆς τῶν κατακτηθέντων νικητῶν ἀντιστάσεως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὑπῆρξαν ὀλεθριώταται καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐθνικῶς. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι οἱ σατανικῶς ὀργανώσαντες αὐτὸν καὶ ὑπαίτιοι τῶν καταστρεπτικῶν κινημάτων τῆς Μ. Ἀνατολῆς ὕψωσαν τὸ 1944 τὸ σύνθημα τῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητος ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἐπιτύχουν τὴν ἰδικήν των ἐπικράτησιν καὶ καταλάβουν, ἐσχάτη, αὐτοί, μειοψηφία, τὴν ἐξουσίαν. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἱστορία τῶν ὀνομασθέντων ἐθνικῶν συνεδρίων τοῦ Λιβάνου καὶ τοῦ Καρπενησίου, τῆς συγκρούσεως κατ' ἀρχὰς τῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης συμφιλιώσεώς των ἐν τῇ Μ. Ἀνατολῇ, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ πλαστὸν κατασκεύασμα τῆς

Κυβερνήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητος, τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπελευθερώσεως κληθείσης. Ὑπὸ τὸ κάλυμμα αὐτῆς τῆς «ἑνότητας», παρεσκευάσθησαν καὶ τὰ Δεκεμβριανά, τὸ κορύφωμα τῆς ἐγκληματικῆς ἐκδηλώσεως τῆς Ἐρυθρᾶς φασιστικῆς βίας. Διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀληθοῦς ἐθνικῆς ἑνότητος οὔτε καὶ περὶ εἰλικρινοῦς συνεννοήσεως τῶν ἐκπροσώπων τῆς λεγομένης πολιτικῆς ἡγεσίας, παλαιᾶς καὶ νέας, πραγματικῆς ἢ εἰκονικῆς, τῆς εὑρεθείσης εἰς τὴν Μ. Ἀνατολήν.

Ὁ ὁμιλῶν ὡς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, εἰς τὴν ὑπὸ τὸν κ. Παπανδρέου πρώτην μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν Κυβέρνησιν, τὴν ἔζησε καὶ τὴν... ὑπέστη αὐτὴν τὴν περίφημον «Ἑνότητα», ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας διεπράττοντο ἐν μέσαις Ἀθήναις κοινὰ ἐγκλήματα καὶ πρὸ τοῦ Δεκεμβρίου τῇ ὑποκινήσει τῶν μετεχόντων τῆς Κυβερνήσεως ἐκπροσώπων τοῦ ΕΑΜ, τὸ ὁποῖον, καὶ μετέχον τῆς Κυβερνήσεως ἠξίου νὰ προστατεύῃ ἔνοπλον καὶ νὰ φρουρῇ δῆθεν τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων πλέον, ἀφ᾽ οὗ εἶχον ἀποχωρήσει οἱ κατακτηταί!

Ἡ ἀπόλυτος ψυχικὴ ἑνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἕνωσις τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ κόσμου.

Ἀλλ᾽ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ πρὸ τῶν Δεκεμβριανῶν, ἰδίᾳ δὲ μετ᾽ αὐτὰ ὁ λαός, ἀνώτερος καὶ ὑγιέστερος τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας του ἐν τῇ μεγίστῃ πλειοψηφίᾳ του, ἂν μὴ ἐν τῷ συνόλῳ, εἶχε πραγματοποιήσει τὴν ἐθνικὴν ψυχικήν του ἕνωσιν ἢ μᾶλλον εἶχεν ἐμφανίσει πανηγυρικὰς καὶ ἁδρὰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ψυχολογίας τοῦ «ὄχι» τῆς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, τῆς ψυχολογίας τῆς Πίνδου. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1945 ἐκυριάρχησαν παντοῦ τὰ συνθήματα ἐπάνω εἰς τὰ δύο μεγάλα καὶ φλέγοντα καὶ θερμαίνοντα τὴν ψυχὴν τῶν καλῶν Ἑλλήνων καὶ καλῶν πολιτῶν, τὸ μὲν τῆς πλήρους ἱκανοποιήσεως τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων, τὸ δὲ τῆς ὁλοσχεροῦς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐννοίας τοῦ Κράτους καὶ τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος. Ἐπ᾽ αὐτῶν διεφώνουν μόνον οἱ ἔχοντες συμφέρον καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεχίζηται ἡ ἀναμπουμποῦλα ὡς καὶ οἱ νοσηρῶς ἐρωτοτροποῦντες πρὸς τὰ καινὰ καὶ ἀντεθνικὰ δαιμόνια τῶν, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Ἐρυθροῦ Βορρᾶ, βαλκανικῶν δῆθεν δημοκρατιῶν.

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος εἶχον σχηματισθῆ ἀπὸ τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν αἱ ἑνώσεις τῶν Ἐθνικοφρόνων. Εἰς ὅλας τὰς ἀρχαιρεσίας τῶν ἐπιστημονικῶν (δικηγορικῶν, ἰατρικῶν, τεχνικῶν κλπ.) ἐπαγγελματικῶν, ἐμποροβιομηχανικῶν, γεωργικῶν, ὑπαλληλικῶν (ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ὑπαλλήλων) ἐργατικῶν καὶ τοπικῶν ὀργανώσεων καὶ συνδέσμων ἐπεκράτησαν μέχρι τῶν ἐκλογῶν, σταθε-

ρῶς καὶ πεισμόνως, τὰ ἐθνικιστικὰ ψηφοδέλτια. Εἰς συλλαλητήρια, εἰς ψηφίσματα ὁ λαὸς ἔκαμνεν ἐκκλήσεις πρὸς τοὺς ἐπὶ σκηνῆς βάσει εἴτε παλαιῶν καὶ ἀποχρωματισμένων, εἴτε δῆθεν νεωτέρων τεκμηρίων πολιτικοὺς ὅπως ἑνωθοῦν εἰς ἑνιαῖον ἐθνικὸν μέτωπον ἔναντι τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐκ τοῦ κομμουνισμοῦ κινδύνων.

Ὑπὸ τὸ σύνθημα «Ὑπεράνω ὅλων ἡ Ἑλλὰς» ἐδημιουργήθη ἡ ἐπικρατήσασα εἰς τὰς ἐκλογὰς ἡνωμένη Ἐθνικόφρων παράταξις τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος καὶ τοῦ νέου κόμματος τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων. Ὑπὸ τὴν σαφῆ πολιτικὴν ἔννοιαν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος καὶ τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος ὡς καὶ τῆς ἀνασυνδέσεως τῆς πραγματικῆς Ἐθνικῆς ἑνότητος τῆς Πίνδου ἔδωκεν ὁ λαός, ὁ πιστεύων εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἀξιῶν τὴν ἀνταξίαν τῶν θυσιῶν της μεγέθυνσίν της ὡς καὶ εἰς τὸ Κράτος τοῦ Νόμου τὴν πλειοψηφίαν εἰς τὴν παράταξιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὸν προβαδίσαντα, εἰς τὴν γραμμὴν αὐτήν, λαόν.

Ὅταν, σήμερον, μετὰ τὴν ἐπαναφοράν, θελήσει τῆς πλειοψηφίας (ἐκδηλωθείσῃ κατὰ τὸν μόνον νόμιμον τρόπον τῶν ἐκλογῶν καὶ τοῦ δημοψηφίσματος) τοῦ Κράτους εἰς τὴν τροχιὰν τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθέρας πολιτικῆς ζωῆς τῆς κοινοβουλευτικῆς τάξεως ἐξακολουθοῦμεν νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ ἑνώσεως Ἐθνικῆς καὶ περὶ συνεργασίας εἰς μίαν κυβέρνησιν ὅλου τοῦ νομιμόφρονος. ὡς μετασχόντος τῶν ἐκλογῶν, πολιτικοῦ κόσμου συρόμεθα ἔξω τῆς νέας πολιτικῆς πραγματικότητος τῆς ἐπιβληθείσης ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Δὲν εὑρισκόμεθα εἰς τὴν μέσην Ἀνατολήν. Οὐδὲν κωλύει οὔτε, ἄλλως, ἐκώλυσε τοὺς φερομένους ὡς ἡγέτας τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ Βουλῇ μειοψηφίας, νὰ συνεργάζωνται καὶ συστρατεύωνται μετὰ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς μας ὑποθέσεως «Ἡ Ἑλλὰς μᾶς ἑνώνει» ἐκήρυξαν καὶ προσφάτως ἀκόμη οἱ ἴδιοι. Οὐδὲν ἐπίσης κωλύει τὴν ἀντιπολίτευσιν ἀπὸ τῆς θέσεώς της νὰ βοηθῇ τὴν κοινοβουλευτικὴν Κυβέρνησιν τῆς πλειοψηφίας εἰς τὴν ἔντονον προσπάθειάν της πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως, τοῦ νόμου, τοῦ Κράτους, Διότι εἶναι — πρέπει νὰ εἶναι — νομοταγὴς ἀντιπολίτευσις. Δὲν εἶναι ἐξωκοινοβουλευτικὴ συνωμοτικὴ καὶ «παράνομος» ἀντίδρασις δῆθεν δημοκρατική. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Κράτους διὰ τῶν ὀργάνων του δι᾽ ὅλων τῶν νομίμων μέσων, μονίμων καὶ ἐκτάκτων, κατὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ κατὰ τοῦ ἀφηνιάσαντος ἀναρχισμοῦ δὲν δύναται, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχῃ κομματικὴ ἀντιπολίτευσις. Εἶναι ἀπολύτως ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ἐθνικόν, τὸ ζήτημα τῆς ἀναστηλώσεως τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.

Ἡ ἐθνική, λοιπόν, ἕνωσις, ἡ ἕνωσις, δῆλα δή, ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐπάνω εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων ὑπάρχει πλήρης

καὶ ἀδιάρρηκτος. Ἐὰν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουν διαφωνοῦντες καὶ τολμῶντες ἀκόμη νὰ ἐμφανίζωνται καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἶναι πρόδηλον ὅτι αὐτοί, μόνοι των, διὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς των, ἀποβάλλουν τὴν Ἑλληνικήν των ἰδιότητα.

Ἐπίσης ἡ ἑνότης καὶ ταὐτότης τῶν ἀντιλήψεων τῶν νομοταγῶν πολιτῶν Ἑλλήνων, τῶν πράγματι καὶ οὐσίᾳ δημοκρατικῶν, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς δημοσίας τάξεως καὶ τῆς ὑποταγῆς ὅλων εἰς τὸν Νόμον ὑπάρχει. Συνηγορία ὑπὲρ παραβατῶν τοῦ νόμου καὶ τῶν στασιαστῶν καὶ συμμοριτῶν δὲν ἀποτελεῖ πολιτικὴν διαφωνίαν. Ἀποτελεῖ ἀντιθέτως καθαρὰν παράβασιν τοῦ ὅρκου τοῦ Ἕλληνος πολίτου, ὅρκου πίστεως πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τὸ σύνταγμα, πρὸς τοὺς νόμους.

Νομίζω, κατ' ἀκολουθίαν, ὅτι ἡ συζήτησις περὶ ἑνώσεως καὶ περὶ συμφιλιώσεως καὶ περὶ κατευνασμοῦ εἶναι ἄνευ περιεχομένου, ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ ἐθνικῶς ἀπαράδεκτος καὶ ἀσύμφορος. Διότι ἡ συμφιλίωσις, ἡ ἑνότης καὶ ἡ περίφημος δημοκρατικὴ ἰσοπολιτεία ἐπέρχεται, εἰς κράτη εὐνομούμενα καὶ ἐλεύθερα καὶ πολιτισμένα, μόνον διά τῆς ὑποταγῆς ὅλων εἰς τὸν νόμον. Νομίμως ἐγένοντο αἱ ἐκλογαί. Νομίμως καὶ κανονικῶς ἐγένετο τὸ δημοψήφισμα. Πᾶς πολίτης ὀφείλει νὰ ὑποταγῇ καὶ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ διὰ τῶν λαϊκῶν ἐτυμηγοριῶν ἀποκατασταθὲν συνταγματικὸν πολίτευμα. Αἱ περὶ αὐτὸ ἀμφισβητήσεις καὶ ἔριδες καὶ στασιασμοὶ εἶναι καὶ ἀξιόποινοι καὶ καταστρεπτικοὶ καὶ διὰ τὸ Κράτος καὶ διὰ τὴν πατρίδα. Ἡ συνεργασία, ἐξ ἄλλου, καὶ ἡ σύμπραξις εἰς μίαν Κυβέρνησιν ὅλων τῶν νομιμοφρόνων καὶ ἐν τῇ Βουλῇ ἐκπροσώπων τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς ἡγεσίας διὰ συμμίξεως τῆς πλειοψηφίας μετὰ τῆς μειοψηφίας ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι θὰ ἀπετέλει ἐπικίνδυνον διὰ τὴν περαιτέρω πολιτικὴν ἐξέλιξιν νόθευσιν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος, θὰ ἦτο ἴσως ἐπιζημία ἐθνικῶς, ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας σκληρῶν διπλωματικῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων, διότι ἡ ἀπὸ τῆς θέσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἁρμονικὴ καὶ ἐξ ἴσου ἔκθυμος συνυποστήριξις τῶν Κυβερνητικῶν προσπαθειῶν θὰ συνέβαλλε περισσότερον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.— Η ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΑΣΙΛΕΥΟΜΕΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐπειδή, ἐξ ἄλλου, ἀνεξαρτήτως τῶν περὶ Ἑλληνικοῦ φασισμοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ ἐμφυλίου πολέμου συκοφαντικῶν καὶ ψευδῶν παραστάσεων καὶ ἰσχυρισμῶν τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας τῶν χαλκευομένων παρ᾿ αὐτῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς κατὰ τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων συνωμοσίας καὶ ἀντιδράσεώς των, σημειοῦνται ἀπὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἀπηχούμεναι καὶ μεταφερόμεναι καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δημόσιαι ἐκδηλώσεις συγχύσεως, νοθεύσεως καὶ ἀληθοῦς καπηλείας τῆς ἐννοίας τῆς δημοκρατίας, θὰ ἦτο, νομίζω, ἐπιτακτικῶς ἀναγκαία ἡ ὑπόμνησις ἁπλῶν, ἱστορικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ θέμα αὐτό, τὸ γενικῶς μέν, ἰδιαιτέρως δὲ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἐπίκαιρον διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ εἶναι πράγματι τὸ θέμα τοῦτο ἰδιαιτέρως ἐπίκαιρον διὰ τὴν πατρίδα μας, διότι ἐν ὀνόματι τῆς συγχύσεως αὐτῆς περὶ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς δημοκρατίας, ἐν ᾧ ἡ πατρίς μας διεξάγει ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀπὸ βορρᾶ ἐπιβουλῆς τῆς ἀκεραιότητος αὐτῆς καὶ ἀνεξαρτησίας, ἡ ἐκδηλουμένη ἔνοπλος προδοτικὴ συνωμοσία κατὰ τοῦ κράτους καὶ τῆς πατρίδος μας χαρακτηρίζεται ὡς ἄμυνα τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν κατὰ τῆς διωκούσης καὶ πιεζούσης αὐτοὺς φασιστικῆς Κυβερνήσεως!

Ἀλλ᾿ εἶναι, λοιπόν, φασιστικὴ ἡ Κυβέρνησις ἡ προελθοῦσα ἐκ τῶν ἐκλογῶν; Καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Τσαλδάρης ὁ ὑποστηρίξας κατ᾿ αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τὴν προσφυγὴν τῆς πατρίδος μας κατὰ τῆς ἔξωθεν ἐπιβουλῆς, δὲν ἐκπροσωπεῖ παρὰ τὸ 25% τοῦ Ἑλλ. λαοῦ, ὡς ἀπετόλμησε νὰ ἰσχυρισθῇ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Γιουγκοσλαβικῆς δημοκρατίας τοῦ Τίτο;

Ἄς ὑπενθυμίσωμεν τὰ γεγονότα καὶ τὰ πράγματα τὰ τόσον εὔγλωττα καὶ ἀπολύτως ἀποστομωτικά. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Τσαλδάρης εἶναι καὶ Ἀρχηγὸς τοῦ παλαιοῦ καὶ ἱστορικοῦ ἐν Ἑλλάδι Λαϊκοῦ κόμματος. Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος αὐτοῦ ἐξελέγη μετὰ τὰς ἐκλογὰς διὰ μεγίστης πλειοψηφίας εἰς γενικὴν συνέλευσιν τῶν κοινοβουλευτικῶν μελῶν τοῦ κόμματος κατὰ τρόπον καθαρῶς δημοκρατικόν. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει καὶ οὐσιαστικὴν ἀξίαν, διότι οὐδεὶς τῶν σήμερον ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχηγῶν κοινοβουλευτικῶν κομμάτων ἔχει ἐκλεγῇ δι᾿ ἐλευθέρας ψηφοφορίας τῶν μελῶν αὐτῶν. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι πολιτευόμενος ἀπὸ μακροῦ ἔχει ἐκλεγῇ κατ᾿ ἐπανάληψιν βουλευτής, εἰς τὰς τελευταίας δ᾿ ἐκλογὰς ἐξελέγη πρῶτος βουλευτὴς τόσον εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς πρωτευού-

σης ὅσον καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του ἐπαρχίαν τῆς Ἀργολιδο - Κορινθίας. Ἡ ἀνάδειξίς του ὡς προέδρου τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὴν κοινοβουλευτικὴν καὶ δημοκρατικὴν ἀρχὴν τῆς «δεδηλωμένης», ἤτοι τῆς ἐκ τῆς πλειοψηφίας τῆς Βουλῆς προελεύσεως τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ Κράτη, τῆς ἰσχυούσης καὶ ἐφαρμοζομένης ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ 1875, γνωστῆς δὲ ἱστορικῶς ὡς δόγματος Τρικούπη.

Τοῦτο δ' ἀποτελεῖ τὴν ἐμπράγματον κύρωσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς Δημοκρατίας.

Πρόσφατον ὁρισμὸν αὐτῆς ἔδωκεν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρεττανίας κ. Ἄτλυ ὁμιλῶν πέρυσι τὸν Σεπτέμβριον ἐνώπιον τοῦ Ἐργατικοῦ Συνεδρίου: «Ἡ λέξις Δημοκρατία, εἶπεν, χρησιμοποιεῖται εἴς τινας χώρας κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον. Δημοκρατία εἶναι ἡ Κυβέρνησις τῆς πλειοψηφίας μὲ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς μειοψηφίας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐνῷ ἡ θέλησις τῆς πλειοψηφίας πρέπει νὰ ἐπικρατῇ, θὰ ὑπάρχῃ συγχρόνως καὶ πλήρης ἐλευθερία διὰ τὴν ἔκφρασιν ὅλων τῶν ἀπόψεων καὶ τὴν ἀνοχὴν τῆς γνώμης τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὅπου ὑπάρχει κατάπνιξις τῆς γνώμης τῆς μειοψηφίας δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ δημοκρατία». Δῆλα δὴ οὐδὲν ἄλλο εἶπεν ἢ ὅτι, ὑπὸ θετικὴν διατύπωσιν, Δημοκρατία εἶναι ἡ ἄσκησις τῆς ὑπερτάτης κυριαρχικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν λαϊκὴν θέλησιν ἐκφραζομένην διὰ τῆς πλειοψηφίας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία ἡ προσδιορίζουσα τὸ πολίτευμα καὶ οὐχὶ ὁ τύπος τοῦ κληρονομικοῦ ἢ τοῦ ἐκλεγομένου ἀνωτάτου Ἄρχοντος. Καὶ ὀρθῶς καὶ δικαίως ἔδωκε τὸν ὁρισμὸν αὐτὸν τῆς Δημοκρατίας ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἄτλυ καὶ διὰ τὴν Ἀγγλικὴν Βασιλευομένην Δημοκρατίαν, ἀφ' οὗ ἀμέσως μετὰ τὰς ἐκλογὰς ἀναλαμβάνων τὴν πρωθυπουργίαν ἠσπάζετο τὴν δεξιὰν τοῦ Βασιλέως τῆς Μεγάλης Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μεγάλης Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Μπέρνς εἰς τελευταίαν συνέντευξίν του, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκεῖ διασκέψεως ἀπολύτως παρεμφερῆ ἔδωκεν ὁρισμὸν τῆς Δημοκρατίας. **«Δημοκρατία εἶπε δὲν εἶναι τι ἄλλο ἢ ἡ ἐπικράτησις, διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ τῆς ψηφοφορίας, τῆς θελήσεως τῆς πλειοψηφίας καὶ ἡ ἀνοχὴ τῶν ἀπόψεων τῆς μειοψηφίας». Ὅτι δὲ ἡ ψηφοφορία καὶ αἱ ἐκλογαὶ ἀποτελοῦν εἰς τὰ ἐλεύθερα, τὰ κοινοβουλευτικὰ καὶ οὐσιαστικῶς δημοκρατικὰ κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα ἰσχύει τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα, τὸ μοναδικὸν μέσον τῆς ἐκδηλώσεως τῆς θελήσεως τῶν λαῶν οὐδεὶς καὶ ἄκρῳ δακτύλῳ ἁψάμενος τῶν βασικῶν ἐννοιῶν καὶ γενικῶν**

ἀρχῶν συνταγματικοῦ καὶ πολιτειολογικοῦ δικαίου δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητῇ σοβαρῶς.

Μόνον εἰς τὰ ὁλοκληρωτικὰ καὶ φασιστικὰ καθεστῶτα ὑπεστηρίχθη καὶ ἐδιδάχθη καὶ θεωρητικῶς ὅτι αἱ ἐκλογαὶ δὲν εἶναι τὸ μόνον μέσον ἐκδηλώσεως τῆς γνώμης τοῦ λαοῦ. Εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἕδραι εἰς τὰ Πανεπιστήμια ἱδρύθησαν καὶ βιβλία ἐγράφησαν εἰς τὰ κράτη αὐτὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν αἱ ἐκλογαί, αἱ ἐνεργούμεναι διὰ τοῦ ἀπὸ πολλοῦ καθιερωμένου συστήματος τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας εἶναι περιτταί, διότι τάχα οἱ λαοὶ καλλίτερον ἐκδηλώνουν τὴν θέλησίν των δι' ἄλλων τρόπων, ἤτοι διὰ συγκεντρώσεων, διὰ ψηφισμάτων, διὰ τοῦ τύπου, διὰ διαδηλώσεως ὡς καὶ διὰ... τῆς σιωπῆς ἀκόμη, ἐκ τῆς ὁποίας προκύπτει τὸ τεκμήριον τῆς παρὰ τοῦ λαοῦ ἐγκρίσεως καὶ ἐπιδοκιμασίας ἐκ τῶν ὑστέρων τῶν... διὰ τῆς βίας καταλαμβανόντων τὴν Ἀρχήν. Πρὸς ἱστορικὴν μάλιστα καὶ δῆθεν ἐπιστημονικὴν ἀπὸ ἀπόψεως δημοσίου δικαίου, δικαιολόγησιν τῆς θεωρίας αὐτῆς γίνεται καὶ ἐπίκλησις καὶ τοῦ θεοκρατικοῦ συστήματος τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν εἶναι ἄνωθεν ἀπεσταλμένοι καὶ παράκλητοι, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ λαοὶ ὀφείλουν νὰ ὑποτάσσωνται.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ θεωρητικῶν ὁρισμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου τῆς δημοκρατίας εἶναι γνωστὸν ὅτι παρ' ὅλων τῶν ἰδικῶν μας συνταγματολόγων ἔχει παγίως ὑποστηριχθῆ ὅτι ἡ δημοκρατικὴ μορφὴ τοῦ ἰδικοῦ μας συνταγματικοῦ πολιτεύματος τοῦ ἀπὸ τοῦ 1863 ἰσχύοντος, καθορίζεται εἰς τὴν θεμελιώδη διάταξιν τοῦ καταστατικοῦ μας χάρτου, καθ' ἣν «πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι πηγάζουν ἐκ τοῦ λαοῦ».

Θὰ ἦτο προσθέτως ἀναγκαῖον ὅπως οἱ ἔχοντες μνήμην Ἕλληνες, οἱ παρακολουθήσαντες τὰς σχετικὰς δημοσίας συζητήσεις ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ 1924 ἐγκαθιδρύσεως τῆς ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας ἐν Ἑλλάδι, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἔζησε μόνον μίαν δεκαετίαν — μετὰ πολλῶν ἐν τῷ μεταξύ, δικτατορικῶν παρενθέσεων — ἐπαναφέρουν εἰς τὴν μνήμην των ὅσα ἔχει εἴπει ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος τόσον περὶ τοῦ πολιτεύματος, ἐν γένει, τῆς βασιλευομένης καὶ ἀβασιλεύτου δημοκρατίας ὅσον καὶ περὶ τῆς οὐσιαστικῆς δημοκρατικότητος τοῦ σήμερον κυβερνῶντος ἐν Ἑλλάδι καὶ πλειοψηφήσαντος κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς Λαϊκοῦ κόμματος.

Εἰς μίαν ἀγόρευσίν του εἰς τὴν Βουλὴν τὴν 14 Δεκεμβρίου 1929 ἔλεγεν: «Ἐὰν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀβασιλεύτου δημοκρατίας τῷ 1924 εὑρέθην εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀνυπομόνους δὲν ἔκαμα τοῦτο, διότι δὲν εἶμαι εἰς τὴν ψυχήν μου δημοκράτης. Καὶ πρέπει νὰ δώσω μίαν ἐξήγησιν διότι προεκλήθην ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος (τὸν μακαρίτην Παναγ. Τσαλδάρην).

Μεταξύ τῆς βασιλευομένης Δημοκρατίας οἵα ἀσκεῖται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἂν θέλετε καὶ εἰς τὸ Βέλγιον μεταξὺ τῆς βασιλευομένης αὐτῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ἄλλης, τῆς προεδρευομένης καὶ αἱρετῆς ἡ ἀπόστασις, κατ' ἐμέ, δὲν εἶναι μεγάλη, ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ φίλου ἀρχηγοῦ τῆς Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως. Δὲν θὰ εἶχον λοιπὸν σπουδαίαν προτίμησιν μεταξὺ τῆς αἱρετῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Βασιλευομένης».

Εἰς ἄλλην μακρὰν ἀγόρευσίν του περὶ ἐθνικῶν καὶ ταξικῶν κομμάτων εἰς τὴν Γερουσίαν, τὴν 4ην Μαρτίου 1931 ὡς πρωθυπουργὸς ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Ἀκόμη καὶ ἂν χωριζώμεθα μὲ ἕνα μέρος τοῦ πολι-
» τικοῦ κόσμου, χωριζόμεθα μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν κληρονομικότητα
» ἢ τὸ αἱρετὸν τοῦ Ἀνωτάτου ἄρχοντος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν
» τοῦ πολιτεύματος οὐδεμία διαφορὰ γνωμῶν ὑπάρχει.»

«Δὲν ὑπάρχει κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος νὰ ὑποστηρίζῃ
» ὅτι πρέπει νὰ γυρίσωμεν 100 χρόνια πίσω καὶ νὰ πᾶμε εἰς τὴν μο-
» ναρχίαν τὴν ἀπόλυτον. Ἀπολύτως κανεὶς δὲν τὸ θέλει αὐτό. Καὶ
» περαιτέρω πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν πολιτι-
» κὴν τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος ὁ μοναρχικὸς δεσποτισμός, ἡ Μοναρχία
» ἐν γένει. Ὁ κοινοβουλευτισμὸς ἔχει τὰ ἴδια ἐλαττώματα εἴτε ὑπάρ-
» χει κορῶνα εἴτε δὲν ὑπάρχει. Παράδειγμα ἡ Ἰσπανία ὅπου ἡ φθορὰ
» τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ ἔφερε τὴν Δικτατορίαν τοῦ Πρίμο ντὲ Ρι-
» βέρα καὶ ἡ Ἰταλία ὅπου ἐπίσης ἡ φθορὰ τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ
» ἔφερε τὸν Μουσολίνι.»

Εἰς μίαν, ἐξ ἄλλου, ἐπιστολήν του, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1935 εἰς τὸν ἐν Χανίοις φίλον του δικηγόρον Ν. Ἀνδρουλιδάκην λέγει μεταξὺ ἄλλων: «Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι διὰ τὴν
» ἔλλειψιν παρ' ἡμῖν χωριστοῦ ὅρου πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας
» «republique» συγχύζομεν τὴν Δημοκρατίαν μὲ τὴν μορφὴν μόνον
» τῆς ἀβασιλεύτου τοιαύτης. Καὶ πολλοὶ ἀκόμη δημοσιογράφοι καὶ
» πολιτευόμενοι φαντάζονται ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Μεξικοῦ καὶ ὅλων
» τῶν ἄλλων ἀβασιλεύτων Δημοκρατιῶν τῆς Κεντρῴας καὶ Νοτίου
» Ἀμερικῆς ἀπολαύουν τὰ ἀγαθὰ τῆς Δημοκρατίας, ἐνῷ πραγματι-
» κῶς τελοῦν ὑπὸ διαδεχομένας ἀλλήλας Δικτατορίας καὶ οἰκτεί-
» ρουν ἴσως τὴν Ἀγγλίαν, ἡ ὁποία, ἀφ' οὗ ἔχει συνταγματικὸν βασι-
» λέα πιστεύουν ὅτι δὲν ἀπολαμβάνει τὰ πραγματικὰ ἀγαθὰ τῆς
» Δημοκρατίας, ἐνῷ εἶναι ἡ δημοκρατικωτέρα χώρα τοῦ κόσμου».

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ κ. Σοφούλης, ὁ ἀρχηγεύων τοῦ διατηρήσαντος τὸν παλαιὸν τίτλον τμήματος τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ λόγον του τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1936, τὴν 12 Ἰανουαρίου 1936 εἶχεν εἴπει ἐπὶ λέξει, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀληθινὴν ἔννοιαν τῆς Δημοκρατίας:

«Ὅταν λέγωμεν ὅτι εἴμεθα δημοκρατικοὶ δὲν ἐννοοῦμεν ἀποκλει-

» στικῶς καὶ μόνον τὸν τύπον τοῦ πολιτεύματος, ἀλλ᾽ ἐννοοῦμεν κυ-
» ρίως τὴν οὐσίαν, τὸ περιεχόμενον τῆς Δημοκρατίας. Καὶ τὸ περιε-
» χόμενον τῆς Δημοκρατίας ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς Λαϊκῆς
» κυριαρχίας. Ἐφ᾽ ὅσον ὁ Βασιλεὺς ὅλων τῶν Ἑλλήνων προα-
» σπίζει τὰς συνταγματικὰς ἐλευθερίας καὶ ἐνστερνίζεται τὰ δημο-
» μοκρατικὰ ἰδεώδη εἶναι αὐτονόητον ὅτι σμικρύνεται ἡ ἀπόστασις ἡ
» χωρίζουσα τὴν ἀβασίλευτον ἀπὸ τὴν βασιλευομένην δημοκρατίαν».

Χαρακτηριστικόν, ἐξ ἄλλου, τῶν περὶ τῶν λεγομένων ἀτομικῶν καὶ συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἰδίᾳ περὶ ἐλευθεροτυπίας ἐπισήμων ἀντιλήψεων τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος εἶναι τὸ λεχθὲν παρὰ τοῦ ἰδίου Ἐλευθ. Βενιζέλου εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Βουλῆς τῆς 9 Ἰουνίου 1931 κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ περὶ τύπου νόμου, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσηγηθῆ ὁ ὁμιλῶν ὡς Ὑπουργὸς τότε τῆς Δικαιοσύνης :

«Τὸ Λαϊκὸν κόμμα ὑπεστήριξε σαφῶς καὶ καθαρῶς ὅτι τὸ δημό-
» σιον συμφέρον ἀπαιτεῖ τὴν πλήρη ἀσυλίαν τοῦ δημοσιογραφικοῦ
» βήματος, ὁ ἔλεγχος τοῦ ὁποίου εἶναι μόνος ἱκανὸς νὰ κρατήσῃ
» τοὺς περὶ τὰ κοινὰ ἀσχολουμένους εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των,
» Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου διϊστάμεθα. Εὑρισκόμεθα εἰς τοὺς δύο
» πόλους. Τὸ Λαϊκὸν κόμμα θέλει νὰ ὑψώσῃ τὸν δημοσιογράφον ὄχι
» κἂν μέχρι τοῦ βουλευτοῦ, ἀλλὰ ὑπὲρ τὸν βουλευτήν, ἐν ᾧ ὁ μὲν
» βουλευτὴς δὲν ἐκλέγει αὐτὸς ἑαυτόν, ἀλλ᾽ ἐκλέγεται, ὑπὸ τοῦ λαοῦ,
» ὁ δὲ δημοσιογράφος ἀνακηρύττει ἑαυτὸν ἐκδότην ἐφημερίδος, εὐθὺς
» ὡς θὰ κατορθώσῃ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια. . .».

Καὶ ταῦτα μὲν θεωρητικῶς καὶ ἱστορικῶς διὰ τὴν πρὸ τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου περίοδον καὶ ἐσωτερικὴν πολιτικὴν κατάστασιν.

Τὸ Λαϊκὸν κόμμα οὐσιαστικῶς δημοκρατικὸν καὶ ἀντιφασιστικόν.

Ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ ἐθνικοῦ Λαϊκοῦ κόμματος μαρτυρεῖ τὴν σταθερὰν αὐτοῦ πίστιν καὶ προσήλωσιν εἰς τοὺς ἐλευθέρους κοινοβουλευτικοὺς θεσμοὺς καὶ τὴν τυφλὴν ὑποταγήν του καὶ συμμόρφωσιν πρὸς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς ἐπιταγὰς τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

Τὸ κόμμα τοῦτο καὶ ὑπὸ τὴν παλαιάν του ἡγεσίαν ἐπεδίωξε πάντοτε τὴν διὰ τῆς νομίμου δημοκρατικῆς ὁδοῦ ἄνοδον εἰς τὴν Ἀρχήν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ἀπὸ ἐμέ, ἕνα παλαιὸν καὶ πιστὸν ὀπαδὸν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, ὅτι ἀντίθετοι παρεκκλίσεις ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῆς κοινοβουλευτικῆς ὀρθοδοξίας καὶ νομιμότητος, ἀκόμη καὶ μὴ δεδικαιολογημέναι ἐκ λόγων γενικωτέρων καὶ ἐκτάκτων ἐθνικῶν περιστάσεων, βαρύνουν τὴν ἱστορίαν τοῦ κόμματος αὐτοῦ. Εἶναι γνωστὴ ἡ τὴν ἑπομένην τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1933 ἀπόπειρα ἐπι-

βολῆς δικτατορίας ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Πλαστήρα, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀρχηγὸς δῆθεν δημοκρατικοῦ ἀγῶνος ὡς καὶ τὸ ἐπαναστατικὸν στρατιωτικὸν κίνημα τοῦ 1935 τὸ ὁποῖον συνέτριψε καὶ τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὸν Ἐλ. Βενιζέλον. Ἀλλὰ τὸ θεμελιῶδες στοιχεῖον παντὸς δημοκρατισμοῦ εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν, ἐκδηλουμένην δι᾽ ἐκλογῶν.

Ἄν, ἑπομένως, ὡς ἐδογμάτιζε καὶ αὐτὸς ὁ κ. Σοφούλης τὸ περιεχόμενον τῆς Δημοκρατίας ταὐτίζεται μὲ τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν ἂν διὰ τῶν ἐκλογῶν τῆς 31 Μαρτίου, αἱ ὁποῖαι ἐνηργήθησαν, ὡς εἴπομεν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν Ἄγγλων, Ἀμερικανῶν καὶ Γάλλων παρατηρητῶν ἐπεδιώχθη ἡ νόμιμος ἀναστήλωσις τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, συμφώνως ἄλλως τε καὶ πρὸς τὸ Διάταγμα τῆς προκηρύξεως αὐτῶν εἰς τὸ ὁποῖον ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ὀνομασθέντος δημοκρατικοῦ Κέντρου, ἧς πρόεδρος μὲν ἦτο ὁ Σοφούλης ἀντιπρόεδροι δὲ ὁ Καφαντάρης καὶ ὁ Τσουδερὸς ὡρίζετο ρητῶς ὅτι σκοπὸς αὐτῶν ἦτο «ἡ ἀποκατάστασις τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ δημοκρατικοῦ ἡμῶν πολιτεύματος», τὸ Λαϊκὸν κόμμα μετὰ τοῦ συμπράξαντος κόμματος τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων καὶ ἡ σχηματισθεῖσα ἐξ αὐτοῦ Κυβέρνησις ἀποτελεῖ τὴν καθαρὰν καὶ πραγματικὴν δημοκρατικὴν ἐκδήλωσιν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καὶ τὴν γνησίαν ἐκπροσώπησιν τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ.

Εἶναι, ἄλλως, γνωστὸν ὅτι ἡ πλειοψηφήσασα εἰς τὰς ἐκλογὰς ἐθνικόφρων παράταξις, συμφώνως καὶ πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τῶν συμμαχικῶν κυβερνήσεων καὶ τὰς σχετικὰς πολιτικὰς συμφωνίας, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν περιώνυμον τῆς Βάρκιζας, καθ᾽ ὅλην τὴν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ μέχρι τῶν ἐκλογῶν περίοδον κατέβαλε συνεχῆ καὶ ἐπίμονον πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν προσπάθειαν ὅπως ἡ λύσις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ζητήματος πραγματοποιηθῇ διὰ τῆς ταχυτέρας προσφυγῆς εἰς τὴν λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν.

Καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ πρωτοφανὴς καὶ τερατώδης ἀντινομία καὶ τὸ ὀξύμωρον τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τεχνασμάτων καὶ ἐνεργειῶν τῶν αὐτοχαρακτηριζομένων ὡς παλαιῶν καὶ νέων! δημοκρατικῶν κομμάτων αἱ ὁποῖαι ἔτεινον εἰς... ἀποφυγὴν τῶν ἐκλογῶν! «Ἡ ἐνέργεια ἐκλογῶν, ἔλεγον καὶ ἐκήρυσσον μετὰ καταπληκτικῆς, τὸ ὀλιγώτερον, τόλμης, ἡ προσφυγὴ δηλαδὴ εἰς τὸν λαόν, ἀποτελεῖ (ἄκουσον! ἄκουσον!) ἐπιβουλὴν καὶ σκευωρίαν κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Δημοκρατίας!!» Συναντώμενοι δὲ ἀπολύτως εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιχειρηματολογίαν μὲ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἐχαρακτήριζον τὴν παρασκευάζουσαν τὰς ἐκλογὰς Κυβέρνησιν Βούλγαρη ὡς φασιστικὴν καίτοι ἐγνώριζον ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν αὐτῆς ἦσαν γνωστοὶ δημοκρατικοί.

Καί, ὡς γνωστόν, εἰς τὰς ἐκλογάς, μολονότι ὑπέγραψαν τὸ διά-

ταγμα τῆς προκηρύξεώς των, ἠρνήθησαν νὰ μετάσχουν καὶ ὁ Καφαντάρης καὶ ὁ Τσουδερὸς ὡς καὶ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τοὐλάχιστον συνεπὲς πρὸς τὴν ἰδεολογίαν του, διότι δὲν πιστεύει εἰς τὴν διὰ τῶν ἐκλογῶν ἐκδήλωσιν τῆς λαϊκῆς θελήσεως. Διότι, ὡς ἔλεγε καὶ ὁ Ἐλ. Βενιζέλος, ὅταν εἰσηγεῖτο τὸ ἰδιώνυμον τῷ 1929 «οἱ κομμουνισταὶ δὲν σέβονται οὔτε κράτος, οὔτε σύνταγμα, οὔτε Δημοκρατίαν, οὔτε λαϊκὴν θέλησιν, οὔτε τίποτε, ἀλλὰ κηρύσσουν τὴν ἐπανάστασιν πρὸς βιαίαν ἐπιβολὴν τῶν ἀντιλήψεών των καὶ ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος διαπράττοντες συγχρόνως καὶ τὸ ἀδίκημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας τῆς πατρίδος».

Δὲν εἶναι δέ, νομίζω, ἀνάγκη νὰ τονίσῃ κανεὶς ἰδιαιτέρως, διότι εἶναι αὐτονόητον διὰ πάντα ἔχοντα στοιχειώδη δημοκρατικὴν συνείδησιν, ὅτι πράγματι καὶ οὐσιαστικῶς δημοκρατικὸς πολιτικὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προσφεύγει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ λαοῦ καὶ ἀρύεται ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν καὶ οὐχὶ ὁ... φεύγων τὸν λαόν! μὲ τὸ ψευδὲς πρόσχημα ὅτι δῆθεν δὲν ἀφίνεται οὗτος ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ!

Ἡ πλειοψηφήσασα, συνεπῶς, εἰς τὰς ἐκλογὰς παράταξις τοῦ μεγάλου Λαϊκοῦ κόμματος καὶ τοῦ κόμματος τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων εἶναι ἡ ἀληθῶς δημοκρατικὴ καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς δεξιᾶς καὶ φασιστικῆς εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδικαιολόγητος καὶ συκοφαντικός, ὑποστηριζόμενος εἴτε ἐκ προθέσεως καὶ σκοπίμως πρὸς ὑποβοήθησιν ἀνατρεπτικῶν καὶ ἀντεθνικῶν σχεδίων εἴτε ἐξ ἀγνοίας τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς μας πραγματικότητος.

Εἰδικώτερον ἡ ἱστορία τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος ἀποδεικνύει, ἀνεξαρτήτως τῆς αὐστηρᾶς νομιμοφροσύνης του, ὅτι ὑπῆρξε καὶ εἶναι οὐσιαστικῶς δημοκρατικὸν καὶ ἀντιφασιστικὸν ἐθνικὸν πολιτικὸν κόμμα. Τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον τὸν ἔδωκεν ὡς εἶπον, ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ ἀντιπάλου κόμματος τῶν Φιλελευθέρων Ἐλ. Βενιζέλος. «Ἂν χωριζώμεθα ἀπὸ τὸ Λαϊκὸν κόμμα χωριζόμεθα μόνον ὡς πρὸς τὸν τύπον, τὸ κληρονομικὸν ἢ τὸ αἱρετὸν τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος. Ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν ὡς πρὸς τὰς προγραμματικὰς κατευθύνσεις, οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἰδικοῦ μας κόμματος». Καὶ πράγματι. Ἡ σύνθεσίς του, τὰ στελέχη του, τὰ κοινοβουλευτικὰ καὶ ἐξωκοινοβουλευτικὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν προέλευσιν, τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα καὶ ἐκπροσωποῦν ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ὡς καὶ τὰ τῶν ἄλλων κομμάτων τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ τίτλος καὶ ἡ ὀνομασία του δὲν τοῦ ἐδόθη ἀπὸ τοὺς ἱδρυτάς του ἄνευ λόγου. Ἠθέλησαν δι᾽ αὐτοῦ νὰ παραστήσουν ὅτι ἐκπροσωπεῖ ὅλας τὰς λαϊκὰς τάξεις, περισσότερον τὰς λεγομένας ἐργαζομένας τάξεις. Ὁ ἱδρυτὴς αὐτοῦ Δημ. Γούναρης ὑπῆρξε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1909 ἐκ τῶν Εἰσηγητῶν μεταρρυθμίσεων ὡς καὶ τῆς κοινωνικῆς, ἀγροτικῆς καὶ ἐργατικῆς πολιτικῆς. Ὑπῆρξεν, ὡς θὰ

ἐλέγομεν σήμερον, εἷς ἐκ τῶν ἀριστερῶν πολιτικῶν. Εἶναι γνωσταὶ αἱ μνημειώδεις εἰς τὴν Βουλὴν ἀγορεύσεις του ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων τάξεων. Ἰδιαιτέρως ἡ κλασικὴ ἀγόρευσίς του περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας εἰς τὴν Βουλὴν τῷ 1914 ἐπὶ τοῦ νόμου 325 περὶ ἐπιστρατεύσεως τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει ἀπεργίας, τὸν ὁποῖον εἰσηγήθη ὁ Ἐλ. Βενιζέλος ὡς πρωθυπουργός.

Ἡ φιλεργατική, ἡ φιλαγροτικὴ καὶ ἡ ἐν γένει κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ κόμματος αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ἐξεδηλώθη καὶ ὅταν ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ὅταν ἦτο ἐκτὸς αὐτῆς ἐπὶ ὡρισμένων νομοθετικῶν μέτρων. Ἐπὶ παραδείγματι τὸν θεσμὸν τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, τὸν ὁποῖον εἰσήγαγε τῷ 1932 ἡ Κυβέρνησις Βενιζέλου, τὸν ἐπεξέτεινε περισσότερον ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν ἀρχήν. Τὴν ἀγροτικὴν Τράπεζαν τὴν ἱδρυθεῖσαν ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων τὴν ἐνίσχυσεν ἐπίσης ἐξ ἴσου. Καὶ ἐν γένει ἐξ οὐδενὸς λόγου ἐν τῇ πράξει καὶ τῇ ἐφαρμογῇ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς του εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς διοικήσεως θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ ὁ χαρακτηρισμός του ὡς κόμματος ὀλιγώτερον προοδευτικοῦ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἢ πολὺ περισσότερον, ὡς ἀντιδραστικοῦ.

Πρὸ τῆς Δικτατορίας τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν Κυβέρνησιν Μεταξᾶ τὸ Λαϊκὸν κόμμα ἔδωκε μόνον ψῆφον ἀνοχῆς, ἐν ᾧ τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων καὶ τὰ συμπράττοντα μετ' αὐτοῦ ἔδωκαν ἀνεπιφυλάκτως ψῆφον ἐμπιστοσύνης.

Ἀντιθέτως τὴν καθίδρυσιν τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰσηγήθη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1936 ὁ στρατηγὸς Πλαστήρας δι' ἄρθρου του δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπεστήριζεν ὅτι ἐπιβάλλεται ὅπως τὸ ταχύτερον κηρυχθῇ δικτατορία πρὸς σωτηρίαν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος!. Καὶ αὐτὸς ὁ Σοφ. Βενιζέλος, τότε μέλος τῆς διοικούσης τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ κ. Σοφούλη, τοῦ κ. Γονατᾶ καὶ αὐτοῦ, εἶναι γνωστὸν ὅτι συνηγόρησεν ἰδιαιτέρως ὑπὲρ τῆς κηρύξεως δικτατορίας μὲ τὴν δικαιολογίαν τῶν ἐκ τοῦ κομμουνισμοῦ κινδύνων

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ὁ σημερινὸς ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος καὶ πρωθυπουργὸς ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς Καλλιθέας.

Κατὰ τὸν πόλεμον δὲ τοῦ 1940—1941 ὡς καὶ κατὰ τὴν κατοχὴν ἡ παράταξις τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ἡ λεγομένη ἀντιβενιζελικὴ διὰ τῶν στελεχῶν της καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατεύματος τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὅσον καὶ εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν ἐνέμεινε σταθερῶς εἰς τὴν γραμμὴν τῆς Ἐθνικῆς πολεμικῆς καὶ συμμαχικῆς πολιτικῆς, χωρὶς νὰ συμπράξῃ καὶ συνοδοιπορήσῃ εἴτε διὰ πολιτικῶν εἴτε διὰ στρατιωτικῶν στελεχῶν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ταξικὸν ἐαμοκομμουνιστι-

κὸν ἀγῶνα πρὸς κατάληψιν διὰ τῆς βίας τῆς ἐξουσίας κατὰ τρόπον ἀντιδημοκρατικὸν καὶ ἀντεθνικόν. Διότι εἶναι, δυστυχῶς, γνωστὸν ὅτι οἱ πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς πλαισιώσαντες τὸ Ἐαμικὸν κίνημα καὶ ὑπαίτιοι τῶν ὀλεθρίων στασιαστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Μ. Ἀνατολῆς προέρχονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς λεγομένης παλαιᾶς Βενιζελοδημοκρατικῆς παρατάξεως. Καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ν' ἀναφέρω ὀνόματα καὶ πολιτευομένων καὶ στρατιωτικῶν, διότι ὑποθέτω ὅτι εἶναι γνωστὰ τὰ ὀνόματα καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἡγετικῶν, ἐκτὸς τῶν κομμουνιστικῶν, στελεχῶν τοῦ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ συμπράξαντες κατὰ τὰς ἐκλογὰς μετὰ τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος καὶ σήμερον συγκυβερνῶντες κ. κ. Γονατᾶς καὶ Ἀλεξανδρῆς κατ' οὐδένα λόγον στηριζόμενον ἐπὶ τῶν πραγμάτων θὰ ἠδύναντο νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς μοναρχοφασίσται. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι προέρχονται ἀμφότεροι ἐκ τῆς Βενιζελο - Δημοκρατικῆς παρατάξεως. Ὅταν τῷ 1923 ἐγένετο ἡ ἔκπτωσις τῆς Δυναστείας καὶ ἡ ἔξωσις τοῦ νῦν Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β' ὁ μὲν κ. Γονατᾶς ἦτο Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ κ. Ἀλεξανδρῆς Ὑπουργὸς εἰς τὴν ἰδίαν Κυβέρνησιν. Εἰδικώτερον ὁ κ. Γονατᾶς ὡς συναρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἐπὶ Δικτατορίας τῆς 4ης Αὐγούστου ἐξετοπίσθη εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἐπὶ δύο καὶ πλέον ἔτη, κατὰ τὴν περίοδον δὲ τῆς κατοχῆς ἡ οἰκία του ἦτο ὑπὸ διαρκῆ ἐπιτήρησιν τῶν ἀρχῶν Κατοχῆς καὶ συλληφθεὶς τῷ 1944 ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐνεκλείσθη ἐπὶ 5μηνον εἰς τὰς φυλακὰς Χαϊδαρίου καὶ ἀπηλευθερώθη μὲ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γερμανῶν. Ζῶντος ἀκόμη τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου ἀπετέλει μέλος τῆς διοικούσης τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων ἐπιτροπῆς, πολιτευόμενος δ' ἀπὸ τοῦ 1922 ἐξελέγετο πρῶτος βουλευτὴς καὶ Γερουσιαστὴς τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν εἰς τὸν συνδυασμὸν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων. Οἱ βουλευταὶ τοῦ κόμματός του προέρχονται σχεδὸν ὅλοι ἐκ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, τινὲς δ', ὡς ὁ ὁμιλῶν, διετέλεσαν Ὑπουργοὶ τῆς ὑπὸ τὸν Ἐλ. Βενιζέλον κυβερνήσεως.

Οὔτε, λοιπόν, ὁ κ. Τσαλδάρης, ὡς πρωθυπουργός, συμφώνως πρὸς τὸ κοινοβουλευτικόν μας πολίτευμα, ὡς ἡγούμενος τῆς ἐκλογικῆς πλειοψηφίας καὶ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ οὐσιαστικῶς δημοκρατικοῦ ἐθνικοῦ Λαϊκοῦ κόμματος οὔτε ὁ συγκυβερνῶν ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Γονατᾶς δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἄκρως δεξιοὶ πολιτικοὶ καὶ ἐκπρόσωποι οἱουδήποτε φασισμοῦ καὶ διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας ἱστορικοὺς λόγους καὶ διὰ τὸ πρόσφατον γεγονὸς ὅτι ἠρύσθησαν ἐκ τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν θεμελιώδη δημοκρατικὴν ἀρχὴν τοῦ πολιτεύματός μας τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ὑπεστήριξαν καὶ ἐπέβαλον τὴν συμμόρφωσιν πρὸς τὴν ἐντολὴν καὶ ἀξίωσιν τοῦ λαοῦ ὅπως διὰ τῆς ἐντὸς τοῦ

1946 ἐνεργείας τοῦ δημοψηφίσματος ὁλοκληρωθῇ ἡ ἀποκατάστασις τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος καὶ ἐπέλθῃ πλήρης ἡ ἀναστήλωσις τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ταυτίζεται μὲ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς Δημοκρατίας.

«Ὅσοι δὲν θὰ κύψουν καὶ δὲν θὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ λαοῦ δὲν θὰ ἔχουν δημοκρατικὴν ψυχὴν καὶ συνείδησιν», ἔλεγεν ὁ Ἐλ. Βενιζέλος κατὰ τὰς συζητήσεις πρὸ τοῦ δημοκρατικοῦ δημοψηφίσματος τοῦ 1924, διότι, προσέθετε τότε, «ἄγομαι ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι τίποτε στερεὸν δὲν δύναται νὰ δημιουργηθῇ ἔξω τῆς βάσεως τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας». Καὶ εἶναι ἔκδηλον τὸ ὀξύμωρον καὶ ἡ ἀντινομία, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ τὸ πολιτικὸν φαινόμενον, καθ' ὃ παρίστανται ὡς ἀντιδημοκρατικοὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπέσπευσαν τὴν διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ ἐπιβολὴν τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ, ἐξ ἀντιθέτου δὲ νὰ ἐμφανίζωνται ἀκόμη ὡς δημοκρατικοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν συμμετέχουν τῶν ἐκλογῶν! ὡς καὶ ὅσοι ὑπεστήριζον τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐνεργείας τοῦ δημοψηφίσματος διὰ τὸ 1948! διότι τάχα ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν εἶχεν ἀνακτήσει μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς του τὴν ἀπαιτουμένην ψυχολογικὴν ἠρεμίαν καὶ νηφαλιότητα ἵνα ἀποφανθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτειακοῦ του ζητήματος!

Ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ δημοψήφισμα, θεωροῦν ὑφιστάμενον τὸ ζήτημα τοῦ πολιτεύματος καθίστανται προφανῶς συνωμόται καὶ παραβάται τοῦ νόμου. Διότι, ἐφ' ὅσον συμμετέσχον αὐτοῦ καὶ οἱ δημοκρατικοὶ καὶ οἱ κομμουνισταί, ἐλύθη τὸ ζήτημα ὁριστικῶς διὰ τῆς ἐπανόδου εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς βασιλευομένης Δημοκρατίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὁριστικὸν καὶ νόμιμον πολίτευμα τῆς χώρας, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου διὰ τοῦ δημοψηφίσματος ἐκηρύχθη ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οὔτε λύονται τὰ ζητήματα τῶν πολιτευμάτων διὰ παμψηφίας εἰς τρόπον ὥστε νὰ δικαιοῦνται λ.χ. ἐν προκειμένῳ οἱ ψηφίσαντες ὑπὲρ τῆς ἀβασιλεύτου δημοκρατίας νομοταγεῖς πολῖται νὰ μὴ ὑποτάσσωνται εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς λαϊκῆς πλειοψηφίας καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβληθεῖσαν μορφὴν τοῦ πολιτεύματος.

Μόνον οἱ κομμουνισταὶ οἱ μὴ πιστεύοντες οὔτε εἰς τὴν Δημοκρατίαν, οὔτε εἰς τοὺς νόμους, οὔτε εἰς τὰς ἐκλογὰς εἶναι συνεπεῖς ἐμμένοντες εἰς τὴν παρανομίαν καὶ ὁμιλοῦντες περὶ μοναρχοφασισμοῦ ἐπιβληθέντος δῆθεν διὰ τῆς βίας τῶν... ἐκλογῶν!! καὶ τοῦ δημοψηφίσματος!

Δυστυχῶς ὅμως καὶ τὰ ἐν τῇ Βουλῇ κόμματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως διὰ σκοποὺς στενώτατα ἀντιπολιτευτικούς, ἰδίᾳ δὲ τὸ ὑπὸ τὸν κ. Σοφούλην κόμμα τῶν Φιλελευθέρων δυσφημοῦν τὴν Κυβέρνησιν τῆς πλειονοψηφίας ὡς ἐκπροσωποῦσαν τὴν... ἀνύπαρκτον ἐν Ἑλλάδι ἄκραν δεξιὰν καὶ ἀσκοῦσαν δῆθεν φασιστικὴν τυραννίαν!!

Πῶς ἐξεδηλώθη ἐν τῇ πράξει ὁ μοναρχοφασισμὸς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ;

Ἀλλὰ θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐρωτήσῃ πῶς ἐξεδηλώθη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ πῶς ἐκδηλοῦται καὶ σήμερον ὁ περίφημος αὐτὸς μοναρχοφασισμός ; Μετὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἐρυθρὸς φασισμὸς ἀπεπειράθη διὰ τῆς βίας ν' ἀνατρέψῃ τὴν πρώτην μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν Κυβέρνησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεπροσωποῦντο καὶ τὰ δύο μεγάλα πολιτικὰ κόμματα, καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν διὰ τῆς βίας, διέπραξε δὲ σωρείαν θηριωδῶν ἐγκλημάτων, τόσον ἡ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Πλαστήραν πρώτη Κυβέρνησις τῆς ὁποίας μετεῖχον τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων καὶ τοῦ κ. Καφαντάρη ὅσον καὶ ἡ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Βούλγαρην, τῆς ὁποίας τὰ περισσότερα μέλη ἦσαν γνωστοὶ δημοκρατικοί, προσεπάθησαν νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἔννοιαν τοῦ κράτους, ἐφήρμοσαν δὲ πρὸς τοῦτο καὶ ἔκτακτα μέτρα. Κατὰ τὴν γνωστὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας ἠμνηστεύθη τὸ πολιτικὸν ἔγκλημα τῆς στάσεως οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ κοινὰ καὶ θηριώδη ἑαμικὰ ἐγκλήματα, ὡς ἐχαρακτηρίσθησαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους Ὑπουργοὺς τῆς Κυβερνήσεως Πλαστήρα καὶ τὸν ἐπικυρώσαντα αὐτὴν τότε Ἀντιβασιλέα Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἀλλὰ καὶ τοὺς παρισταμένους Ἄγγλους Μάκ Μίλλαν καὶ πρεσβευτὴν Λῆπερ. Ἡ τιμωρία αὐτῶν ἀφέθη εἰς τὴν κοινὴν Ποινικὴν Δικαιοσύνην καὶ μέχρι τῶν ἐκλογῶν ἐξεδόθη παρὰ τῶν ἐνόρκων σωρεία καταδικαστικῶν εἰς θάνατον ἀποφάσεων κατὰ τῶν σφαγέων καὶ δολοφόνων τοῦ Δεκεμβρίου. Ἐν τούτοις αἱ ἀποφάσεις αὗται οὔτε ἀπὸ τὰς προεκλογικὰς Κυβερνήσεις ἐξετελέσθησαν οὔτε ἀπὸ τὴν μετεκλογικήν. Ἡ ἐνεργήσασα τὰς ἐκλογὰς Κυβέρνησις τοῦ Κέντρου μὲ τὸν νόμον τῆς ἀποσυμφορήσεως ἀπέλυσε τῶν φυλακῶν ὅλους τοὺς συνεργοὺς καὶ ἠθικοὺς αὐτουργοὺς τῶν κοινῶν ἐγκλημάτων καὶ ἐκράτησε μόνον τοὺς φυσικοὺς αὐτουργούς, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἔχουν ἐκδοθῇ αἱ καταδικαστικαὶ αὐταὶ ἀποφάσεις. Αὐτοὶ εὑρίσκονται σήμερον εἰς τὰς φυλακὰς ὡς κατάδικοι καὶ ὑπόδικοι. Ἐπίσης εἰς τὰς φυλακὰς κρατοῦνται οἱ ὑποδικοκατάδικοι τῶν κοινῶν ἐγκλημάτων. ἀσχέτων πρὸς τὰ Δεκεμβριανὰ καὶ τὰ ἐπὶ κατοχῆς ἑαμικὰ τοιαῦτα, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς εἶναι στατιστικῶς ὁ ἴδιος μὲ τὸν προπολεμικὸν τοιοῦτον ἤτοι περὶ τὰς 11 χιλιάδας. Κρατοῦνται ἐπίσης 2500—3000 ὑποδικοκατάδικοι διὰ τὰ λεγόμενα δοσιλογικὰ ἀδικήματα, ἤτοι τῆς συνεργασίας μετὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐκτὸς αὐτῶν κρατοῦνται ἐπίσης οἱ καταδικαζόμενοι καὶ διωκόμενοι διὰ τὰ νέα συμμοριτικὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ὑπάγονται εἰς τὰ Στρατοδικεῖα.

Ἡ Δικαιοσύνη μας καὶ τὰ ἑαμοκομμουνιστικὰ κοινὰ ἐγκλήματα.

Οὐδείς, ἀπολύτως οὐδείς, Ἕλλην πολίτης διώκεται καὶ κρατεῖται εἰς τὰς φυλακὰς διὰ πολιτικὰ φρονήματα. Ἀποτελεῖ κακοήθη συκοφαντίαν τῆς Δικαιοσύνης τῆς πατρίδος μας, ἡ κομμουνιστικὴ καὶ ἑαμικὴ διάδοσις ὅτι δῆθεν διώκει αὕτη καὶ φυλακίζει τούς... δημοκρατικοὺς πολίτας. Διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν Δικαιοσύνην ἀνεξάρτητον καὶ τὰ ὄργανά της δὲν ἀνήκουν εἰς κανὲν κόμμα, ἔχουν δὲ μίαν ἰδιαιτέραν παράδοσιν ἀναμφισβητήτου ἀκεραιότητος καὶ ἀμεροληψίας. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τόσον τῆς χωροφυλακῆς ὅσον καὶ τῆς Ἀστυνομίας πόλεων, κατὰ τῶν ὁποίων διεπράχθησαν ἄγρια ἐγκλήματα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς εἶναι ὄργανα τοῦ κράτους καὶ διεξάγουν τὴν νόμιμον μάχην αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν καὶ τῶν στασιαστῶν.

Ἡ μετεκλογικὴ Κυβέρνησις παρὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ λαοῦ δὲν ἠκύρωσε τὸν νόμον ἀποσυμφορήσεως, ὁ ὁποῖος εἶχε πλήξει καιρίως τὸ κοινὸν αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν ὑπαιτίων φόνων τοῦ Δεκεμβρίου εἶχον ἀπολυθῆ τῶν φυλακῶν. Ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καταδικαστικῶν εἰς θάνατον ἀποφάσεων διέταξεν ἕως τώρα, διότι ἔδωκεν ὑπερβολικὴν προσοχὴν εἰς τὰς ἔξωθεν ὑποδείξεις, αἱ ὁποῖαι ὑπηγορεύοντο ἀπὸ τὰς παραπλανητικὰς καὶ ψευδεῖς εἰσηγήσεις τῶν λεγομένων ἄκρων ἀριστερῶν καὶ δῆθεν δημοκρατικῶν, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας καὶ ἡ Βουλὴ τῶν κοινοτήτων ἀκόμη ἠσχολήθη μὲ τὴν ὑπόθεσιν κοινῶν κακούργων καὶ σφαγέων, ὡς ὁ Μονέδας, ὁ Μπουρδῆς καὶ ὁ Αὐγέρης, τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον οἱ κομμουνισταὶ ἀλλὰ καὶ οἱ συνεργάται αὐτῶν τῶν δῆθεν κομμάτων τοῦ ΕΑΜ παρίστων «ὡς ἐθνικοὺς ἀγωνιστὰς καὶ ἥρωας τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως». Εἰς τὸ Λονδῖνον, Ἄγγλοι δικαστικοὶ καὶ βουλευταί, μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὰς ἐκλογὰς μοῦ ἐξέφραζον τὴν ἀπορίαν των διατὶ ἡ Κυβέρνησίς μας δὲν προβαίνει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καταδικαστικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων. «Ἡμεῖς, μοῦ ἔλεγον, πρὶν ἔλθωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἴχομεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ εἶχον ἐκδοθῆ παρ' ἐκτάκτων Στρατοδικείων μετὰ τὸν Δεκέμβριον, ἀφ' ὅτου ὅμως ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἐξεδόθησαν παρὰ τακτικῶν λαϊκῶν δικαστηρίων, ἐξεπλάγημεν διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν αὐτῶν». Ὅταν τοῖς ἀπήντησα ὅτι δυστυχῶς ἐπενέβαινον ἑκάστοτε οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀντιπρόσωποί Σας, διετύπωσαν ἀμφιβολίας ἂν ἡ Κυβέρνησίς των ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰ ἔργα τῆς Δικαιοσύνης τῆς πατρίδος μας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ «φασιστικὴ» μετεκλογικὴ Κυβέρνησις οὐδὲ τὰς ἀποφάσεις κατὰ τῶν σφαγέων τοῦ Δεκεμβρίου

ἐξετέλεσεν οὐδὲ κατεδίωξε κανένα διὰ τὰ δημοκρατικὰ πολιτικά του φρονήματα!

Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὸν τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας, τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνει καὶ τὸ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένῃ εἰς τὴν παρανομίαν κομμουνιστικὸν κόμμα εἶναι ἡ ἔκδοσις παρ' αὐτοῦ ἐπισήμου κομματικοῦ ὀργάνου, τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος «Ριζοσπάστης», καὶ ἄλλων κομμουνιστικῶν ἐντύπων. Ἔτι δὲ πλέον ὁ Ζαχαριάδης, ὁ «ξενοχειροτόνητος» ἀρχηγὸς τοῦ «ξενοκινήτου» αὐτοῦ κόμματος, κατὰ τὸν χαρακτηρισμόν, τὸν ὁποῖον προσέδιδεν εἰς αὐτὸ τελευταίως ἡ ἐφημερὶς «Μάχη» ὄργανον τῆς κατὰ τὴν κατοχὴν κατασκευασθείσης ἐαμικῆς δῆθεν σοσιαλιστικῆς ὁμάδος Σβώλου—Τσιριμώκου, δὲν διώκεται καὶ ἀφίεται ἐλεύθερος νὰ ὀργανώνῃ ἐπαναστατικῶς τὸ κόμμα του, καὶ νὰ κηρύσσῃ ἀπροκαλύπτως τὴν λαϊκὴν «αὐτοάμυναν» κατὰ τοῦ φασιστικοῦ κράτους! Σημειωτέον ὁ Ζαχαριάδης αὐτὸς ἔχει εἰς τὴν ράχιν του καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, εἰς 9 ἐτῶν εἱρκτήν, τοῦ Κακουργιοδικείου Πειραιῶς διὰ τὸν φόνον ἑνὸς Γεωργοπαπαδάκου, ἤτοι διὰ κοινὸν κακούργημα. Εἰς τὴν δίκην του αὐτήν, διεξαχθεῖσαν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1936 ὁ ὁμιλῶν ὑπῆρξεν ὑπερασπιστής του μετὰ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Τσουκαλᾶ. Ἐκ τῆς ποινῆς του ἔχει ἐκτίσει μόνον τὸ ἥμισυ, ἔχει δ' ὑπόλοιπον πρὸς ἔκτισιν φυλάκισιν 4 ἐτῶν, καὶ ἐν τῷ μεταξύ, μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1945 ἐπάνοδόν του ἐκ Γερμανίας ὅπου ἐκρατήθη, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, ὡς ὅμηρος, δὲν ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸ Κράτος νὰ τὸ ἐκτίσῃ ἐγκλειόμενος εἰς τὰς φυλακὰς οὔτε, ἄλλως, ἐμερίμνησεν ὁ ἴδιος νὰ τύχῃ χάριτος καὶ ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὰ πολιτικά του δικαιώματα διότι, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸν νόμον μας, ἐφ' ὅσον κατεδικάσθη εἰς εἱρκτήν, ἔχει στερηθῆ τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, δὲν εἶναι δηλαδὴ κἂν Ἕλλην πολίτης.

Καὶ ἐν τούτοις δρᾷ ἐλεύθερος καὶ ἀσύδοτος, δὲν τολμᾷ δὲ τὸ δῆθεν φασιστικὸν κράτος νὰ τὸν θίξῃ, διότι διαμαρτύρεται! ὁ διεθνὴς ἀριστερισμὸς διὰ τὴν δίωξιν... τῶν δημοκρατικῶν φεῦ! ἡγετῶν!! Καὶ διακηρύσσει ὁ ἴδιος «δὲν ἐννοοῦμε ν' ἀφήσουμε σὲ ἀχρηστία τὸν παράνομο μηχανισμὸ τοῦ κόμματός μας» καὶ ὀργανώνει τὴν ἐπαναστατικὴ αὐτοάμυνα. Δυστυχῶς δὲ καὶ συνοδοιποροῦντες μὲ τὸ «παράνομο» αὐτὸ κόμμα ἐξωκοινοβουλευτικοὶ δῆθεν πολιτικοὶ ἡγέται ἀνυπάρκτων κομμάτων καὶ μετὰ τὰς ἐκλογὰς ἀσυδότως κηρύσσουν τὰ αὐτὰ ἐπαναστατικὰ κηρύγματα. Ἡ «Μάχη» τῆς ἀναφερθείσης ἀνωτέρω ὁμάδος Σβώλου-Τσιριμώκου ἔγραφε τελευταίως:

«Ἀφ' ὅτου τὸ Λαϊκὸν Κόμμα ἦλθε στὴν ἀρχὴ ἀσκεῖται ἐπίσημη τρομοκρατία τοῦ Κράτους. Τὸ κόμμα μας ἔδωκε πρῶτο τὴν κατεύθυνσι τῆς ἀποφασιστικῆς ἄμυνας τοῦ λαοῦ».

Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, μόνον ἀπόλυτος ἐλευθεροτυπία, ἀλλὰ καὶ ἀσυδοσία τῶν παρανόμως δρώντων δῆθεν ἡγετῶν παρανόμων

δῆθεν κομματικῶν ὀργανώσεων! Τὸ συνταγματικὸν δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι ἀσκεῖται ἐπίσης ἀκωλύτως. Καὶ μετὰ τὸ δημοψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλύθη ὁριστικῶς τὸ ζήτημα τοῦ πολιτεύματος, λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις τῶν ἐπαναστατικῶν δημοκρατικῶν συλλόγων καὶ ἄλλων ἐαμικῶν ὀργανώσεων, ὑπολειμμάτων τῆς κατοχῆς. Ἀκόμη καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἀναγνωρίζεται καὶ ἀσκεῖται ἐλευθέρως διότι εἰς τὸ ψήφισμα τῆς Βουλῆς τοῦ Ἰουνίου 1946 περὶ ἐκτάκτων μέτρων πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς τάξεως ἀπηγορεύθησαν μόνον αἱ ἔχουσαι ἔκδηλον πολιτικὸν χαρακτῆρα ἀπεργίαι. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ ψηφίσματος αὐτοῦ εἶχεν ἀνασταλῆ πρὸ τοῦ δημοψηφίσματος. Συνέτρεχε δὲ πράγματι οὐσιαστικὴ ἀνάγκη ἀμύνης τοῦ νομίμου κράτους κατὰ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς συνωμοσίας, ὑπαγορεύουσα τὴν λῆψιν ἐκτάκτων μέτρων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως. Κατὰ τὴν ψήφισιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν ἐκτάκτων αὐτῶν μέτρων ἐσημειώθη μία θλιβερωτάτη καὶ καθαρῶς ἀντεθνικὴ ἐκδήλωσις ὡρισμένων δῆθεν ἐκπροσώπων τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς χώρας, «ποιητάδων» καὶ λογοτεχνῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἐξαπέλυσαν καὶ πρὸς τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην ἓν κατάπτυστον καὶ οἰκτρὸν κείμενον, μίαν συκοφαντικὴν τῆς πατρίδος μας διαμαρτυρίαν ποὺ ἐξεπήδησεν ἀπὸ τοὺς νοσηροὺς ἐγκεφάλους των διὰ τὴν... κατάργησιν δῆθεν «τῶν στοιχειωδῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτη καὶ τῶν διαιώνιων ἠθικῶν θεμελίων τοῦ Ἔθνους, τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψης κλπ.!» Τὸ κομμουνιστικὸν αὐτὸ καὶ τερατῶδες πνευματικὸν συνονθύλευμα καὶ ἔκτρωμα, τὸ ἐκαυτηρίασα μεθ' ὅσης εἶχον δυνάμεως ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς. Ἀλλ' ὡς ἔμαθον οἱ πλεῖστοι τῶν ὑπογραψάντων τὸ ἀπεδοκίμασαν ἐκ τῶν ὑστέρων, διότι... κατὰ λάθος παραπλανηθέντες τὸ εἶχον ὑπογράψει. Τὸ ἴδιον εἶχε κάμει ὄχι μόνον ἡ Κυβέρνησις Βούλγαρη τοῦ 1945 ἀλλὰ καὶ ἡ προεκλογικὴ Κυβέρνησις τοῦ ὀνομασθέντος δημοκρατικοῦ Κέντρου τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων διότι καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ κηρύξῃ τὸν στρατιωτικὸν νόμον εἰς ὡρισμένας περιφερείας. Ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας τάξεως τῆς Κυβερνήσεως Σοφούλη κ. Ρέντης τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1946 εἰς δηλώσεις του ἐπισήμους ἀνεκοίνου ὅτι εἰς τὴν Μακεδονίαν δρῶσι συμμορίαι κομμουνιστικαὶ καὶ αὐτονομιστικαί.

Τὰ περὶ ὀργανώσεων τῆς δεξιᾶς ἀποτελοῦν μυθεύματα χαλκευθέντα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τοὺς δῆθεν δημοκρατικοὺς ἐαμικοὺς τοὺς συνεχίζοντας τὴν στασιαστικὴν καὶ συνωμοτικήν των δρᾶσιν. Μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας, καὶ ἰδίᾳ τὸν νόμον τῆς ἀποσυμφορήσεως, δυνάμει τῶν ὁποίων τὸ ἐπίσημον Κράτος ἀφῆκεν ἀτιμώρητα τὰ θηριώδη ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τοὺς ἐαμικοὺς τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944 καὶ κατὰ τὴν κατοχήν, ἦτο φυσικὸν ὅτι εἰς ὡρισμένας περιφερείας ἔλαβον χώ-

ραν ἀντεκδικήσεις ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν τῶν σφαγέντων. Ἡ χρησιμοποίησις πολιτῶν ἐθνικοφρόνων εἰς τὴν ὕπαιθρον εἴτε ἀτομικῶς εἴτε καθ' ὁμάδας ὑπὸ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν συμμοριτῶν προβλέπεται ἐκ τοῦ νόμου τοῦ 1871 «περὶ καταδιώξεως λῃστῶν», ὁ νόμος δὲ περὶ λῃστείας εἶχεν ἐπαναφερθῇ ἐν ἰσχύι τῷ 1945 καὶ τῷ 1946 καὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν Βούλγαρη ὡς καὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν Σοφούλη.

Ἐκ τούτων ὅλων καθίσταται φανερὸν ὅτι ἡ κατηγορία περὶ μοναρχοφασισμοῦ, περὶ ἐπισήμου τρομοκρατίας τοῦ Κράτους κατὰ τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν, περὶ δῆθεν ἐμφυλίου πολέμου κλπ. εἶναι κατασκευάσματα συκοφαντικὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν πόλεμον διετέλεσαν δορυφόροι τυφλοὶ τοῦ ἄξονος καὶ τολμοῦν νὰ ἐμφανίζωνται ὡς κατήγοροι, αὐτοὶ οἱ πρωτοπόροι τοῦ δοσιλογισμοῦ, ἐνώπιον τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης, τῆς Ἑλλάδος! τῆς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς μέχρι τέλους τοῦ πολέμου συμμάχου τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ Δημοκρατιῶν ὡς... δοσιλόγου ἔναντι.. αὐτῶν! Ὢ τῆς τερατώδους καὶ κακοηθεστάτης ἀντινομίας, ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλῇ τὴν ἀγανάκτησιν ὅλων τῶν ἐπιζώντων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἡγετῶν καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἐθνῶν! Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑβριστικῆς πάσης ἐννοίας τοῦ θείου καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου καὶ ἠθικῆς ἀντιστροφῆς τῶν ὅρων καὶ παραχαράξεως τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας θὰ ἐπεβάλλετο νὰ κηρύσσεται ἐνώπιον τῶν διεθνῶν συνεδρίων ἀνάξιαι καὶ ἀνεπίδεκτοι οἱασδήποτε συζητήσεως αἱ ἀνθελληνικαὶ αὗται αἰτιάσεις. Εἰς τὸν ἐπικήδειον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησα ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς βασιλευομένης Δημοκρατίας τῆς πατρίδος μας εἰς τὴν κηδείαν τοῦ πρεσβευτοῦ μας Κ. Διαμαντοπούλου ἐν Οὐασιγκτῶνι, τὴν 11ην παρελθόντος Δεκεμβρίου εἶπον μεταξὺ τῶν ἄλλων:

«Ἂν εἶχον ἐπικρατήσει αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς ἀληθοῦς διεθνοῦς δικαιοσύνης καὶ ἠθικῆς, ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐπιστρατεύῃ τὰ διπλωματικά της ἐπιτελεῖα καὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ λαοῦ κυβερνήτας της νὰ διεξάγῃ σκληροὺς καὶ ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου ἀγῶνας πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ἐθνικῶν δικαίων αὐτῆς παρὰ τῶν διεθνῶν συνεδρίων τῆς Εἰρήνης. Διότι θὰ ἔπρεπεν ἀσυζητητὶ καὶ ἐρήμην αὐτῆς νὰ διακηρυχθῇ παμψηφεὶ ἀπὸ τοὺς νικητὰς τοὺς κρίνοντας τὰ μεταπολεμικὰ ζητήματα τῶν Ἐθνῶν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία εἶπε «τὸ παρὼν» της ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην ὥραν τῆς τραγικῆς κρίσεως τοῦ πολέμου, τὰ ἐπῆρε εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας μὲ τὸ σπαθί της, τοῦ ὁποίου ἡ ἀστραπὴ ὑπῆρξε τὸ γκυκοχάραγμα τῆς συμμαχικῆς Νίκης».

Διότι πράγματι ἔπρεπε νὰ ἐξεγείρηται ἡ συνείδησις δικαίου ὅλων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνοικούντων πολιτισμένων ἀνθρώπων πρὸ τῶν ἀσυ-

στόλων καὶ κυνικῶν ἐκδηλώσεων ἀσεβείας πρὸς τὴν πρόσφατον ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ τῆς ἀχαριστίας τῶν εὐεργετηθέντων ἐκ τῆς νικηφόρου καὶ ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεως τῆς μικρᾶς πατρίδος μας... μεγάλων συμμάχων μας! τοῦ πολέμου.

Ἡ τιμωρία τῶν δοσιλόγων τῆς κατοχῆς

Εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς της ὑπὸ τριῶν... ἡττημένων κατακτητῶν! ὑπῆρξε καθολικὴ ἡ πίστις πρὸς τὴν ἐθνικὴν καὶ συμμαχικὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐλάχιστα τὰ περιστατικὰ συνεργασίας μετὰ τοῦ ἐχθροῦ. ὡς διεκήρυσσε καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς πρώτης μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν Κυβερνήσεως Ὁ ὁμιλῶν ὡς Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὴν Κυβέρνησιν αὐτὴν ἐφήρμοσε τὴν πρώτην Συντακτικὴν πρᾶξιν περὶ ποινικῶν κυρώσεων κατὰ τῶν συνεργασθέντων μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία προέβλεπε τὴν τιμωρίαν τῶν προδοτικῶς συνεργασθέντων.

Δυστυχῶς τὸ ΕΑΜ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καθ᾽ ὃν ἐνόθευσε καὶ ἐκαπηλεύθη τὴν ἱερὰν καὶ μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως κατὰ τὴν κατοχὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ταξικῆς καὶ κομματικῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐνόθευσε ἐπίσης καὶ ἐμονοπώλησε τὴν δίωξιν τῶν ὀνομασθέντων δοσιλόγων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κομμουνιστικῆς ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναγράψει καὶ εἰς τὸν Κώδικα τοῦ ΕΛΑΣ καὶ τῆς ἑαμικῆς Κυβερνήσεως τῶν βουνῶν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ὡς προδόται ἐχαρακτηρίζοντο οὐχὶ οἱ συνεργασθέντες μετὰ τῶν Γερμανῶν, Ἰταλῶν καὶ Βουλγάρων, ἀλλ᾽ ὅσοι «συνεργάσθηκαν ἢ συνεργάζονται μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ» ἤτοι μὲ τοὺς ἀντιεαμικούς, τοὺς ἀνήκοντας εἰς ἄλλας ὀργανώσεις ἀντιστάσεως καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ ΕΑΜ χαρακτηριζομένους ὡς φασίστας. Ἐν ᾧ αἱ πράξεις βίας τὰς ὁποίας ἐπεχείρησε τὸ ΕΑΜ κατὰ τῶν ἄλλων ὀργανώσεων ἰδίᾳ τοῦ Ψαρροῦ, τοῦ Ζέρβα, τοῦ Τσαοὺς Ἀντών, τοῦ Καραχάλιου ὑπῆρξαν κλασικαὶ περιπτώσεις δοσιλογισμοῦ, διότι ἐκ τῶν σχετικῶν συντακτικῶν πράξεων προεβλέπετο ὡς προδοσία ἡ ἐνέργεια πράξεων βίας κατ᾽ ἄλλων Ἑλλήνων ἕνεκα τῆς δράσεως αὐτῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν διωχθῇ ἐπὶ παραβάσει αὐτῶν καὶ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἡγέται τοῦ ΕΑΜ.

Οἱ νόμοι περὶ δοσιλόγων ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν ἅμα τῇ ἀπελευθερώσει καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀφίξεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς Κυβερνήσεως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐνηργήθησαν ἀθρόαι συλλήψεις. Ἀλλὰ διεπράχθησαν ἀσυγχώρητοι αὐτοδικίαι ἀπὸ τὰς ἀνευθύνους ἑαμικὰς ὀργανώσεις καὶ ὁ κομμουνιστικὸς ἰσχυρισμὸς ὅτι δῆθεν οἱ ἐν τῇ Κυβερνήσει ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων κομμάτων καὶ ἰδίᾳ ὁ ὁμιλῶν ὡς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης παρείλκυον ἐξετίτηδες τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀπολύτως ψευδὴς καὶ συ-

κοφαντικός, ἐχρησίμευσε δ' ὡς ἓν ἐκ τῶν προσχημάτων, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐπεχειρήθη ἡ Δεκεμβριανὴ στάσις. Ἐν ᾧ ἐν τῇ πραγματικότητι οἱ κωλυσιεργοῦντες ἦσαν οἱ ἑαμικοὶ καὶ κομμουνισταὶ ὑπουργοί, οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωκον νὰ συστήσουν τὰ δικαστήρια καθ' ὃν τρόπον καὶ τὰ ἐπὶ κατοχῆς λειτουργήσαντα ἑαμικὰ λαϊκὰ δικαστήρια καὶ στρατοδικεῖα! Καὶ ἐν τούτοις διὰ τὴν 4ην Δεκεμβρίου τὴν ἑπομένην τῆς ἐκδηλώσεως τῆς στάσεως ὡρίσθη καὶ ἐξεδικάσθη ἡ πρώτη ὑπόθεσις συνεργασθέντος μετὰ τοῦ ἐχθροῦ ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου ἐν Ἀθήναις. Ἀποτελεῖ, συνεπῶς, μύθευμα ἡ μεταδοθεῖσα καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διάδοσις ὅτι ὑπάρχουν καὶ εἰς τὸν κυβερνῶντα καὶ τὸν ἐν ἐνεργείᾳ πολιτικὸν κόσμον ὡς καὶ εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ τὸν στρατόν μας καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας κουϊσλινικὰ καὶ δοσιλογικὰ στοιχεῖα.

Ἂς κλείσουν. λοιπόν, τὰ στόματα τῶν συκοφαντῶν καὶ ψευδομαρτύρων, τὰ φληναφοῦντα περὶ φασισμοῦ καὶ μοναρχισμοῦ καὶ τρομοκρατίας καὶ ἐμφυλίου πολέμου καὶ διώξεων... τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν καὶ δοσιλογισμοῦ, ὑπὸ τὸ σημερινὸν πολιτικὸν καθεστὼς εἰς τὴν πατρίδα μας, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ ἐλευθέρα καὶ κυρίαρχος λαϊκὴ θέλησις ἡ ἐκδηλωθεῖσα διὰ τῶν ἐκλογῶν καὶ τοῦ δημοψηφίσματος.

Ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτή, τῆς ὁποίας τὴν φωνὴν προσεπάθησα νὰ ἀπηχήσω καὶ μεταδώσω καὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀποδήμους ἀδελφοὺς τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως.

Καὶ ὁμολογῶ ὅτι δοκιμάζω καὶ σήμερον ὡς ἐδοκίμασα εἰς ὅλας τὰς διαφωτιστικὰς ὁμιλίας μου ὅπου κοὶ ἂν τὰς ἔκαμα μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν μας ἐδῶ, βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ ἐθνικὴν ἱκανοποίησιν διότι οἱ λόγοι μου εὑρίσκουν ἀπήχησιν εἰς τὰ ὦτα καὶ τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ εὑρίσκουν ἀπήχησιν ἀνάλογον, διότι πηγάζουν ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς ψυχῆς μου καὶ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς τὴν Πατρ δα τῶν πατρίδων, τὴν Ἑλλάδα μας τὴν μητέρα τῆς ἀληθινῆς καὶ φωτολουσμένης ἐλευθερίας, τῆς ὁποίας πανένδοξα καὶ ἀθάνατα τρόπαια ἔστησαν τὰ τέκνα της ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς φυλῆς μας εἰς ὅλην τὴν ἱστορικὴν της σταδιοδρομίαν καὶ κατὰ τὸν λήξαντα πόλεμον.

Πιστοὶ λοιπὸν εἰς Αὐτὴν καὶ Σεῖς ὅλοι, τὰ ξενητευμένα παιδιά της ὑψώσατε τὴν φωνήν Σας καὶ κηρύξατε ἐδῶ εἰς ὦτα, πιστεύω, ἀκουόντων τῶν νέων συμπολιτῶν Σας εἰς τὴν Μεγάλην Δημοκρατίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν! Δὲν ὑπῆρξε ποτέ, δὲν ὑπάρχει σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα δεξιὸς φασισμός, δηλαδὴ τυραννικὸν σύστημα ἀντιδημοκρατικόν. Δὲν ὑπῆρξε ποτέ, δὲν ὑπάρχει μοναρχισμός! Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα τῆς Βασιλευομένης δημοκρατίας ἀποκατεστάθη

διὰ τῶν ἐκλογῶν καὶ τοῦ δημοψηφίσματος μὲ τὴν ἐλευθέραν καὶ κυρίαρχον θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εἰς τὴν ἐσωτερικήν του διακυβέρνησιν ἐθελόδουλος. Αἱ πύλαι τῆς πατρίδος μας εἶναι καὶ ὑπῆρξαν πάντοτε ἀνοικταὶ εἰς ὅλους τοὺς ξένους ἐρευνητὰς καὶ παρατηρητὰς τῆς ἐσωτερικῆς μας καταστάσεως. Κατὰ τὴν Ἰταλογερμανοβουλγαρικὴν κατοχὴν οἱ Ἕλληνες ἐν τῷ συνόλῳ των ἐστάθησαν ὄρθιοι ἔναντι τοῦ κατακτητοῦ καὶ ἔγραψαν τὸ ἰσόβαθμον εἰς ἠθικὸν μεγαλεῖον πρὸς τὸ πολεμικὸν ἔπος τῆς Β. Ἠπείρου, τῆς Μακεδονίας, ἔπος τῆς καθολικῆς μαρτυρικῆς ἀντιστάσεως. Ἀποτελεῖ ἄτιμον συκοφαντίαν ὅτι ὑπῆρξεν ἄξιον λόγου τὸ ποσοστὸν τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χαρακτηρίζηται ὡς δοσιλογικόν.

Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη περὶ δεξιᾶς, ἀριστερᾶς καὶ κέντρου.

Οὐδείς, οὐδείς, ἀπολύτως, πολίτης διώκεται διὰ τὰ πολιτικά του φρονήματα. Τὸ Κράτος μόνον, καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν αὐτοσυντηρήσεως καὶ ἀμύνης, ἐφαρμόζει τοὺς νόμους κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν, κατὰ τῶν στασιαστῶν, κατὰ τῶν παρανόμων καὶ τῶν ἔξωθεν ἐνισχυομένων προδοτῶν τῶν ἐπιβουλευομένων τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀκεραιότητα αὐτοῦ. Ἡ διαίρεσις τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐσωτερικοῦ εἰς ἀριστεροὺς καὶ εἰς δεξιοὺς εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδικαιολόγητος, ὡς ἐτόνιζεν ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ὡς ἀντιπρόεδος τῆς Κυβερνήσεως Τσώρτσιλ τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1945 ὁμιλῶν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Αἱ σχετικαί, ἔλεγεν, ἐκθέσεις ξένων παρατηρητῶν, αἱ ἐμφανίζουσαι τοιαύτην κλιμάκωσιν καὶ διαβάθμισιν τῶν πολιτικῶν ροπῶν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἑλληνικός, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πρόχειροι καὶ ἐλαφραί. Καὶ πράγματι πρώτην φορὰν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος, ἀποκλειστικῶς «δι' ἐξωτερικὴν κατανάλωσιν» διετυπώθη δημοσίᾳ ἡ θεωρία αὐτὴ τοῦ τριπτύχου τῆς δεξιᾶς, τοῦ κέντρου καὶ τῆς ἀριστερᾶς, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ πολιτικὸν ἐφεύρημα καὶ νεόπλασμα ἀπολύτως ξένον πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ἔτι δὲ πλέον. Ἀποτελεῖ μίαν χονδροειδῆ ἀπάτην εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν δημιουργίαν τῆς ὁποίας καὶ τὴν υἱοθέτησίν της καὶ ἀπὸ τὴν νομιμόφρονα πολιτικὴν ἡγεσίαν ὑπεβοήθησε τεχνηέντως τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἐνταχθῇ καὶ αὐτὸ εἰς τὴν γραμμὴν τῆς νομίμου ἑλληνικῆς πολιτικῆς καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἀριστερὸν αὐτῆς. Οὕτω κατ' ἀντιδιαστολὴν ἐπλάσθη καὶ ἄκρα δεξιὰ ὡς ρεῦμα δῆθεν πολιτικὸν καὶ ὡς σύστημα μαύρης φασιστικῆς βίας εἰς ἀντίθεσιν τῆς ἐρυθρᾶς τοιαύτης τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Ἐν ᾧ εἶναι

γνωστὸν ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτέ, δὲν ὑπάρχει καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα κόμμα πολιτικὸν τὸ ὁποῖον νὰ πρεσβεύῃ καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ ἓν σύστημα βίας ἐκτὸς τοῦ παρανόμου κομμουνιστικοῦ κόμματος. Συνέπεια τῆς τοιαύτης θεωρητικῆς διαβαθμίσεως, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐμφάνισις μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ δὴ τῷ 1945 τοῦ λεγομένου «δημοκρατικοῦ κέντρου». Χαρακτηριστικὸν δὲ σχετικῶς εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν ἀνάληψιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1945, ἡ ὁποία ἐγένετο ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας, τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, ἡ ἄκρα δῆλα δὴ ἀριστερά, τὴν ἐχειροκρότησε καὶ τὴν ἐξεμεταλλεύθη διά τοὺς ἀντεθνικοὺς καὶ ὑπονομευτικοὺς τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος σκοπούς του.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω τὴν σημερινήν, τὴν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὴν προεκλογικὴν καὶ τὴν αὐριανήν, δὲν ὑπῆρξαν, δὲν ὑπάρχουν δὲν θὰ ὑπάρξουν οὔτε ἀριστεροὶ οὔτε δεξιοὶ οὔτε ἄκροι δεξιοὶ οὔτε ἄκροι ἀριστεροὶ οὔτε κεντρικοὶ οὔτε οἱαδήποτε ἄλλα ρεύματα καὶ ροπαὶ καὶ τάσεις ποῦ κινοῦνται καὶ ἐκδηλῶνονται ἐντὸς τῶν Ἑλληνικῶν νομίμων καὶ Ἐθνικῶν πλαισίων. Ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν ὑπάρχει ἡ μεγίστη παράταξις τῶν πατριωτῶν Ἑλλήνων ποῦ θέλουν τὴν πατρίδα Μεγάλην ἀναλόγως πρὸς τὰς θυσίας της καὶ τὴν εἰσφοράν της εἰς τὴν συμμαχικὴν νίκην ὡς καὶ τῶν νομοταγῶν πολιτῶν ποῦ θέλουν ἐσωτερικὴν τάξιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν νόμων κατὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἀναρχισμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡ ἐσχάτη μειοψηφία τῶν δῆθεν δημοκρατικῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὄργανα τῶν ἐξωτερικῶν ἀπὸ βορρᾶ ἐχθρῶν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἀνατροπὴν τοῦ πράγματι ἐθνικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ ἀστικοῦ καὶ πολιτικοῦ καθεστῶτος καὶ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ σλαυοκομμουνισμοῦ.

Καὶ σεῖς ποὺ ζῆτε ἐδῶ καὶ ἀπολαμβάνετε καὶ ἔχετε ἐνστερνισθῆ τὴν οὐσιαστικὴν καὶ ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας ἐντὸς τοῦ Νόμου καὶ ὑπὸ τὸν Νόμον εὐκόλως κατανοεῖτε τὴν τοιαύτην ψυχολογίαν τοῦ λαοῦ μας καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

Εἰς τὰ προπύλαια τοῦ μεγάλου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Μουσείου τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας ὑπάρχει ἀναγεγραμμένον τὸ χαρακτηριστικὸν ἐπίγραμμα: «Τὸ Κράτος ἡμῶν εἶναι μία Κυβέρνησις ἐντὸς τοῦ Νόμου καὶ ὑπὸ τὸν Νόμον».

Ἀλλὰ καὶ γνωρίζετε καὶ ἀκούετε καθ' ἡμέραν τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικὸν λαόν της ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἐπισήμων καὶ ἀνεπισήμων. Πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ παρατεθὲν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ κ. Τσαλδάρη γεῦμα παρὰ τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν ὀργανώσεων ὁ παρακαθήσας εἰς αὐτὸ πρώην Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Χοῦβερ ἐβροντοφώνησεν: «Ἡ

Ἀμερικὴ ὀφείλει τὴν μεγαλυτέραν ὀφειλὴν εἰς τὸ Ἑλλην. Ἔθνος. Οἱ ἱδρυταὶ τῆς Ἀμερικανικῆς συμπολιτείας ἐβάσισαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἐλευθερίας ἰδεώδη τὰς ἀρχὰς ποὺ διέπουν τὸν Ἀμερικανικὸν πολιτισμόν.

Πρὸ 25 αἰώνων τὸ Ἑλλ. Ἔθνος ἀπέκρουσε τὴν Ἀσιατικὴν βαρβαρότητα καὶ τῷ 1940 ἀντέστη κατά τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ναζισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ μάχηται ἐναντίον κατὰ τῆς Ἀσιατικῆς πλημμύρας τῆς βίας ποὺ ζητεῖ νὰ ξεχυθῇ ὑπὸ τὴν νέαν της μορφὴν τοῦ ἐρυθροῦ φασισμοῦ, τοῦ κομμουνισμοῦ».

Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμὲ προσφάτως ἔλεγεν ὁ Ναύαρχος Σμίθ, ὁ Πρόεδρος τῆς «Maritime Commission», ὁ εὐθὺς ὁ γενναῖος καὶ γνήσιος αὐτὸς Ἀμερικανός: «Θὰ σᾶς τὰ δώσωμε καὶ τὰ 100 καράβια. Διότι θέλομεν, διότι ὀφείλομεν νὰ βοηθήσωμεν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστεῖ ὁ κόσμος πολλὰ ὄχι μόνον διότι ἐκτύπησε πρώτη τὴν ἀξονικὴν βαρβαρότητα ἀλλὰ καὶ διότι καὶ τώρα χύνει αἷμα εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἄνισον ἀγῶνα ἐναντίον ἑνὸς νέου βαρβάρου καὶ μισητοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος».

Α'. ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΩ. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁ κ. Ἰωάννης Σοφιανόπουλος ἐμφανιζόμενος ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀριστερᾶς δημοκρατικῆς Ἑνώσεως εὑρεθεὶς εἰς τὸ Λονδῖνον δυνάμει διπλωματικοῦ διαβατηρίου! (τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε χορηγήσει τὸ . . φασιστικὸν μετεκλογικὸν κράτος! (ἔδωκεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «News Chronicle» («Νέα Χρονικὰ») συνέντευξιν ἡ ὁποία κατεχωρήθη εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς 5ης - 10 - 46 ὑπὸ τὸν τίτλον «ὑπάρχει σήμερα φασισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, λέγει εἷς πρῴην Ὑπουργός».

«Ὁ κ. Ι. Σοφιανόπουλος, ἔγραφεν ἡ ἐφημερὶς αὐτή, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς τὰς Κυβερνήσεις Πλαστήρα, Βούλγαρη καὶ Σοφούλη τῷ 1945 καὶ τῷ 1946, ἤδη δὲ ἀρχηγὸς τῆς Ἀριστερᾶς δημοκρατικῆς Ἑνώσεως ἔφθασεν εἰς τὸ Λονδῖνον φέρων μίαν προειδοποίησιν καὶ μίαν ἔκκλησιν πρὸς τὴν Βρεττανικὴν Κυβέρνησιν.

«Ἡ κατάστασις ἐν Ἑλλάδι, εἶπε χθές, χειροτερεύει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, βαίνει δὲ πρὸς τοιοῦτο σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐπέλθῃ προστριβὴ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ Βρεττανικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀποφευχθῇ πάσῃ θυσίᾳ.

» Συνιστῶ, εἶπεν, ὅπως ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος σχηματίσῃ νέαν κυβέρνησιν ἀντιπροσωπευτικὴν ὅλων τῶν λαϊκῶν κινήσεων ἐν Ἑλλάδι ἡ ὁποία θὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν κρατικὴν μηχανήν, περιλαμβανομένης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας ἀπὸ ὅλα τὰ φασιστικὰ καὶ Κουΐσλιγκικὰ στοιχεῖα καὶ μετὰ ταῦτα ἐνεργηθοῦν νέαι ἐλεύθεραι ἐκλογαί. Ὡς πρὸς τὰ Βρεττανικὰ στρατεύματα νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ἀποσυρθοῦν μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς νέας κυβερνήσεως.

» Σχηματιζομένης, εἶπε, τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς Κυβερνήσεως ἐν Ἀθήναις ἡ κατάστασις θὰ ἐβελτιοῦτο ἀμέσως.

Τὸ Ἑλληνικὸν δημοψήφισμα διεξήχθη ὑπὸ κατάστασιν τρομοκρατίας καὶ ἀπάτης.

Τώρα ἡ Ἑλ. Κυβέρνησις ἐκήρυξε ἀμείλικτον πόλεμον ἐναντίον ὅλων τῶν δημοκρατικῶν στοιχείων καὶ τὸ πρόσχημα ὅτι προστατεύει τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοῦ δῆθεν κομμουνιστικοῦ κινδύνου ἔχει ἐπιβάλει πάλιν εἰς τὴν χώραν τὸν φασισμὸν ὑπὸ μορφὴν ἀγριωτέραν ἀπὸ τὴν δοκιμασθεῖσαν ἐπὶ Μεταξᾶ.

Ἐτόνισεν ὅτι νομίζει ὅτι ὁ Πρωθυπουργὸς Τσαλδάρης δὲν εἶχεν πραγματικὰς ἀποδείξεις περὶ ἔξωθεν ἐπεμβάσεως ἀπὸ Βορρᾶ. Ἐὰν εἶχε τοιαύτας εἶχε καθῆκον νὰ τὰς παρουσιάσῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν».

(Εἶχε τότε ὁμιλήσῃ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ πρωθυπουργὸς κ. Τσαλδάρης καὶ εἶχε δηλώσει ὅτι ὁ συμμοριτισμὸς ἐνισχύεται ἀπὸ τοὺς βορείους γείτονας).

Εἰς ἀπάντησιν τῶν δηλώσεων αὐτῶν τοῦ κ. Σοφιανοπούλου ὁ κ. Ἀβραὰμ ἀπηύθυνε πρὸς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τὴν 6ην Ὀκτωβρίου 1946 :

Κύριε Διευθυντά.

Ὡρισμέναι παράδοξοι καὶ ἀνακριβεῖς δηλώσεις τοῦ κ. Ι. Σοφιανοπούλου, διατελέσαντος πρὸ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐν Ἑλλάδι αἱ ὁποῖαι κατεχωρήθησαν εἰς τὸ χθεσινόν σας φύλλον ἐπιβάλλουν εἰς ἐμὲ ὡς μέλος τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τῆς προελθούσης ἀπὸ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ὡς πρῶτον ἐκλεγέντα κατ' αὐτὰς βουλευτὴν Πειραιῶς καὶ μέλος τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Γονατᾶν ἐν τῇ Βουλῇ καὶ συμπράττοντος ἐν τῇ Κυβερνήσει κόμματος τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων νὰ ζητήσω τὴν φιλοξενίαν τῆς διακεκριμένης ἐφημερίδος σας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἀληθείας ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς διορθώσεως τῶν τοιούτων ὄχι μόνον ἐσφαλμένων ἀλλὰ καὶ ἐπικινδύνων, γενικώτερον, δηλώσεων καὶ εἰσηγήσεων αὐτοῦ.

Ἔχω πρῶτον καθῆκον νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ κ. Σοφιανόπουλος κακῶς ἐμφανίζεται ὡς ἀρχηγὸς κόμματος ἀριστερῶν δημοκρατικῶν, διότι τοιοῦτον κόμμα εἶναι ἀνύπαρκτον. Μετὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944 διωρίσθη οὗτος ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν Πλαστήρα. Παραμείνας καὶ εἰς τὴν διάδοχον Κυβέρνησιν Βούλγαρη ἐστερήθη τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ κατόπιν τῆς στάσεώς του εἰς τὴν Διάσκεψιν Ἁγίου Φραγκίσκου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἀργεντινῆς.

Τὸ σχηματισθὲν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1945 Ὑπουργεῖον Σοφούλη τοῦ ἔδωκε εὐκαιρίαν νέας ἐμφανίσεως ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἑλλάδος εἰς τὴν Διεθνῆ διάσκεψιν τοῦ Λονδίνου. Συνεπείᾳ ὅμως τῆς τὸ ὀλιγώτερον περιέργου αὐτοῦ ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἑλλάδος στάσεώς του κατ' αὐτὴν ἀνεκλήθη καὶ ἐπαύθη τηλεγραφικῶς παρὰ τοῦ ἐκλέξαντος καὶ ἀποστείλαντος αὐτὸν πρωθυπουργοῦ, ὅστις δημοσίᾳ τὸν κατήγγειλεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὡς λιποτάκτην ἐγκαταλείψαντα τὴν θέσίν του κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ καὶ παραβάντα τάς ρητὰς Κυβερνητικὰς ἐντολὰς καὶ ὁδηγίας. Διά τὴν τοιαύτην συμπεριφοράν του, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλκηνικὸς τύπος μετεχειρίσθη βαρυτάτους δι' αὐτὸν ὡς Ἕλληνα καὶ ὡς πολιτικὸν χαρακτηρισμοὺς ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν Ἐφετῶν Ἀθηνῶν μηνύσεις ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ ἐκκρεμοῦσαι ἀκόμη ἐνώπιον τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ παράξενος αὐτὸς δημοκράτης ὁ ἐμφανιζόμενος τώρα ὡς ἀντιφασίστας καὶ διώκτης τῶν ἀνυπάρκτων ἐν Ἑλλάδι φασιστῶν καὶ κουΐσλιγκ ὑπῆρξε θαυμαστὴς καὶ κῆρυξ τῶν δικτατορικῶν καὶ φασιστικῶν συστημάτων καὶ δεδηλωμένος φίλος τοῦ Ἄξονος ἀπὸ τοῦ 1933, κατὰ δὲ τὴν κατοχὴν μετῆλθε πᾶσαν δυνατὴν πανουργίαν ἵνα

μετάσχη οιασδήποτε Κυβερνήσεως τῆς Κατοχῆς. Σημειωτέον ὅτι μόνον ἅπαξ εἰς μίαν ἀναπληρωματικὴν ἐκλογὴν μὲ τὸ ἀναλογικὸν ἐξελέγη βουλευτὴς τῆς περιφερείας Σερρῶν εἰς τὴν Βουλὴν δὲ τοῦ 1932 ὁμιλῶν ἐπὶ τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως Τσαλδάρη ἐπέκρινε τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ὡς τυχοδιωκτικήν, διεκήρυξε δὲ ὅτι πρέπει ἡ Ἑλλὰς ν' ἀπαλλαγῇ ὁριστικῶς τῆς κηδεμονίας τῆς Δύσεως καὶ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσσίας, ἐκθέσας διὰ μακρῶν τὰ ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς ἀναμενόμενα ἀγαθά. Ἀπὸ τοῦ 1933 ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς τῆς Βουλῆς εὑρεθείς, εἰς σειρὰν ἄρθρων του καὶ συνεντεύξεων ὑπεστήριξεν ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ δικτατορία εἰς τὴν Ἑλλάδα διότι ἡ ἐκ τῶν ἐκλογῶν προελθοῦσα Κυβέρνησις Τσαλδάρη ἔπρεπε ὁπωσδήποτε ν' ἀνατραπῇ.

Ἔρχεται αὐτὸς τώρα καὶ ἀμφισβητεῖ τὸ κῦρος τῶν προσφάτων ἐκλογῶν τῆς 31ης Μαρτίου, αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν ξένων παρατηρητῶν καὶ ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν Σοφούλη, ὡς καὶ τοῦ δημοψηφίσματος διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἰσδύσῃ εἰς νέαν μὴ προερχομένην ἐξ ἐκλογῶν Κυβέρνησιν καὶ ἐπιβάλῃ τὴν ἰδικήν του προσωπικὴν πολιτικήν, ἐν ᾧ προβάλλει καὶ αὐτοκαλεῖται Δημοκράτης.

Καὶ τολμᾷ ἀκόμη νὰ προειδοποιῇ καὶ συμβουλεύῃ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ὑπὸ τύπον ἀπειλῶν, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παραμονῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγγλικῶν δυνάμεων, διότι δὲν γίνονται δεκταὶ καὶ δὲν ἱκανοποιοῦνται ἄνευ ἐκλογῶν! αἱ ὑπέρογκοι προσωπικαὶ καὶ ἥκιστα δημοκρατικαὶ φιλοδοξίαι του, τὰς ὁποίας δὲν τολμᾷ νὰ φέρῃ ὑπὸ τὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ.

Προσυπογράφει μὲ καταπλήσσουσαν ἄνεσιν τὰς χειρίστας συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος ὅτι δῆθεν ἐπικρατοῦν ἐκεῖ φασιστικὰ καὶ δοσιλογικὰ στοιχεῖα ἐπιβληθέντα καὶ διὰ τῆς ἐπανειλημμένως ἐκδηλωθείσης πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔρχεται, ὡς μανθάνω, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς συγκέντρωσιν δῆθεν φίλων τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἑλλάδι ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς πραγματικῆς καὶ συγχρόνου δημοκρατίας, τῆς ὁποίας τὸν ὁρισμὸν κατὰ τρόπον κλασικὸν ἔδωκε τελευταίως ἀκόμη ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Χώρας σας. Ὁ κ. Ἄττλυ ὁμιλῶν τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον εἰς Ἐργατικὸν Συνέδριον ἐτόνισεν ὅτι «Δημοκρατία δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ ἐπικράτησις διὰ τοῦ μόνου νομίμου εἰς ἐλεύθερα κράτη τρόπου τῆς ψηφοφορίας τῆς θελήσεως τῆς πλειοψηφίας καὶ ἡ ἀνοχὴ τῶν ἀπόψεων τῆς μειοψηφίας».

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ τονίσω εἶναι ὅτι εἰς τὴν πατρίδα μας τὰ τέκνα τῆς ὁποίας, ὅπως γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, μὲ πρωτοφανῆ ἑνότητα καὶ ἡρωϊσμὸν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας ἐν τῷ συνόλῳ των ἀντέστησαν κατὰ τῆς Ἀξονικῆς ἐπι-

δρομῆς κατὰ τρόπον ὑποβοηθήσαντα ἀποτελεσματικῶς τὴν ὁριστικὴν συμμαχικὴν νίκην, δὲν εἶναι ἀνεκτὴ ἡ ἀναγνώρισις οἱουδήποτε προνομίου εἰς τοὺς πολιτικοὺς καπηλευτὰς οἱωνδήποτε μυστικῶν δράσεων κατὰ τὴν κατοχὴν καὶ ἡ σύγκρισις πρὸς καθυστερημένας εἰς ἄλλας χώρας ἀντιστάσεις. Πολὺ δὲ περισσότερον μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της καὶ τὴν ἀναστήλωσιν τῆς ἐσωτερικῆς μας κυριαρχίας καὶ ἐλευθέρας γνώμης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς νομιμότητος δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνεται ἀνεκτὴ ἡ συνέχισις τῆς παρανομίας καὶ τῆς ἐγκληματικῆς ἀνταρσίας κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, τῶν ὁποίων αἱ ἐκδηλώσεις ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀντικρατικοῦ καὶ ἀντεθνικοῦ δημοκρατισμοῦ συνεχίζονται καὶ δικαιολογοῦνται δυστυχῶς μέχρις... ἐξάρσεως ὑπὸ τῶν δῆθεν δημοκρατικῶν τῆς σκοτεινῆς μορφῆς τοῦ κ. Σοφιανοπούλου, οἱ ὁποῖοι τολμοῦν νὰ χαρακτηρίζουν καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔξω τῶν ὁρίων αὐτῆς ὡς δημοκρατικοὺς πολίτας τοὺς κοινοὺς ἐγκληματίας καὶ ἀναρχικοὺς τοὺς δολοφονοῦντας εἰς ἐκτέλεσιν σχεδίου καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους καὶ νὰ τοὺς παριστάνουν ὡς... διατελοῦντας ἐν διωγμῷ ἀπὸ τὸν ἀνύπαρκτον φασισμόν, ὡς ὀνομάζουν τὸ Κράτος τοῦ Νόμου.

Ἵνα οὕτω πληροῦνται καὶ ἐφαρμόζωνται καὶ αἱ ἐντολαὶ καὶ τὰ κηρύγματα τοῦ συμμάχου των γνωστοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ζαχαριάδου περὶ αὐτοαμύνης καὶ περὶ «τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ» τοῦ κόμματός του, δηλαδὴ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἀσυδότως αὐτὸς καὶ ἐλευθέρως διδάσκει ὡς μέσον ἐπιβολῆς τῆς... Δημοκρατίας διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ κράτους τοῦ Νόμου. Ἐκεῖνος ὅμως εἶναι συνεπής, διότι εἶναι καὶ τιτλοῦχος τοῦ κοινοῦ ἐγκλήματος, ἐφ' ὅσον φέρει εἰς τὴν ράχιν του τὴν εἰς 9 ἐτῶν εἱρκτὴν καταδίκην του διὰ τὸν φόνον ἑνὸς Γεωργοπαπαδάκου ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖον Πειραιῶς τοῦ Δεκεμβρίου 1936, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὸν ὑπερήσπισεν ὡς δικηγόρος του ὁ ὑποφαινόμενος! καὶ ἔχει ἀκόμη πρὸς ἔκτισιν ποινὴν 4 ἐτῶν!

Τὸ πορτραῖτό του, τέλος, ὡς Ἕλληνος πολιτευομένου τὸ δίδει μόνος του μὲ τὸν ἐπίλογον τῶν δηλώσεών του, εἰς τὸν ὁποῖον —τίποτε ὀλιγώτερον, τίποτε περισσότερον— καταγγέλλει τὸν Ἕλληνα πρωθυπουργὸν κ. Τσαλδάρην ὡς συκοφαντήσαντα τοὺς βορείους γείτονας μὲ τοὺς ὑπευθύνους καὶ ἐπισήμους! ἰσχυρισμούς του εἰς τὸν προσφάτως ἐκφωνηθέντα ἐν Θεσσαλονίκῃ λόγον του περὶ τῆς ἐνισχύσεως ἐκ μέρους των τῆς δράσεως τῶν ἐγκληματικῶν συμμοριῶν, πρὸς τὰς ὁποίας μάχεται, εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα ἰδίᾳ, τὸ Κράτος διὰ τῶν νομίμων ὀργάνων του.

Μετὰ ἐξαιρετικῆς τιμῆς

Ν. ΑΒΡΑΑΜ

Ὑπουργὸς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, Βουλευτὴς Πειραιῶς

Β΄. ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΔΗΛΩΣΕΙΣ, ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ κ. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τῆς Νέας Ὑόρκης τῆς 10-1-47 ἐδημοσιεύθησαν αἱ κάτωθι δηλώσεις τοῦ Ἰ. Σοφιανοπούλου, μόλις καταφθάσαντος εἰς τὴν Ἀμερικήν.

ΑΙ ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ!!

Οἰκουμενικὴν Κυβέρνησιν, πολιτικὴν κατευνασμοῦ καὶ φιλίαν μὲ τοὺς Μεγάλους.

Μόνον μία νέα «συμφωνία τῆς Βάρκιζας», εἰλικρινῶς ἐφαρμοζομένη, ἠμπορεῖ σήμερον νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ ὁμαλὰς συνθήκας ἐθνικοῦ βίου. Αὐτὸ εἶναι τὸ κύριον συμπέρασμα τῆς χθεσινῆς συνεντεύξεως τοῦ κ. Ἰωάννου Σοφιανοπούλου πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου.

Ὁμιλῶν ἐπὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ τῶν σκοπῶν τοῦ ταξειδίου του, ὁ πρῴην ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν εἶπε τὰ ἑξῆς πρὸς μίαν ἐκλεκτὴν συγκέντρωσιν δημοσιογράφων εἰς τὴν αἴθουσαν «Φλαμίγκο» τοῦ ξενοδοχείου «Οὐώλντορφ - Ἀστόρια».

Ἔχω ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀμερικὴν δύο φορὰς ἤδη ὑπὸ ἐπίσημον ἰδιότητα. Ἔρχομαι τώρα νὰ ἀνανεώσω τὴν ἐπαφήν μου μὲ πολλοὺς φίλους καὶ νὰ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τοῦ εἰρηνοφίλου λαοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως καὶ νὰ ζητήσω τὴν συμπαθητικὴν κατανόησιν καὶ ἠθικὴν βοήθειαν αὐτοῦ πρὸς τερματισμὸν μιᾶς ἐπικινδύνου καταστάσεως.

«Ἡ συμφωνία τῆς Βάρκιζας διὰ τὸν τερματισμὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοῦ 1944 τὴν ὁποίαν διεπραγματεύθην διὰ λογαριασμὸν τῆς τότε κυβερνήσεως, τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐξεπληρώθη ὑπὸ τῶν μετέπειτα κυβερνήσεων. Ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα, δράσαντα κατὰ τὴν μεταξικὴν δικτατορίαν καὶ κατὰ τὴν ἐχθρικὴν κατοχήν, διετηρήθησαν εἰς ἐπικαίρους θέσεις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, τοῦ στρατοῦ, τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς χωροφυλακῆς. Ὑπὸ τοιαύτας πιεστικὰς συνθήκας, αἱ ἐκλογαὶ τοῦ Μαρτίου 1946 ἔγιναν μὲ ἀποχὴν τῶν 45% τῶν ἐκλογέων.

«Ἡ κυβέρνησις Τσαλδάρη ποὺ προῆλθεν ἐκ τῶν ἐκλογῶν αὐτῶν ἐκήρυξεν ἀνηλεῆ πόλεμον ἐναντίον ὅλων τῶν δημοκρατικῶν, στιγματιζομένων ὡς κομμουνιστῶν, καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὴν χώραν ἕνα φασι-

σμὸν μορφῆς ἀγριωτέρας ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἐγνωρίσαμεν ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ Μεταξᾶ. Ἡ τρομοκρατία ἡ ἀσκουμένη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ αἱ ἐκδικητικαὶ στρατιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν προγεγραμμένων δημοκρατικῶν, ἐνίσχυσαν τὰς τάξεις ἐκείνων ποὺ κατέφυγαν εἰς τὰ ὄρη διωκόμενοι. Ὁ ἐξαπλούμενος ἐσωτερικὸς πόλεμος ἐκτείνεται τώρα εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα. Οὕτω, ὁ ἐλεύθερος πολιτικὸς βίος ἔπαυσεν, αἱ σχέσεις μας μὲ τοὺς βορείους γείτονας ἐξετέθησαν εἰς κίνδυνον, καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀνασυγκρότησις κατέστη ἀδύνατος.

Μόνη διέξοδος ἀπὸ τὸ χάος αὐτὸ εἶναι ὁ σχηματισμὸς μιᾶς κυβερνήσεως ἐξ ὅλων τῶν κομμάτων, περιλαμβανούσης καὶ τὰ κόμματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν σημερινὴν βουλήν. Μία τοιαύτη κυβέρνησις πρέπει νὰ χορηγήσῃ ἀμνηστίαν, νὰ ἀφοπλίσῃ καὶ τὰς δύο παρατάξεις, νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν κρατικὴν μηχανὴν καὶ τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους καὶ νὰ διενεργήσῃ ἐλευθέρας ἐκλογὰς ἐθνοσυνελεύσεως. Τὰ μέτρα αὐτὰ θὰ θέσουν τέρμα εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ θὰ ἀποσοβήσουν τὸν κίνδυνον πολέμου εἰς τὰ Βαλκάνια, διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως καλῶν σχέσεων μὲ τοὺς βορείους γείτονας καὶ μὲ ὅλους τοὺς συμμάχους ἀδιακρίτως.

Περαιτέρω ἰσχυρίσθη ὅτι αἱ ἐθνικαὶ διεκδικήσεις μας ἐθυσιάσθησαν ὄχι μόνον λόγῳ τῆς ἀκαταλλήλου διατυπώσεώς των ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως Τσαλδάρη, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ὑφισταμένης ἀταξίας ἐν Ἑλλάδι.

Μόνον μία νέα καὶ ἰσχυροτέρα συμφωνία τῆς Βάρκιζας μὲ καταλλήλους ἐγγυήσεις ἐφαρμογῆς, ἠμπορεῖ τώρα νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ ὁμαλὰς συνθήκας ἐθνικοῦ βίου.

Ἀπαντῶν εἰς ἐρωτήσεις τῶν Ἀμερικανῶν δημοσιογράφων, ὁ κ. Σοφιανόπουλος εἶπεν ὅτι, ἂν σχηματισθῇ κυβέρνησις ἀπὸ τὰ κόμματα τὰ ἀντιπροσωπευόμενα εἰς τὴν Βουλήν, χωρὶς συμμετοχὴν τῆς ἀριστερᾶς, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ τὴν κατάπαυσιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ἀπέκλεισε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ προεδρεύσῃ τῆς κυβερνήσεως συνασπισμοῦ ὁ κ. Τσαλδάρης, λόγῳ τῶν ἀδιαλλάκτων τάσεών του.

Εἰς ἀπάντησιν τῶν δηλώσεων αὐτῶν τοῦ Ι. Σοφιανοπούλου διὰ τῶν ὁποίων παριστᾷ οὗτος τὴν ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὡς περικλείουσαν καὶ κινδύνους πολέμου εἰς τὰ Βαλκάνια λόγῳ τῆς καὶ κατὰ τῶν βορείων γειτόνων προκλητικότητος τῶν τρομοκρατικῶν καὶ ἐκδικητικῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τῶν προγεγραμμένων δημοκρατικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνισχύουν τὰς τάξεις ἐκείνων ποῦ καταφεύγουν διωκόμενοι εἰς τὰ ὄρη, ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «Ἐλεύθερος Τύπος», ἡ ὁποία καὶ τὴν κατεχώρισεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 20 Ἰανουαρίου 1947.

« Φίλε Κε Διευθυντά,

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 10ης τρέχ. τῆς ἡμερησίας Ἑλληνικῆς συναδέλφου Σας «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» ἐδημοσιεύθησαν «βαρυσήμαντοι», ὡς χαρακτηρίζονται, δηλώσεις τοῦ Ι. Σοφιανοπούλου περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ ταξειδίου του, τὰς ὁποίας ἔκαμε «πρὸς μίαν ἐκλεκτὴν συγκέντρωσιν δημοσιογράφων» εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὸ ὁποῖον διαμένει. Αἱ δηλώσεις του αὐταί, εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον, ὡς παρακολουθήσαντα παρομοίαν ἀκριβῶς δυσφημιστικὴν τῆς πατρίδος μας προσπάθειαν τοῦ ἀνδρός, οὐδεμίαν προκαλοῦν ἔκπληξιν. Ἐν ἀρχῇ ὑπομιμνήσκει ὅτι ἔχει ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀμερικὴν δύο φορὰς ὑπὸ ἐπίσημον ἰδιότητα. Καὶ ἐνθυμοῦνται ὅλοι οἱ Ἕλληνες, τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὅσον ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅτι ἡ στάσις του ὡς Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Κυβερνήσεως Βούλγαρη εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου ἔδωκε λαβὴν εἰς δριμυτάτας κατ' αὐτοῦ ἐπικρίσεις καὶ προὐκάλεσε τὴν ὑπὸ τῆς ἰδίας Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία τὸν ἀπέστειλεν, ἀποδοκιμασίαν καὶ ἀνάκλησίν του. Ἐξηγῶν τὸν σκοπὸν τοῦ ἕως ἐδῶ ἀνεπισήμου τὴν φορὰν αὐτὴν ταξειδίου του, λέγει, ὅτι ἔρχεται «ἵνα ἀνανεώσῃ τὴν ἐπαφήν του μὲ πολλοὺς φίλους καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ **εἰρηνοφίλου** (ἡ χρῆσις τῆς λέξεως εἶναι χαρακτηριστική) λαοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως καὶ ζητήσῃ τὴν συμπαθητικὴν κατανόησιν καὶ ἠθικὴν βοήθειαν αὐτοῦ πρὸς τερματισμὸν μιᾶς ἐπικινδύνου καταστάσεως». Ὁμολογεῖ δῆλα δή, ὡς ἀνεπίσημος πλέον ἐπισκέπτης, ὅτι ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν κατανόησιν καὶ ἐπέμβασιν τοῦ εἰρηνοφίλου Ἀμερικανικοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ὁ ἴδιος κ. Σοφιανόπουλος ὅταν ἀπελογεῖτο διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς θέσεώς του ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐν Λονδίνῳ Συμβούλιον Ἀσφαλείας τὸν Ἰανουάριον 1946 ἐδικαιολόγει τὴν πρᾶξίν του ταύτην ὡς Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Κυβερνήσεως Σοφούλη μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸ «γενικώτερον συμφέρον τῆς χώρας ἐπέβαλλεν ἵνα ἡ Ἑλλὰς ὄχι μόνον μὴ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἀλλὰ καὶ διαδηλώσῃ τὸ ἀπαράδεκτον οἱασδήποτε δημοσίας συζητήσεως ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν μας πραγμάτων ὡς ἀποτελούσης ἀνάμιξιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἑνὸς κυριάρχου, ὑπερηφάνου καὶ ἀνεξαρτήτου Κράτους».

Ἡ ἀντίφασις καθίσταται κατάδηλος. Καὶ ἡ σημερινὴ ἐπίκλησις τοῦ εἰρηνοφίλου Ἀμερικανικοῦ λαοῦ πρὸς ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τερματισμοῦ τῆς ἐπικινδύνου καταστάσεως εἶναι τόσῳ μᾶλλον ἀδικαιολόγητος καθ' ὅσον μόνον ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς πατρίδος μας ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ τοιαύτη κατάστασις τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὴν ἐμφανίζει οὗτος, ἐγκυμονεῖ κινδύνους διὰ τὴν εἰρήνην εἰς τὰ Βαλκάνια.

Ὡς πρὸς τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅτι μόνος ὁ ἴδιος τὴν διεπραγματεύθη διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως Πλαστήρα διότι τῆς Κυβερνητικῆς Ἀντιπροσωπείας μετεῖχον καὶ οἱ τότε Ὑπουργοὶ καὶ διαπρεπεῖς νομικοὶ Περικλῆς Ράλλης καὶ Ἰωάν. Μακρόπουλος. Θὰ ἦτο ἐπιβεβλημένον ἐπίσης νὰ ὑπομνησθῇ σχετικῶς ὅτι ὁ ἴδιος ὡς προεδρεύων τῆς ἀντιπροσωπείας ἐτόνισε τότε ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν δύναται ν' ἀμνηστεύσῃ τὰ «Θηριώδη» κοινὰ ἐγκλήματα ὡς τὰ ὠνόμασε, τὰ διαπραχθέντα κατὰ παράβασιν ὅλων τῶν κανόνων τοῦ πολέμου καὶ στιγματίσαντα τὸν πολιτισμόν μας. «Πολιτικός, ὅστις θὰ ἠμνήστευε τοιαῦτα ἀδικήματα θὰ καθίστατο ἠθικῶς ἀλληλέγγυος πρὸς τοὺς δράστας αὐτῶν» ἔλεγε τότε. «Ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐμπιστευθῇ τὴν τιμωρίαν αὐτῶν εἰς τὴν Δικαιοσύνην τῆς πατρίδος εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ δυσπιστῇ».

Ὁ σημερινὸς ἰσχυρισμός του, ἐξ ἄλλου, ὅτι δῆθεν ἡ συμφωνία αὐτὴ τῆς Βάρκιζας δὲν ἐξεπληρώθη ἀπὸ τὰς μετέπειτα Κυβερνήσεις ἀντιτίθεται ἀπολύτως πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ἀντισυμβληθέν, τῇ ἐπιβολῇ τῶν Ἄγγλων, πρὸς τὸ Κράτος ΕΑΜ ἠθέτησε πρῶτον τὴν συμφωνίαν αὐτὴν μὴ παραδόσαν τὰ ὅπλα, ὁ δ' ἀρχηγὸς τοῦ ΕΛΑΣ Κλάρας Ἄρης Βελουχιώτης ἐπικηρυχθεὶς διότι δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὴν συμφωνίαν καὶ ἀπεσύρθη μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ Στρατοῦ ΕΛΑΣ εἰς τὰ ὄρη κατεδιώχθη καὶ ἐφονεύθη ὡς ληστὴς ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ τις διὰ τὸν ἰσχυρισμόν του ὅτι τάχα αἱ ἐκλογαὶ τῆς 31 Μαρτίου 1946 ἔγιναν ὑπὸ πιεστικὰς συνθήκας καὶ μὲ ἀποχὴν τῶν 45 % τῶν ἐκλογέων; Πρέπει νὰ ἐμφορῆται ἀπὸ παθολογικὸν μῖσος καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὸ ἰδικόν του, διὰ νὰ λησμονῇ 1) ὅτι τὰς ἐκλογὰς αὐτὰς τὰς προεκήρυξε καὶ τὰς ἐνήργησεν ἡ Κυβέρνησις τοῦ ὀνομασθέντος Δημοκρατικοῦ Κέντρου, τῆς ὁποίας εἶχε συμμετάσχει ὁ ἴδιος παυθεὶς διὰ τὴν ἐν Λονδίνῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας στάσιν του· 2) τὰς ἐνήργησε μὲ τὸ ἀναλογικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλεν ἡ ἰδία τῇ συγκαταθέσει καὶ τῶν συμμάχων, ἵνα οὕτω ἐπιτύχῃ τὴν ἐκλογὴν 50 περίπου βουλευτῶν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων· 3) καὶ κυρίως αἱ ἐκλογαὶ αὐταὶ διεξήχθησαν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ξένων παρατηρητῶν, Ἄγγλων, Ἀμερικανῶν καὶ Γάλλων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἔκθεσίν των ἐβεβαίωσαν τὴν παγκόσμιον κοινὴν γνώμην ὅτι ἐπεκράτησε κατ' αὐτὰς ἀπόλυτος τάξις καὶ ἡσυχία καὶ ὅτι τὸ ποσοστὸν τῶν ἀποσχόντων Ἐαμοκομμουνιστῶν ἀνῆλθε εἰς 9,3. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀποχὴν τῶν ἄλλων δῆθεν δημοκρατικῶν εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ κόμματα τῶν Καφαντάρη καὶ Μυλωνᾶ δὲν ἠρίθμουν εἰμὴ τὸ πολὺ μέχρι 5 μέλη ἐκ τοῦ κόσμου τῶν παλαιῶν πολιτευομένων, τὸ τοῦ Τσουδεροῦ εἶναι κόμμα ὑπὸ κατασκευήν, τὰ ἄλλα ἐαμικὰ λεγόμενα συγχωνεύονται μὲ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα μὲ τὸ ὁποῖον καὶ συμπολιτεύονται.

῞Οσον ἀφορᾷ τὸν ἴδιον κ. Σοφιανόπουλον τὸ .... περίφημον κόμμα του τῶν ἀριστερῶν δημοκρατικῶν, τὸ ὁποῖον διακηρύσσει εἰς τὸ ᾿Εξωτερικὸν εἶναι ἀνύπρακτον ἐν ῾Ελλάδι.

᾿Αλλὰ τόσον οἱ ἀποσχόντες κομμουνισταὶ ὅσον καὶ οἱ συμπράξαντες μετ᾿ αὐτῶν εἰς τὴν «ἀποχὴν», ἦσαν ἀπολύτως ἐλεύθεροι νὰ προπαγανδίζουν τὴν ἀποχὴν καὶ νὰ ὀργανώνουν συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀκόμη μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν ἐκλογῶν ἠγόρευον οἱ Σοφιανόπουλοι καὶ οἱ Σβῶλοι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν ἐπαναστατικῶν δημοκρατικῶν συλλόγων ἐνηγκαλισμένοι μετὰ τῶν Παρτσαλίδηδων καὶ τῶν στελεχῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ὡς καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἀποσυμφορηθέντων κοινῶν ἐγκληματιῶν.

῾Ως πρὸς τὰ ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα «ἔδρασαν κατὰ τὴν Μεταξικὴν δικτατορίαν καὶ κατὰ τὴν ἐχθρικὴν κατοχὴν καὶ ἐν τούτοις διετηρήθησαν εἰς ἐπικαίρους θέσεις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, τοῦ στρατοῦ, τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς χωροφυλακῆς», εἶναι ἀνάγκη καὶ διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ κακοποίησιν τῆς ἀληθείας νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς ἰσχυρίζεται κατὰ σύστημα καὶ ὁ παράνομος κομμουνισμὸς ἀπὸ τῆς προπολεμικῆς περιόδου. ῞Οτι δῆθεν τὰς ἐπικαίρους θέσεις εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, τὸν στρατὸν καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας κατέχουν εἰς τὸ ἀστικὸν καθεστὼς στοιχεῖα ἀντιδραστικά. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν δρᾶσιν αὐτῶν κατὰ τὴν Μεταξικὴν δικτατορίαν γνωρίζει ἡ συμμαχικὴ κοινὴ γνώμη ὅτι μὲ τὸ καθεστὼς τῆς περιφήμου! Μεταξικῆς δικτατορίας τόσον εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας ὅσον καὶ εἰς τὸν στρατὸν εἶχον συμμαχήσει αἱ Δημοκρατίαι κατὰ τοῦ ἄξονος καὶ μὲ αὐτὸ διεξήγαγε τὰς νικηφόρους πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις ἐν ῾Ελλάδι. αἱ ὁποῖαι τόσον συνέβαλον εἰς τὴν συμμαχικὴν Νίκην. ῎Αν ὑπάρχῃ τις, ὁ ὁποῖος δὲν δικαιοῦται νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς δικτατορίας τῆς 4ης Αὐγούστου αὐτὸς εἶναι ὁ κ. Σοφιανόπουλος, ὁ ὁποῖος λαβὼν ἄδειαν ἀπὸ τὸν ... Δικτάτορα ἀνεχώρησε διὰ τὸ ᾿Εξωτερικόν, εἰς τὸ ὁποῖον παρέμεινε μέχρι τῆς καθόδου τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν ῾Ελλάδα καὶ τῆς κατοχῆς. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς παρέμεινεν ἐν ᾿Αθήναις ἐκινεῖτο δὲ ἐλεύθερος καὶ ἐπεδίωξε μὲ τὴν γνωστὴν παρασκηνιακὴν ἐπαφήν του τόσον μὲ τὸν Γερμανὸν Διοικητὴν ὅσον καὶ τὸν ᾿Ιταλὸν νὰ εἰσδύσῃ εἰς μίαν τῶν Κυβερνήσεων τῶν Κουΐσλιγκ.

Περαιτέρω ἐδήλωσεν ὁ μέγας... αὐτὸς ῞Ελλην καὶ γνήσιος δημοκράτης ὅτι τάχα ἡ προελθοῦσα ἐκ τῶν ἐκλογῶν Κυβέρνησις Τσαλδάρη ἐκήρυξε ἀνηλεῆ πόλεμον ἐναντίον ὅλων τῶν δημοκρατικῶν καὶ ἐπέβαλε φασισμὸν ἀγριώτερον τῆς δικτατορίας τοῦ Μεταξᾶ, ἐνεργεῖ δὲ ἐκδικητικὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν προγεγραμμένων δημοκρατικῶν, οἱ ὁποῖοι οὕτω ἀναγκάζονται νὰ καταφύγουν εἰς τὰ ὄρη! Παράδειγμα εὔγλωτον τῆς τοιαύτης Κυβερνητικῆς τρομοκρα-

τίας εἶναι ὁ ἴδιος! καὶ οἱ... συναγωνισταί του οἱ ὁποῖοι μὲ διαβατήρια χορηγηθέντα ἀπὸ τὸν ἄγριον κυβερνητικὸν μετεκλογικὸν φασισμὸν ἀντὶ νὰ καταφύγουν... εἰς τὰ ὄρη κυκλοφοροῦν ἀσύδοτοι καὶ ἐλεύθεροι εἰς τὸ ἐξωτερικόν, γίνονται φεῦ! δεκτοὶ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβείας, ποῦ ἐκπροσωποῦν τὴν Φασιστικὴν κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος καὶ διασπείρουν τὰς προδοτικὰς καὶ συκοφαντικὰς αὐτὰς κατὰ τῆς πατρίδος των σπερμολογίας! Καθρέπτης καθαρὸς τοῦ κακοήθους ψεύδους περὶ ἐσωτερικῆς κατὰ τῶν... δημοκρατικῶν φασιστικῆς καὶ... ἐκδικητικῆς στρατιωτικῆς τρομοκρατίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἐν Ἑλλάδι καὶ μετὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ μέχρι τοῦ δημοψηφίσματος, καὶ ἔδρασεν ἀσυδότως ἐν στενωτάτῃ μετὰ τῶν κομμουνιστῶν συνεργασίᾳ! Τολμᾷ ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἔπαυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἐλεύθερος πολιτικὸς βίος! ἐν ᾧ γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, τὸ διεπίστωσαν δὲ καὶ τὸ διεκήρυξαν καὶ τὸ διακηρύσσουν οἱ ξένοι παρατηρηταὶ καὶ ἀνταποκριταί, πλὴν βεβαίως τῶν κομμουνιστῶν, ὅτι ὑπάρχει ἀπόλυτος ἐλευθεροτυπία, ὅτι ἐκδίδεται καὶ κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κ. Κ. ὁ «Ριζοσπάστης», ὅτι ἐκδίδονται καὶ κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως ἐφημερίδες δῆθεν σοσιαλιστικαί, δημοκρατικαὶ καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐλέγχουσαι καὶ ὑβρίζουσαι τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ μετεκλογικὸν καθεστώς, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κ. Κ. Ζαχαριάδης καὶ οἱ συνεργάται του κηρύσσουν τὴν ἐπαναστατικὴν θεωρίαν τῆς λαϊκῆς αὐτοάμυνας καὶ παραμένουν ἀδίωκτοι, ὅτι ὁ Ἐθνικὸς στρατὸς καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας δίδουν ἰδίᾳ εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα μάχας πρὸς τοὺς κακοποιοὺς καὶ τοὺς ἔξωθεν ἐνισχυομένους συμμορίτας, ποῦ ἐπιδιώκουν οὐ μόνον ἀνατροπὴν διὰ τῆς βίας τοῦ διὰ τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ ἐκδηλωθείσης διὰ τῶν ἐλευθέρων ἐκλογῶν καὶ τοῦ δημοψηφίσματος ἐπιβληθέντος καθεστῶτος ἀλλὰ ἐπιβουλεύονται καὶ τὴν ἀκεραιότητα ταὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος μας.

Ὀνειρεύεται, ἐν συνεχείᾳ τὸν σχηματισμὸν μιᾶς Κυβερνήσεως ἀντιπροσωπευτικῆς ὅλων τῶν κομμάτων, καὶ τῶν μὴ συμμετασχόντων, ἐξ ἰδίας, ὁπωσδήποτε, ὑπαιτιότητος, τῶν ἐκλογῶν· καὶ ὡς μόνην σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος μίαν νέαν καὶ ἰσχυροτέραν συμφωνίαν Βάρκιζας! Ἡ Κυβέρνησις αὐτὴ θὰ ἐχορήγει ἀμνηστείαν εἰς τοὺς συμμορίτας καὶ τοὺς στασιαστάς, θὰ ἀφώπλιζεν ἀμφοτέρας τὰς παρατάξεις καὶ θὰ ἐνήργει νέας ἐκλογὰς ἐθνοσυνελεύσεως, Δηλαδὴ — τίποτε ὀλιγώτερον τίποτε περισσότερον — ὑποδεικνύει τὸ φάρμακον τῆς πλήρους διαλύσεως τοῦ Κράτους καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον καὶ οἱ «παράνομοι» καὶ οἱ ἀνατροπεῖς Κράτους καὶ Ἔθνους κομμουνισταί. Διότι ἀφοπλισμὸς τῶν δύο παρατάξεων κατὰ τὸν ἰδικόν του εἱρμὸν τῶν σκέψεων δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο ἢ κατάργησιν τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ καὶ ἀφοπλισμὸν τοῦ Κράτους, διὰ νά... μὴ ἐνεργῇ ἐκδικητι-

κὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν... δημοκρατικῶν!! Ἀλλὰ καὶ ἐνέργεια νέων ἐκλογῶν ἐθνοσυνελεύσεως (συντακτικῆς, βεβαίως) οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ἀνακίνησιν ἐκ νέου τοῦ δριστικῶς διὰ τοῦ ἐλευθέρου δημοψηφίσματος τοῦ ὁποίου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μετέσχε καὶ τὸ... ὑπ' αὐτὸν κόμμα! λυθέντος δυναστικοῦ καὶ πολιτειακοῦ ζητήματος καὶ παράτασιν καὶ διαιώνισιν τοῦ ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ σάλου καὶ διχασμοῦ.

Καὶ ἔχει τὴν ἀφέλεια νὰ φαντάζεται ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παρακολουθήσει τὴν κυρίως ἐξωκοινοβουλευτικὴν πολιτικὴν δρᾶσίν του, λησμονοῦν ὅτι ἅπαξ μόνον εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινοβούλιον ὡς βουλευτὴς ἀγροτικὸς ἐκ Σερρῶν — ἐν ᾧ ἡ ἰδιαιτέρα του πατρὶς εἶναι τὰ Καλάβρυτα— καὶ ὅτι εἰς τὴν σειρὰν ἄρθρων καὶ συνεντεύξεων εἰς ἐφημερίδας τῷ 1933, 1934 καὶ 1935 ἔχει ὑποστηρίξει ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῇ ὁ κοινοβουλευτισμὸς καὶ νὰ ἐπιβληθῇ δικτατορία δημοκρατική! ἢ δημοκρατία καισσαρική, ὅπως ἐν συμφωνίᾳ μετ' αὐτοῦ ὑπεστήριξε τῷ 1934 εἰς ἄρθρον του τὸν Ἰούνιον 1934 καὶ ὁ... ἀρχηγὸς —φεῦ— τοῦ Δημοκρατικοῦ ἀγῶνος σήμερον ἐν Ἑλλάδι! ἐξ ἰδιοσυγκρασίας! δημοκρατικὸς στρατηγὸς Ν. Πλαστήρας.

Δὲν νομίζω ὅτι ἀξίζει νὰ ἀσχοληθῶ περισσότερον μὲ τὸν κ. Σοφιανόπουλον καὶ τὸ προδοτικὸν ἔργον του.

Ὅταν διηρχόμην ἐκ Λονδίνου ἔδωκα μίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἰδίαν Ἀγγλικὴν ἐφημερίδα ἡ ὁποία εἶχε καταχωρήσει ὁμοίας δηλώσεις αὐτοῦ ὡς πρῴην φεῦ! Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν! Ἀλλ' ἀνέγνωσα κατόπιν εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Βῆμα» (πρῴην ἐπὶ κατοχῆς «Ἐλεύθερον Βῆμα») ὅτι ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους, ἀφ' ἧς πολιτεύομαι ἐκλέγομαι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀντιπρόσωπος τοῦ Λαοῦ καὶ τελευταῖον ἐξελέγην πρῶτος βουλευτὴς τῆς περιφερείας Πειραιῶς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά . . . ἐλέγχω καὶ νά . . . δυσφημῶ πολιτικὸν ἄνδρα! τῆς πατρίδος μου!, ὁ ὁποῖος, μολονότι δὲν ἔχει τὸν νόμιμον τίτλον τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἔθνους, δὶς δὲ προεκλογικῶς ἐχειροτονήθη ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ νά . . . παυθῇ καὶ τὰς δύο φοράς! ἀπὸ τὸν διορίσαντα αὐτὸν ἀντιβασιλέα καὶ τοὺς πρωθυπουργούς του, ἔχει τό . . . δικαίωμα! νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀσύστολος ψευδομάρτυς καὶ συκοφάντης τῆς Ἑλλάδος! ὑπερακοντίζων εἰς ψευδολογίαν καὶ ἰταμότητα τοὺς κατὰ σύστημα κακοποιοὺς τῆς ἀληθείας ἐν παντὶ καὶ διεθνιστὰς κομμουνιστάς.

Μετὰ τιμῆς κλπ.

Ν. ΑΒΡΑΑΜ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. Ν. ΑΒΡΑΑΜ ΕΙΣ ΤΟΝ Α. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁ κ. Μιχαλόπουλος, πρώην διευθυντὴς τῆς Οὔλεν διατελέσας Ὑπουργὸς τῆς ὑπὸ τὸν κ. Τσουδερὸν ἀποδήμου κυβερνήσεως ἐδημοσίευσεν εἰς τοὺς «Τάϊμς» τῆς Ν. Ὑόρκης ἐπιστολήν του περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι φασιστικῆς τυραννίας κλπ. τὴν ὁποίαν ὁλόκληρον ἐχρησιμοποίησεν ἐναντίον τῆς πατρίδος μας ὁ Γιουγκοσλάβος ἀντιπρόσωπος κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου συζήτησιν ἀντικρούων τὸν κ. Τσαλδάρην.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐκδιδομένη ἐφημερὶς «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» ἐδημοσίευσεν ἄρθρον διὰ τοῦ ὁποίου ἐχαρακτήριζε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τοῦ Μιχαλοπούλου ὡς «ἐξυπηρετικὴν τῆς Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως» ὁ κ. Ἀβραὰμ ἔστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν εἰς τὴν Ἑλλην. Ἐφημερίδα Ν. Ὑόρκης «Ἀτλαντίδα», ἡ ὁποία καὶ τὴν κατεχώρησεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 22 Δ)βρίου 1946. Συγχρόνως δὲ ἔδωκεν εἰς τὸ ἐν Ν. Ὑόρκῃ Ἑλλην. Γραφεῖον Πληροφοριῶν ἀκριβῆ στατιστικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν κρατουμένων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς φυλακὰς ὑποδικοκαταδίκων, διότι ὁ Μιχαλόπουλος εἰς τὴν συκοφαντικὴν αὐτὴν τῆς πατρίδος του ἐπιστολὴν εἶχεν ἀναγράψει τὸν ἀριθμόν, τὸν ἐκ κομμουνιστικῶν πηγῶν μεταδιδόμενον τῶν 16.000 δημοκρατικῶν πολιτῶν τῶν... λόγῳ τῶν φρονημάτων των κρατουμένων!!

Ἡ ἐν τῇ «Ἀτλαντίδι» ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἀβραὰμ εἶχεν οὕτω:

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ, Ο ΑΝΤΡΕ ΚΑΙ ΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οἱ ὄψιμοι καὶ ἀδιάλλακτοι, δῆθεν δημοκρατικοί.

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Φίλε Κε Διευθυντά,

»Ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἄλλη Ἑλληνικὴ ἡμερησία, εἰς τὸ φύλ-
» λον της τῆς 19ης Δεκεμβρίου, ἰσχυρίσθη μετὰ σοβαρότητος ὅτι ἡ εἰς
» τοὺς «Τάϊμς» δημοσίευσις τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μιχαλοπούλου ἀπετέ-
» λεσεν «ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν», διότι ὁ Μιχαλό-
» πουλος αὐτὸς βοηθεῖ «εἰς τὴν κατανόησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐσωτερι-
» κῆς πραγματικότητος». Θέλω νὰ πιστεύω, ἀκόμη, χάριν τοῦ συν-
» τάκτου τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς ὡς Ἕλληνος, ὅτι πρὶν προβῇ εἰς τὸν

» τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς δὲν εἶχε λάβει γνῶ-
» σιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀντιδικοῦσα πρὸς τὴν πατρίδα μας Γιουγ-
» κοσλαυϊκὴ ἀντιπροσωπεία ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας
» ἐχρησιμοποίησε, τὴν προηγουμένην, ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν
» ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐκδηλώσασα... οὕτω ἐμπράκτως τὴν εὐγνω-
» μοσύνην της πρὸς τὸν παρασχόντα «τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν» εἰς τὴν
» ἰδικήν της (τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν) ὑπόθεσιν, Ἕλληνα! πρῴην (φεῦ!)
» ὑπουργὸν τῆς Βασιλικῆς Πολεμικῆς Κυβερνήσεως! Καὶ μετὰ τὸ
» γεγονὸς αὐτὸ θὰ ἦτο βεβαίως ἀνάξιον νὰ δοθῇ, ὁπωσδήποτε, ἄλλη
» ἀπάντησις καὶ ὁπωσδήποτε ν' ἀποσχοληθῇ τις μὲ τὸν ἄνθρωπον
» ὡς Ἕλληνα;

»Ἀλλ' ἐπειδὴ προβάλλει ἐδῶ μὲ τὴν μάσκαν τοῦ κολλαρισμένου
» καὶ ἀλυγίστου πανδημοκράτη εἶναι ἀνάγκη διὰ τοὺς τόσον ταχέως
» παθόντας ἀμνησίαν Ἕλληνας ὀψίμους καὶ ἀδιαλλάκτους δῆθεν
» δημοκρατικοὺς τῆς κατηγορίας του, νὰ ὑπομνησθοῦν τὰ ἑξῆς μόνον
» δύο γεγονότα.

«Α') Τὸ ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1941 Βασιλικὸν Διάταγμα «περὶ
» ἀπονομῆς πολεμικοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον τὸν Β'
» Στρατάρχην τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ (φύλλον Ἐφημερίδος Κυβερ-
» νήσεως 171) τὸ φέρον φαρδειὰ - πλατειὰ τὴν ὑπογραφὴν του παρὰ
» τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Προέδρου τῆς Πολεμικῆς Βασιλικῆς Κυβερνή-
» σεως Ἐμ. Τσουδεροῦ καὶ τοῦ Κ. Βαρβαρέσου.

»Εἰς τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν τοῦ Διατάγματος αὐτοῦ ὁ σημε-
» ρινὸς «Μονάρχης» τῆς ἐπιστολῆς Μιχαλοπούλου προσφωνεῖται
» «Μεγαλειότατος» καὶ ἐν τέλει παρακαλεῖται ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ
» δεχθῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Α. Μ. ἀφο-
» σιώσεως, μεθ' ἧς διατελεῖ μετὰ τῶν ἄλλων «εὐλαβὴς Αὐτῆς θερά-
» πων».

Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως:

Μεγαλειότατε,

»Τὰ Μέλη τῆς ὑπ' ἐμὲ Κυβερνήσεως συσκεφθέντα ἀπεφάσισαν
» ὁμοθύμως ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Υ. Μ. τὴν εἰσήγησιν ἵνα εὐδο-
» κήσῃ νὰ δεχθῇ τὴν ἀπονομὴν αὐτῷ τοῦ Πολεμικοῦ Σταυροῦ ἤτοι
» τῆς τιμιωτέρας διακρίσεως καὶ ἠθικῆς ἀμοιβῆς τῆς ἀπονεμομένης
» εἰς τὰ τέκνα τῆς ὑπὸ τὰ ὅπλα πατρίδος, ἀμοιβῆς ἥτις ἐξόχως ἁρμό-
» ζει εἰς τὴν Υ. Μεγαλειότητα τὸν ἔνδοξον ἀρχηγὸν τῶν γενναίως
» ἀγωνισαμένων ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ ἔθνους. Τὸν ἀόκνως μερι-
» μνήσαντα κατὰ τὰ προηγηθέντα τοῦ πολέμου ἔτη διὰ τὴν ἀνύψω-
» σιν τῆς πολεμικῆς ἰσχύος τῆς χώρας καὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ
» πολέμου τούτου δόντα τὸ παράδειγμα τῆς σιδηρᾶς θελήσεως, τῆς

» εὐψυχίας καὶ καρτερικότητος, συμμερισθέντα δὲ μέχρι τέλους » τὰς πολεμικὰς περιπετείας τοῦ ἔθνους.

» Ἡ ἀναχώρησίς Σας ἐκ τῆς πρωτευούσης, ὅταν πᾶσα ἐλπὶς » περαιτέρω ἐνόπλου ἀντιστάσεως ἐπὶ τοῦ ἠπειρωτικοῦ ἐδάφους ἀπω- » λέσθη, ἀπετέλεσε, Μεγαλειότατε, πρᾶξιν ἡρωϊσμοῦ καὶ ὑψηλῆς » κατανοήσεως τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος. Πρῶτος ἐδώσατε » τὸ παράδειγμα τῆς συνεχίσεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐπὶ τοῦ τελευ- » ταίου τμήματος τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ὅπερ παρέμεινεν ἐλεύθερον. » Ἡ παρουσία Σας κατόπιν ἐν μέσῳ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Κρήτης » ἐτόνωσε τὸ ἠθικόν των καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν παράτασιν μιᾶς » ἀπέλπιδος ἀντιστάσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐπετελέ- » σθησαν ἀνδραγαθήματα ἐφάμιλλα τῶν ὡραιοτέρων σελίδων τῆς » Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

» Ἡ διάσωσίς Σας κατὰ τὰς ὑστάτας στιγμὰς τῆς μάχης ταύ- » της, μιᾶς ἐκ τῶν ἀγριωτέρων τοῦ παρόντος πολέμου, ὑπῆρξεν ἀπο- τέλεσμα τοιούτων εὐτυχῶν συμπτώσεων ὥστε δὲν δύναταί τις παρὰ » νὰ διΐδῃ εἰς αὐτὰς τὴν προστατευτικὴν χεῖρα τῆς Θείας Προνοίας.

» Σήμερον τὰ βλέμματα σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τόσον τοῦ » ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ δυνάστου στενάζοντος ὅσον καὶ τοῦ εἰς ξένας » χώρας φιλικὰς καὶ συμμάχους διαβιοῦντος, εἶναι ἐστραμμένα πρὸς » τὸ πρόσωπόν Σας Μεγαλειότατε, τὸ ὁποῖον περιβάλλει ἡ Αἴγλη » τῆς δι᾽ αἱματηρῶν θυσιῶν κερδηθείσης ὑπὸ τοῦ ἔθνους δόξης καὶ » τὸ ὁποῖον συμβολίζει τὴν θέλησιν καὶ τὴν πεποίθησιν τῆς μελλού- » σης ἀποκαταστάσεως τῆς πατρίδος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀπαραγρά- » πτων ἱστορικῶν δικαίων της.

»Ἡ ἀπονομὴ εἰς τὴν Υ. Μ. τοῦ Πολεμικοῦ Σταυροῦ ἣν εἰσηγού- » μεθα διὰ τῆς παρούσης αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως ἀνταποκρίνεται καὶ » ἱκανοποιεῖ τὰ πρὸς Ὑμᾶς αἰσθήματα ὑπηκόων Σας. Παρακαλοῦ- » μεν Μεγαλειότατε ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν » τῆς πρὸς τὸ Σεπτὸν πρόσωπον τῆς Υ. Μ. ἀφοσιώσεως μεθ᾽ ἧς δια- » τελοῦμεν εὐλαβεῖς αὐτῆς θεράποντες».

Ἐν Λονδίνῳ τῇ 24 Σεπτεβρίου 1941

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου
ΕΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ

Τὰ Μέλη: Α. Σακελλαρίου, Κ. Βαρβαρέσος, Α. Δημητρᾶτος, Ν. Νικολαΐδης, Σ. Δημητρακάκης, Σ. Θεοφανίδης, Α. Μιχαλόπουλος, Χ. Σιμόπουλος.

Λίαν, ὑποθέτω, χαρακτηριστικὸν τῶν ἀντιφασιστικῶν! καὶ ἀδιαλλάκτως ἀντιδικτατορικῶν καὶ ἀντιμοναρχικῶν! πεποιθήσεων τοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ἐκθέσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξυμνεῖται

ὁ Βασιλεὺς «ὡς ἀόκνως μεριμνήσας κατὰ τὰ προηγηθέντα τοῦ πολέμου ἔτη (τὰ ἔτη δηλαδὴ τῆς Δικτατορίας) διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς πολεμικῆς ἰσχύος τῆς χώρας». Διὰ τῆς περικοπῆς αὐτῆς γίνεται ἀπροκαλύπτως ὑπεραπολογία καὶ ὑπεράσπισις τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου (εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται τὰ προηγηθέντα τοῦ πολέμου ἔτη) παρὰ τῶν ὑπογραφομένων μελῶν τῆς Πολεμικῆς Κυβερνήσεως, τῶν παρὰ τοῦ Βασιλέως, μετὰ τὴν κατοχήν, διορισθέντων εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

2) Ἐπὶ δικτατορίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐλεύθερος καὶ ἀκλόνητος παρέμεινεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπαλλήλου, Διευθυντοῦ τῆς Οὖλεν, (ἣν θέσιν εἶχε καταλάβει ὡς γαμβρὸς τοῦ κ. Ἠλιάσκου, ἣν ἐπίσης θέσιν εἶχε καταλάβει ὡς πρώην ἰδιαίτερος τοῦ Μεγάλου ἐκείνου Ἐλ. Βενιζέλου), πρόεδρος ὢν τοῦ Ἑλληνο—Ἀγγλικοῦ Συνδέσμου εἰς γεῦμα παρατεθὲν παρ᾽ αὐτοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις τότε Ἄγγλου πρεσβευτοῦ ἐχειροκρότησε τὴν πρόποσιν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Δικτάτορος, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐκεῖνος καὶ μίαν βάναυσον προσβολὴν τῆς μνήμης τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου, «παραστήσας αὐτὸν ὡς ὑποστάντα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του θλιβερὰν κατάπτωσιν καὶ ζημιώσαντα τὸν τόπον του».

Τοῦ ἀπηύθυνε τότε δι᾽ αὐτήν... τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὸν σεβασμόν του πρὸς μνήμην τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου ὁ ἀρχηγεύων τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Σοφούλης δριμυτάτην ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον πιστεύω νὰ ἐνθυμῆται.

Δὲν νομίζω ὅτι ἀξίζει νά σχολιάσῃ κανεὶς περισσότερον τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν τὸ πρόσφατον (τῆς κατοχῆς καὶ τῆς Δικτατορίας) τὸ στενῶς συνδεδεμένον μὲ τὸ παρὸν ἐκδηλώσεις του αὐτὰς καὶ νὰ τὰς συγκρίνῃ μὲ τὰς σημερινὰς τοῦ περιέργου δημοσίου (;) αὐτοῦ ἀνδρὸς, τοῦ αὐτοχειροτονήτου καὶ ἐκ περιστάσεων ἐφάπαξ «βασιλοχειτονήτου!» πολιτικοῦ!, τοῦ μηδέποτε «ἐκ τοῦ Λαοῦ» ἀρυσθέντος ἐξουσίαν, ὡς ἐπιβάλλει ὁ στοιχειώδης δημοκρατισμός.

Φοβοῦμαι μόνον ὅτι καὶ ἡ γνωστὴ παλαιὰ τοῦ Κικέρωνος ρῆσις «O tempora o mores» καὶ ἡ ἐπίσης γνωστὴ νεωτέρου Ἕλληνος πολιτικοῦ «Νέοι ἄνδρες, νέα ἤθη!» δὲν εἶναι ἀρκεταὶ διὰ νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς τὰ αἰσθήματα ποὺ δοκιμάζει δι᾽ αὐτὰς ὡς Ἕλλην καὶ ὡς ὑπευθύνως πράττων τὰ κοινὰ πολιτικός.

Μετὰ τιμῆς κλ.
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΒΡΑΑΜ
Υ. Ε. Ναυτιλίας

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΙΚΟΛ. ΑΒΡΑΑΜ

1) Γνῶμαι Ἐλευθερίου Βενιζέλου «περὶ πολιτευμάτων, περὶ κομμάτων, περὶ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ δικτατορίας, περὶ ἐλευθεροτυπίας καὶ δημοσιοϋπαλληλικοῦ συνδικαλισμοῦ».
2) Δύο λόγοι: 1) ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, 2) εἰς τὸ Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον Βοστώνης.
3) «Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς», διάλεξις δοθεῖσα εἰς τὴν αἴθουσαν «Παρνασσὸς» τὴν 3ην Μαρτίου 1947.
4) «Τὸ Δημοψήφισμα διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ πολιτειακὸν ζήτημα».
5) «Τὸ ζήτημα τῆς Δημοσίας τάξεως».
6) Δύο ἀγορεύσεις εἰς τὴν Βουλήν. Λογοδοσία, Κοινοβουλευτικὸν κατηγορητήριον δι' ὅλους τοὺς συκοφάντας.

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

1) Ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς Ἐμπορικῆς μας Ναυτιλίας. Μία ἐπιτυχὴς ἱστορικὴ προσπάθεια.
2) «Ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Δικαιοσύνης». Μελέται, ἄρθρα, αἰτιολογικαὶ ἐκθέσεις νόμων. Ἀγορεύσεις εἰς Βουλὴν καὶ Γερουσίαν. Α' Ὑπουργία: Κοινοβουλευτικὴ περίοδος 1928—1932, Β' Ὑπουργία: Ὀκτωβρίου—Δεκεμβρίου 1944 κλπ.
3) «Ὁ τύπος καὶ ὁ Τόπος». Ἄρθρα, ἀγορεύσεις εἰς Βουλὴν καὶ Γερουσίαν. Ἑρμηνεία Ν. 5060 κλπ.
4) «Ἡ συκοφαντία εἰς τὴν δημοσίαν ζωήν».
5) «Ἡ ἐλευθερία τοῦ δικανικοῦ λόγου». Διάλεξις δοθεῖσα τὴν 19ην Μαρτίου 1948 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.
6) «Εὐθῦναι ἀρχόντων καὶ ὑπουργῶν». Ἑρμηνεία νόμου περὶ μεσαζόντων.
7) «Οἱ δοσίλογοι τῆς κατοχῆς». Αἱ ὑπ' ἀριθ. 1)44 καὶ 6)45 Συντακτικαὶ πράξεις περὶ ποινικῶν κυρώσεων κατὰ τῶν συνεργασθέντων μετὰ τοῦ ἐχθροῦ.
8) «Στοχασμοὶ περὶ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος πολιτεύεσθαι. Κόμματα καὶ ἡγέται».
9) «Δικανικοὶ λόγοι ἀπὸ μεγάλας ποινικὰς δίκας».